

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

Sayı: 214 • Ekim 2011 • Masrafı: 2€

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

**50. Yılında
Göçmenler**

**“Bir ağaç gibi tek ve hür,
bir orman gibi kardeşçesine”
yaşamak istiyorlar**

BASYAZI

Göçün 50. yılı vesilesiyle

Her ne kadar emek göçü bir olgu olarak çok eskilere dayanıyor olsa da, gelişen iletişim teknolojileri, meselenin, sanki kapitalist üretim ilişkilerinin kendisinden değil de sadece onun bugünkü neo-liberal aşamasından kaynaklandığı gibi bir izlenim yaratmaktadır. Meseleyi biraz yakından incelediğimizde ise; emek göçünün ilk kez sömürgecilik dönemiyle birlikte başladığı görülmektedir. 1550'li yıllarda, şeker ve tütün çiftliklerinde çalıştırılmak üzere köle tacirleri tarafından Batı Hindistan'a gönderilen Afrikalılar ilk göçmen işçiler olarak tarihe geçmişlerdir (Stalker, 1994). Bu tarihten itibaren milyonlarca köle, sömürgeci güçler tarafından bir kıtadan ötekine sürekli olarak göç ettirilmiştir. Bu anlamda göç olgusu her dönem yaşayan bir varlık olarak o günde bugüne kadar devam ede gelmiştir.

→ sayfa 2'de

TC DEVLETİNİN SINIR ÖTESİ OPERASYONUNA, KÜRT ULUSU'NA YÖNELİK LİNÇ KAMPANYASINA HAYIR!

TC'nin kurulduğu günden günümüze kadar, Kürt Ulusu'na yönelik inkar ve imha politikası, bugün linç kampanyası ve sınır ötesi operasyon şeklinde devam ettiriliyor. 18 Ekim gecesi Hakkari'nin Çukurca ve Yüksekova ilçelerindeki askeri alanlara yönelik gerillaların yaptığı saldırı sonucunda ağır kayıplar veren TC askeri güçleri; bu kayıpları hamz edemediklerinden dolayıdır ki uzun dönemdir devam ettirdikleri hava saldırılarını kara saldırısı ile birleştirdiler. Uzun dönemdir planladıkları kara hareketini son saldırıyı bahane ederek devreye koyan TC devleti, Kürt Ulusu'na yönelik topyekun bir saldırı başlatmış bulunmaktadır.

→ sayfa 2'de

Wall Street'ten Romaya, Kitleler Sermayeye Karşı İsyân'da

15 Ekim Cumartesi günü binlerce insan dünya çapında bankaların ve konsernlerin tekelleşen gücüne ve devletler tarafından yürürlüğe sokulan tasarruf paketlerine karşı protesto etkinliklerini gerçekleştirdiler. Binlerce aktivist, Frankfurt'ta bulunan Avrupa Merkez Bankası, Londra Borsası ve Zürih Cennet mezzanında çadırlarını kurarak, "Occupy Wall Street" (Wall Street'i işgal et!) hareketine desteklerini haykırdılar. Bu hareketten feyiz alan on binlerce insan dünya çapında 80 ülkede, Roma, Tokio, Berlin, Manila, Sidney, Frankfurt, Madrid, Brüksel, Stuttgart, Atina, Stockholm, Londra gibi 200 şehirde eylem günü ilan ederek bank ve borsaların önlerine aktı.

→ sayfa 20'de

BAŞYAZI

Göçün 50. yılı vesilesiyle

Almanya ile Türkiye arasındaki işgücü anlaşmasının karşılıklı imzalanmasından 50 yıl geçti. İkinci emperyalist paylaşım savaşından yeni çıkmış bir ülke olarak Almanya, bir taraftan iktisadi atılımlarla kalkınmaya çalışıyor, diğer taraftan pazar piyasasından pay kapmak için önüne koyduğu hedefleri gerçekleştirebilmek için dışarıdan ek insan gücüne ihtiyaç duyuyordu. Türkiye ile Almanya devleti arasında yapılan anlaşma ile 1961'de gelen ilk katile ile başlayan işçi göçü sayısı bugün milyonları bulmuş durumda.

Kapitalist sermayenin işgücüne olan acil ihtiyacın giderilmesi için başlatılan işçi göçü uygulaması başlangıçta geçici olarak görülse de, zamanla kalıcı bir göç akımına dönüşmüştür. İkinci emperyalist paylaşım savaşı bitimi ile birlikte yaratıldığı tahribat ve yıkımı yeniden inşa etme ihtiyacı için getirilen göçmen işçilerin, Avrupa'nın yeniden inşasında yoğun emekleri vardır. Savaş sonrası sanayisini yeniden inşa etmek isteyen Avrupa'daki tekeller, ekonomik yapılarını güçlendirmede dinamik iş gücüne önemle ihtiyaçları vardı. Madenlerde, fabrikalarda, temizlik ve inşaat işlerinde çalışacak insan gücü savaşın yaratığı yıkımdan dolayı yetersizdi. Almanya başta olmak üzere, Fransa, İngiltere, Hollanda, Avusturya dışarıdan çalışacak işçi göçüne acil ihtiyaç duyuyorlardı.

Sermaye sahibi kapitalistler kendi

olanaklarıyla 1950'lerin sonlarına doğru Almanya'ya işçi getirmeye başladılar. Önceleri kendi inisiyatifleriyle Akdeniz ülkelerinden işçi getiren kapitalist sermaye sahipleri, bunu kendi inisiyatiflerinden çıkararak devletlerarası bir sözleşmeye dönüştürdüler. Bu anlamda Türkiye ile Almanya arasında 30 Ekim 1961 yılında "İşçi Mübadele Antlaşması" imzalanarak işçi göçü resmi devlet politikası olarak yürürlüğe kondu. Anlaşma yapıldığında Almanya'da 30 bin Türkiyeli göçmen işçi bulunuyordu. Bunu sırasıyla 1964 yılında Avusturya, Hollanda, Belçika, 1965 yılında Fransa, 1967'de İsviçre izledi. Antlaşmanın yapıldığı yıldan bu yana nüfusu her geçen gün artan Türkiyeli göçmen kitlesinin sayısı 2, 5 milyonu Almanya'da olmak üzere, tüm Avrupa'da 3.9 milyonu aşmış bulunmaktadır. Buna bağlı olarak Tüm Avrupa ülkelerinde çeşitli uluslardan 15 milyon göçmenin olduğu resmi rakamlarla açıklanmış bulunmaktadır. İşte, bugün bu göç hikayesinin 50. yılındayız.

50 yıldır buradayız; kimimizin hayatını kaybettiği, yaşlandığı bu coğrafyada hala göçmenler olarak büyük sorunlarla yaşamaya devam ediyoruz. Tartışmasız bir şekilde kalkınmada büyük emeğimizin olduğu Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde birçok haktan mahrum yaşamaktayız. 50 yıldır burada yaşayan bir göçmen hala seçme ve seçilme hakkında muaf tutulmak-

tadır. Vatandaşlığa geçişte yaratılan zorluklar, göçmenlerin hala dikkate alınmadığını göstermektedir. Her ekonomik krizde, işsizliğin çoğalmasını, yoksulluğun artmasını göçmenlere fatura edilmektedir.

Göçmen işçilerin emeği istismar edilmeye çok açıktır. Her koşulda sınır dışı edilmekle tehdit edilen bu insanlara aşırı sürelerle fazla mesai yaptırmak ve bunun karşılığında hiçbir ekstra ödeme yapmamak kapitalistler için son derece kolay olmaktadır. Pek çok göçmen işçi, normalde ödenmesi gerekenin çok altında ücretler karşılığında çalıştırılmaktadır. Bugün en yaygın olarak da özel taşeron firmaların göçmen işçileri ücretlerinden indirimler yaparak (ucuz işgücü) patronlara kiralama yöntemi kullanılmaktadır. Bu nedenle göçmenler, uzun taşeron zincirlerinin en son halkasını oluştururlar. Sistemin yönlendirildiği burjuva siyasetçilerin ve popülist medyanın kışkırttığı, ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını körükleyen politika ve söylemler Avrupa'daki göçmen emekçilerin içinde buldukları toplumla veya çalıştıkları işyerlerindeki yerli işçilerle birlikte hareket etmelerini daha da güçleştirmektedir. Avrupa'daki göçmen işçilerin karşı karşıya buldukları risklerin yalnızca ağır koşullarda çalışmakla sınırlı olmadığını bizlerin yaşam alanlarının, bizlere sağlanan sağlık ve eğitim hizmetlerinin de son derece yetersiz, hatta kötü düzeyde oldu-

ğu bilinmektedir.

Almanya başta olmak üzere tüm Avrupa ülkeleri bilmelidir ki; göçmenler Avrupa'da artık kalıcı bir kitle haline gelmiştir. İlk göçmen kitlesinin bir kaç yıl kalıp dönme hayalleri yıllar sonra kalıcılığa dönüşmüş durumdadır. Burada doğan yüz binlerce genç geleceğini bulunduğu ülkelerinde idame ettirmektedir. Bu gerçek bilinmesine rağmen Avrupa devletleri, göçmenleri sürekli bir iç politik argüman olarak kullanmaya devam ediyorlar.

ATİK'in Nisan 2011'de tüm delege ve üyeleri ile tartışarak kararlaştırdığı programına uygun olarak, bir yönelime girmiştir. Bu yönelim göçmenlerin mücadelelerini sadece kendi sorunlarıyla sınırlamamaları, yerli halkın sorunlarının göçmenlerinde sorunları olduğu gerçeğinden hareketle, fabrika çalışmalarına önem vererek, sendikalarda örgütlenmeye ağırlık verilmesi ve birlikte çalışmanın olanaklarının yaratılması için çalışmalarını bu yönelime göre örgütlemeye başlamıştır. **Bu anlamda göçmen emekçilerin bu çalışmalarda aktif olarak yer alarak örgütlenmeleri geleceğimiz açısından büyük bir öneme taşımaktadır. Unutmayalım ki; güç örgütlü olmaktan geçer. Milyonlarca insan tek başına hiçbir şey ifade etmez. Her şey ve gerçek bir güç örgütlenmiş insanlarla olabilir ancak.** Gerçek bir güç olmak için örgütlenelim, mücadele edelim.

TC DEVLETİNİN SINIR ÖTESİ OPERASYONUNA, KÜRT ULUSU'NA YÖNELİK LİNÇ KAMPANYASINA HAYIR!

TC'nin kurulduğu günden günümüze kadar, Kürt Ulusu'na yönelik inkar ve imha politikası, bugün linç kampanyası ve sınır ötesi operasyon şeklinde devam ettiriliyor. 18 Ekim gecesi Hakkari'nin Çukurca ve Yüksekova ilçelerindeki askeri alanlara yönelik gerillaların yaptığı saldırı sonucunda ağır kayıplar veren TC askeri güçleri; bu kayıpları hamz edemediklerinden dolayıdır ki uzun dönemdir devam ettirdikleri hava saldırılarını kara saldırısı ile birleştirdiler. Uzun dönemdir planladıkları kara hareketini son saldırıyı bahane ederek devreye koyan TC devleti, Kürt Ulusu'na yönelik topyekun bir saldırı başlatmış bulunmaktadır.

Son altı aydır KCK operasyonları adı altında BDP'ye yönelik başlatılmış olan gözaltı ve tutuklama furcasından dolayı dört bin BDP yöneticisi tutuklanarak cezaevlerine konmuştur. "Güzel şeyler olacak" diyen TC'nin Cumhurbaşkanı Gül,

Erdoğan ile birlikte bugün intikam yeminleri ederken BDP yöneticileri ile hareket halinde olan her Kürdü hedef olarak göstermektedirler. Yaratılan bu provaktif ortamda dolayı polis gözetiminde harekete geçirilen faşistler, BDP yöneticilerine ve teşkilat binalarına karşı fiili saldırıya geçmiştir durumdadır.

Her köşesinde kan sızan boyalı basın ile şoven çığırkanlığı dilinde düşürmeyen medyayı da acilen toplayan Erdoğan, tüm basın yayın yöneticilerinin mili birlik ve güvenlik noktasında hassas davranacaklarına dikkat çekerek, çıkacak muhalif seslerinde önünü kesmiş, medya'ya ince ayar vermiştir. ABD ve Avrupa emperyalistlerin desteğinin yan sıra, Irak cephesindeki feodal Kürt liderlerini de yanına alan TC. uzun dönemdir devam ettirdiği hava operasyonu denetiminde on bin askerden oluşan birlikleri ile Irak Kürdistan'ında bulunan medya savunma alanlarına yönelik ope-

rasyon başlatmıştır.

TC egemen güçleri, uzun süredir planlayarak başlattıkları bu topyekun saldırı girişiminin esas nedeni silahlı Kürt ulusal hareketinin etkisizleştirip tasfiyesinin gerçekleştirilmesi isteğidir. Devletin tüm güçleri, başlatmış oldukları sınır dışı operasyonun başarılı sonuçlanmasına endekslenmiştir. TC devletinin "Milli birlik projesi" adı altında çözüm anlayışının temel özünü inkar ederek yok etme anlayışı oluşturmaktadır. Egemen güçlerin Kürt ulusunun verdiği mücadele sonucu oluşturduğu siyasi ve silahlı iradeyi bir türlü içine sindirmeyerek ret eden, görmezlikten gelen anlayışı, Kürt ulusal sorunundaki imha ve inkâr siyasetinin ürünüdür.

Bu anlamda, Kürt ulusunun mücadele sonucunda elde ettiği medya savunma alanlarına yönelik saldırı ve operasyonlar derhal durdurularak, Kürt ulusunun iradesini tanıyarak, Kürt ulusunun kendi kade-

rini tayin etme hakkına müdahale etmeden, bu hakkın kullanımıyla ilgili her türlü tasarruf hakkı o ulusa verilmelidir.

ATİK olarak; TC devletinin kolluk güçleri gözetiminde yapılan linç saldırılarını nefretle kınıyoruz. Kürt ulusal hareketinin silahlı mücadelesi karşısında derin bir çıkmaz içinde olan Türk devleti, devreye koyduğu milliyetçi, şoven söylemler ve kışkırtmalar; Türk, Kürt ve çeşitli milliyet ve azınlıkların ortak mücadelesi ve dayanışmasıyla boşa çıkartılacaktır. Bunun için bütün işçi ve emekçileri, ilerci, demokratik kurumları, Kürt ulusunun meşru demokratik hak ve taleplerine sahip çıkarak, TC devletinin başlatmış olduğu topyekun saldırıya karşı alanları zapt etmeye çağırıyoruz..

Sınır ötesi operasyonlara son!

Yaşasın Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı!

ATİK
AHM - ATİK Haber Merkezi

**Internet: www.atik-online.net
e-mail: atik2@atik-online.net**

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809
6802 JX Arnhem - Nederland

Yazışma Adresleri:

Nelson Mandela plein 1
2575 T.H. Den-Haag - Nederland

haber göndermek için:
mucadele1976@yahoo.de

**Internet: www.atik-online.net
e-mail: atik2@atik-online.net**

Misafir İşçilikten Göçmenliğe

„Birçoğu Almanya’da yeni bir hayat kuracakları ve onlar bu ülkede kök salıp, gelmiş oldukları ülkeleri sadece misafir olarak ziyaret edeceklerdi”

Theodor Marquard Direktor der Deutschen Verbindungsstelle Istanbul, 1966

Göçün nedenleri; doğada sayı olarak o kadar yoğun ve sebepleri o kadar çok yönlüdür ki, bunun varoluş tarihi, insanlığın varoluş tarihi kadar eskidir. Dolayısıyla; iç ve dış göçler modern hayatın akışı içerisinde yeni bir olgu değildir. Bu bağlamda göç ve göçmenlik olgusunu insanlık tarihinin oluşumuyla ele almak herhalde yerinde olacaktır. Neticede insanlık tarihine tarihsel olarak bakıldığında, bunun Afrika kıtasından yerküreye yayıldığı olgusu ortaya çıkmaktadır.

Her zaman olduğu gibi insanlık, yaşam koşullarının zora girdiği, yaşama koşullarının olmadığı ve doğal afetlere uğradığı bölgelerden, hayatlarını sürdürebilmek için yeni yaşam alanlarına muktedir ve malik olmak için göçlere maruz kalmışlardır. Bu tespitlerle birlikte göç ve göçmenlik olgusu, sebepleri ne olursa olsun her dönem, eski yaşam alanlarından koparak varlığını sürdürmüştür.

Almanya’da da göç ve göçmenlik olgusu 2. Emperyalist Paylaşım Savaşıyla birlikte başlamadı ve kökenleri 18. yüzyıla dayanmakla birlikte, 1920’lerde, 1950’lerde ve 1960’larda Polonya ve Çekoslovakya ile piyasa odaklı iş ve işe alma sözleşmeleri ve benzeri kontratlar yapıldı. Ama bu iş sözleşmeleri 1932 senesindeki Dünya Ekonomik Krizi’yle birlikte bu işlemler durduruldu. Yani; bu gelişmeler bir bakıma. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra yaşanan gelişmelere benzetilebilir.

İşçi Sözleşmesi

Almanya ile Türkiye arasında iş ve işçi mukavelesi 31 Ekim 1961 senesinde, Almanya’nın Bad Godesberg kentinde imzalandı. Karşılıklı mutabakatın teçhiz etmesine karşın, Rotationprinzip (gidişat- güzergâhı düzenlemelere) göre, Almanya’ya çalışmak için gelen işçilerin en fazla ikamet süresi iki yıl olarak belirlendi. Böylelikle Türkiye’den Almanya’ya bir Türk işçi göçü başlamış oldu. Aradan geçen bu 50 senelik bir zaman dilimi içerisinde, misafir işçilerin statüsü, arka planda göçmenliğe evrildi.

1961 sonbaharında Federal Almanya Cumhuriyeti ile Türkiye Cumhuriyeti arasında, iş ve işgücü transferi kapsamında sınırlı bir mutabakat imzalandı. Bu kontratın imzalanmasında Türkiye’nin inisiyatifini belirleyici olmuştur. Nedeni ise misafir işçilerin, Almanya’dan gönderdiği dövizlerle Türkiye ile Almanya arasındaki ticaret açığının giderilmesini ve iki ülke arasındaki, ekonomik dengesizliğin telafi edilmesi öngörülmüştü. Sözü geçen bu mutabakat ile Türkiye, Almanya’nın 1955 senesinde İtalya ile imzaladığı işçi sözleşmesinin aynısını kabul etmiştir, yani her iki mutabakat da temelde aynı motivasyonu içeriyordu. Aslında bu mutabakatla Türkiye, Federal Almanya Cumhuriyeti ile ticaret hacminin düzeltilmesini ve dengelemesini umut ederken, diğer taraftan da Türkiye imzalanan iki senelik bir mutabakatla da ülkelerine dönmek zorunda kalan işçilerin, Almanya’da edindikleri modern teknik tecrübelerinden yararlanarak, Türkiye’de kendi endüstrisinin de verimliliğini artırmak istiyordu, yani „Know-How“ (Bilgi aktarımı) transferi.

Aslında Almanya Türkiye’nin bu teklifine (işçilerinin geriye dönüşleri konusunda) birazda olsa ilk etapta çekimser davranıyor-

du. O dönemde Almanya’nın Çalışma Bakanı Theodor Blank, Türkiye’nin bu teklifini reddetti. Çünkü, Çalışma Bakanı, (işçilerin iki sene gibi bir zaman süresinde ülkelerine dönmelerini ve onların yerine yenilerinin gelmesini), Türkiye’nin bu teklifinin, kültürel

kasından gelmeleri öngörülmüştü.

Anlamakta zorlanmadığımız bu sözleşmenin içeriği görüldüğü gibi, sadece Türkiye’den gelecek insanların sadece işgücüne ihtiyaç duymakta, ancak buna karşın entegrasyon ve benzeri gibi kalıcı olarak, işçilerin Almanya’da yerleşmesine imkan tanımamaktaydı. Zaten Türkiyeli göçmenlerin de burada sürekli, kalıcı olarak yerleşmesi içinde herhangi bir plan ve programda yoktu sözleşmede. Daha sonra belirli iş alanlarında yapısal değişimi göz önünde bulundurduğumuzda, sadece uzman personele ve uzman doktorlara öncelik tanınıyordu. Buna karşın uzmanlık alanı olmayan işlerde ve veya (örneğin deri ve tekstil endüstrisinde) Almanların çalışmak istemediği ücreti düşük işlerde, Türkiyeli işçiler iş bulabili. 1970’lerde ekonomideki durgunluk ve yapısal değişiklikler nedeniyle, bazı Alman sektörleri iflas etti veya tekstil üretimlerini iş gücünün daha ucuz olduğu dış ülkelere, yani Yugoslavya, Kuzey Kore gibi ülkelere taşıdılar.

1966 ve 76 yıllarında Almanya’da yaşanan ekonomideki durgunluk, Türk işçilerinin Almanya’ya gelmesinde bir azalmaya yol açmış ve hatta 1973’te tam olarak durdurulma noktasına gelmişti. 12 senelik bir zaman dilimi içerisinde Türkiye’den Almanya’ya gelen işçi sayısı 500.000 ile 750.000 civarındaydı. Şu anda ise hâlihazırda Almanya’da yaşayan Türkiye’den gelen insanların sayısı 2.5 Milyon civarındadır ve bunların üçte biri Alman vatandaşlığına geçmiştir.

Tarihsel süreçte bakıldığında; bir taraftan “Almanya bir göçmen ülkesi değildir” ibaresinin doğru olmadığı görülmektedir. Bu ibare siyasi bir tanımlama olup, bunun göçmenlerin entegrasyonu ile hiç bir ilgi ve alakalarının olmadığını göstermektedir.

Almanya ile Türkiye arasında iş ve işçi kontratlarının imzalanmasından, 50 yıllık bir zaman dilimi geçmiştir. 60’lı ve 70’li yıllarda ki göçmen işçiler ve 70’li ve 80’li yıllarda da siyasi göçmenler Almanya’da varlıklarını sürdürebilmeleri için kendilerine bir çok maddi ve manevi imkanlar sunan Almanya’da, kök salarak, kendilerine yeni bir yurt edindiler.

Eskiden mücadele ettikleri problemler süreç içerisinde farklı biçimlerde varlığını sürdürerek devam etmektedir. Göçmenlerin karşılaştıkları zorluklar ve onlara sunulan imkanlar berrakça (dürüstçe) ortaya konulması, birlikte homojen yaşamının amacını oluşturmuyor, ancak onların ulusal rekabet içinde (Almanya’da) yeni bir teste tabi tutularak yeni koşullar altında uygunluk sağlamasını da zorunlu kılıyor. Günümüzde göçmenlik sorunu, sadece işverenlerin radikal baskıları ve kendi çıkarları doğrultusunda kristalleşmektedir. Bir başka deyişle göçmenlik, ticaret mekanizmasının hacmine (kalkülasyonuna) göre şekillenmektedir.

Göçmenlik tartışmaları prensipte ve bir bütün olarak 50 seneden bu yana Alman kökenli olmayan insanların toplumda her ihtimale karşı az veya çok toplumsal bir

probleme dönüşme sorununu gündeme getirmekte. Somut olarak göçmenlik tartışmaları ilerlerken, devamında göçmenlerin gereksinimleri sorgulanıp onların taleplerine açık ve net bir şekilde yanıt verilmedi. Burada üstü kapalı tutulan ise göçmenlerin aslında neyin, nerenin içine entegre edilmesi meselesidir.

50 seneden beri var olan düşünce tarzına göre; genel olarak göçmenlik tartışmalarında çoğunlukla ve tamamıyla hemfikir olunarak, Alman kökenli olmayan insanların, az yada çok ama prensipte toplumsal bir problem olduklarıdır. Oysa ki; neden bu göçmenlik tartışmalarının somut olarak bir “göçmenler” tartışmasına dönüştürülmekte ve sonuçta da hiç sorgulanmadan ve açıktan uyum konusu ileri sürülmektedir. Burada aslında üstü kapatılan konu, “göçmenlerin” nereye ve nasıl entegre olma meselesidir.

50 seneden beri var olan bu tek yönlü bakış açısıyla, göçmenlik tartışmalarını adı geçen “yabancılar” sorununa dönüştürerek, göçmenlere ve Alman kökenli olmayan insanlara karşı genel önyargılarını da katarak, her gün yeni bir ampirik, somut gerekçeler öne sürmekte ve önyargıların sürekliliğini güçlü bir şekilde artıran tezlerle gündeme getirilmektedir. Örneğin; sonuç olarak Sarrazin’in bütün ciddiyetiyle ortaya sürdüğü tezler, göçmenlik konusunu, nüfus politikası ve “göçmenler” üzerinden ortaya sürerek, ciddiye alınacak bir tartışmayı ülke çapında gündeme getirerek, konuyu yeniden aktüelleştirdi.

Sorunlar inatla toplum içerisinde devam ederken, bir de üstüne üstlük Alman olmayan insanlar, yerli halkla eşit görülmemektedir. Çünkü yerli toplum ve onun içerisinde barındırdığı önyargıları (prensipleri) tarafından kural olarak konunun, tartışılmaya değmez olduğunun algılanmasıdır. Bu bakış açısına isnaden, kriminal olayların özü bir bütün olarak kendi içerisinde irdelenmeden bir kenara bırakılarak, onun yerine ilk etapta yabancıların kriminal suçlu olarak işin odak noktasına çekilmesi, sadece yabancılarla saldırmayla kalmayıp, aynı zamanda en azından yerli halkı da bir bütün olarak etkilemekte ve bu olgu yabancılar içerisinde de “bizler zaten suçluyuz” gibisinden kendilerince de haklı bahanelerle, daha kolay yasalara karşı gelebilme eğilimini ön plana çıkarabilmektedir. Bu bakış açısını savunanlar, kriminal olayları ortadan kaldırmak yerine, bilakis zaten var olan “objektif bir delil” (Beweisziel) olarak, yabancıların bir “problem” teşkil ettiğini topluma empoze etmektedir.

50 seneden beri sürüp devam edegelen bu tek taraflı bakış açısı göçmenlik tartışmalarının genel eğilimine göre entegrasyon sorunu, Alman kökenli olmayan insanlara karşı ve „yabancı“ sorununa bağlı olarak tartışıla geldi ve bu konuda neredeyse her gün başka gerekçelerle deneysel yeni yeni materyaller ortaya atıldı. Bu konuda sürekli ileri sürülen önyargılar, tezler belirli gerekçelerle haklı çıkarılmaya çalışıldı. Örneğin ciddiye alınması gereken bir hususta Sarrazin’in ülke çapında ortaya attığı yerli ve göçmenlere ilişkin tartışma yaratan tezleri. Alman kökenli olmayan kesime karşı, toplumsal, sosyal ve kültürel çekincelerini ve bu doğrultuda onların bakış açısını, göçmenlik tartışmalarına dahil etmektedir. Çünkü onlar, yerli toplumun prensiplerinin ve bu doğrultudaki genel görüşlerinin müzakereye uzak olduğu görüşündedir.

Bu bakış açısı bir kere varsayıldığında, niyet ve incelemeler aşağı yukarı meselenin aciliyetini ortaya koymaktadır.

50 Jahre Einwanderungsgeschichte vom Gastarbeiter zum Migrant? Vorträge, Diskussionen, Workshops

Teilnehmer:
Erdoğan Kazım
Dr. Mark Terkessidis
Manfred Henle
Timo Köster
Arian Schiffer-Nasserie

ve dini meselelerde problemleri kristalleştireceğini ileri sürüyordu ve gerekçe olarak ta Almanya’nın bazı federal bölgelerindeki işçi potansiyelinin henüz yeterince sonuna kadar kullanılmadığını ileri sürerek, meseleyi geçiştirmek istiyordu. Ama Amerika’nın baskıları neticesinde bu konuda geri adım atıldı. Amerika Türkiye’nin bir NATO ülkesi olduğunu ve bu bağlamda ülkenin jeostratejik bir konumda bulunduğunu ileri sürerek, Türkiye ekonomisinin stabilize edilmesi gerektiğini dayatıyordu. Bu dayatmalar sonucunda Almanya Çalışma Bakanının ileri sürdüğü tezler geri plana itilerek, Dışişleri Bakanı devreye girerek, geri plana itilen istişareler yeniden başladı. Bu sözleşmede NATO’nun politikası belirleyici olurken, Türkiye’nin iç politikası ve ekonomisinin motivasyonu ve verimliliği ön planda yer aldı. Yapılan bu mutabakatla Türkiye, özellikle artan nüfusunun yol açtığı işsizliği gidermek istiyordu.

Sözleşme koşulları nedeniyle, özellikle iki senelik sözleşme çerçevesinin dışında Türkiyeli göçmenlere ilişkin herhangi bir ikamet süresi (Almanya’da sürekli kalmak gibi), Almanya’ya yerleşmek için öngörülen plan ve program önceleri yapılmamıştı.

Sözleşmenin belirli içeriği

Batılı ülkeler ile Türkiye arasındaki iş ve işe alma sözleşmesi içerik olarak belirli özelliklere sahiptir. (Bu sözleşme daha sonra Tunus ve Fas tarafından da aynen imzalandı)

-İşe alımlar ilk etapta bekarlar için öngörülmüyordu.

-İşçilerin ailelerini sonradan yanlarına getirme ve veya aile birleşimini sözleşmeler öngörmüyordu.

-İşçinin çalışacağı meslek dallarına göre sağlık muayenesinden ve yetenek testinden geçmesi gerekiyordu.

-En fazla ikamet süresi iki sene olarak belirlenmiş ve bu sürenin uzatılması öngörülmemiştir.

-İşçilerin sadece Türkiye’nin Avrupa ya-

Göçmenliğin 50. Yılında ATİF'ten Göç Konferansı

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF) tarafından Berlin'de Göçmenler konferansı gerçekleştirildi. Türkiyeli göçmenlerin 'Misafir işçilikten, Göçmenliğe - 50. yılında Göç Tarihi' konulu konfe-

ve Prof. Dr. Arian Schiffer-Nasserie katıldı. Konuşmaların yanı sıra, politik katılımçılık, eğitim ve kültürel çeşitlilik üzerine çalışma grupları gerçekleştirildi.

50 yıllık göç tarihinin gösterildiği sinevizyon gösteriminin ardından, ATİF Yönetim Kurulu üyesi Düğün Polat tarafından bir açılış konuşması gerçekleştirildi. Polat konuşmasında, 50 yıllık tarihi özetledi ve günümüzde göçmenlerin yaşadığı sorunlara dikkat çekti. Nazım Hikmet'in 'Yaşamak, bir ağaç gibi tek ve hür, ama bir orman gibi kardeşesine' sözünü dile getiren Polat, ATİF'in birlikte ya-

şam felsefesinin bu sözle net ifade edildiğini belirtti.

Açılış konuşmasının ardından söz alan konferans davetlileri, konferansın önemine vurgu yaparak, çalışma grupları hakkında bilgiler verdiler.

Verilen yemek molası sonrası yapılan çalışma grupları sunumlarla gerçekleşti. Dr. Mark Terkessidis ve Timo Köster Kültürel Çeşitlilik, Kazım Erdoğan Politik Katılımçılık ve Prof. Dr. Arian Schiffer-Nasserie ise eğitim konulu çalışma gruplarında sunumlar gerçekleştirdiler.

Üç saat süren grup tartışmalarının ardından, sonuç bölümüne gidildi. Tek tek gruplarda tartışılan ve hem fikir olunan fikirler dile getirildi. Sonuç bölümünde, ortaya atılan bir çok düşünce ve önerinin, sonraki konferanslarda tartışma konuları olması temennisinde bulunuldu.

Kongreye Berlin Eyalet Belediye Başkanı Klaus Wowereit yazılı bir mesaj sunarken, MLPD temsilcisi tarafından bir mesaj okundu.

Konferansın kapanış konuşması ATİF Başkanı Süleyman Gürcan tarafından yapıldı. Almanca dinleyicileri selamlayan Gürcan konuşmasının türkçe bölümünde, ATİF olarak önemli bir organizasyona imza

attıklarını, bu konferansın devamını gerçekleştireceklerini belirtti. Gürcan konuşmasında; '50 yıllık göç tarihinde, 36 yıllık

ransına çeşitli konularda uzman Dr. Mark Terkessidis, Timo Köster, Kazım Erdoğan

şam felsefesinin bu sözle net ifade edildiğini belirtti.

mücadele deneyimlerine sahip bir kurum olarak, Türkiyeli göçmenlerin hakiki sesi olduğumuzu seslendirmek zorundayız. Bu konferans bir ilk deneyim olarak başarılı geçmiştir. Eksiklerimizi giderek bu tartışmalarda ısrarcı olacağız ve başaracağımıza olan inancım tamdır' sölerine yer verdi.

GÖÇMEN ÖĞRENCİLER NEDEN BAŞARISIZ?

Avrupa devletlerinin göçmen kitlesine neredeyse bir entegrasyon seferberliği dayatırken, genç neslin okul yıllarında yerli yaşlılarına oranla başarısız sonuçlar elde etmesi, Avrupa eğitim sisteminde yetersizliklerinin yalın bir örneğini gözler önüne seriyor.

Vakıflar araştırdı, Die Welt gazetesi yayımladı: Göçmen öğrenciler neden başarısız? Konrad-Adenauer Vakfı bünyesinde çalışmalar yürüten eğitim bilimleri uzmanı Ahmet Toprak ve Aladin Mafaalan, Almanya'da iki kültür çakışması arasında bocalayan göçmen öğrenci kesiminin okul yıllarındaki başarısızlık sebeplerini araştırdı. Sonuçlar dikkat çekici....

Sorumlu: Eğitim Sistemi

Araştırma sonucuna göre öğrencilerin başarısızlığının en önemli sebeplerinden biri; eğitim sisteminin kendisi. "Alman öğretim ve eğitim sistemi kısıtlı ders yön-

yon sınırlarına dayandırıldığı bu dönemde, dikkatlerden kaçmadı: "Eğer etnik grupları soyutlayıp, başarısızlık sebebiyle izole ederseniz, çocukların etnik gruba olan duygusal ve algısal bağı çok daha fazla güçlenecektir ve sizden uzaklaşacaklardır"

Kültür ve Cinsiyet Ayrımı Yönelim Bozukluğuna Yol Açıyor

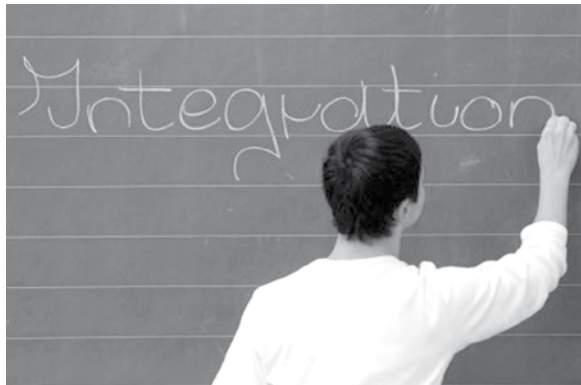
Yapılan araştırmaya göre bu başarısız rakamlara katkıda bulunan diğer bir faktör ise; eğitim sistemi ile göçmen ailelerinin yapılanması ve beklentileri arasında var olan uçurum boyutundaki farklılık.

"Gerek kültürel anlamda, gerekse de kadın-erkek yeteneklerine bakıştaki ayrışım anlamında oluşan farklı yaklaşım, gençlerin yönelim ve davranış bozukluğuna itilmesine yol açmakta" denilen yazıda, aileler ile eğitim sisteminin koordinesizliğine bir de dil sorununun eklenerek, genç neslin eğitim performansını negatif boyutlara düşürdüğüne dikkat çekilmekte.

Aileler Eksik Kalıyor

Göçmen ailelerin bebeklik döneminde verilmesi gereken ilgi ve alakayı göstermediklerini de belirten Toprak ve Mafaalan, çocukların özgün yeteneklerinin geri kalmasının yanı sıra, dil algılayışında da bozuklukların meydana geldiğini belirtiyor.

Velilerin yaşadıkları ülkenin eğitim sistemi ve yöntemini yeterli derecede tanımadıklarına değinen araştırmacılar, aynı zamanda velilerin okul sistemine çok büyük bir misyon yükleyerek, varolan gerçekliği kafalarında büyüttüklerini ve aileden alınması gereken disiplin kurallarını bile öğretmenlerden beklemesini eleştiriyor.

temleri ve eğitime teşvik edemeyişleriyle birlikte, çeşitli sosyal farklılıkları olumluluğa çeviremiyor" diyen Toprak ve Mafaalan, etnik farklılıklara dayalı olarak öz disiplin ve özgüven gibi kavramlara da değişik anlamlar yüklediğinin altını çizmekte.

Yazıda tam anlamıyla bir uyarı olarak yansıyan bir tespit ise; entegrasyon politikaları tartışmalarının dolaylıca asimilas-

ALMANYA'DA GÖÇMENLER İKİ KAT DAHA YOKSUL

Wiesbaden Federal İstatistik Dairesi'nin (Destatis) Pazartesi günü , Yoksullukla Mücadele Günü vesilesiyle yapmış olduğu açıklamasında, Almanya'da yaşayan her dört Göçmen kökenli kişiden biri yoksulluk sınırı altında iken , bu riskin Alman halkı için ise her 8 kişiden biri için geçerli olduğunu açıkladı.

Almanya'da yaşayan göçmen kökenlilerin, göçmen kökenli olmayanlardan iki kat daha fazla yoksulluk riski içinde olduklarını açıklayan Wiesbaden Federal İstatistik Dairesi (Destatis), 2010 yılında göçmenlerin dörtte birinden fazlasının (% 26) yoksulluk riski altında olduğunu, göçmen kökenli olmayanların ise her 8 kişiden birinin (% 12) yoksulluk riski altında olduğunu belirtti.

Avrupa Birliği'nin tanımına göre, hal-kin ortalama gelirinin %60'ından daha az gelir ile geçinmek zorunda kalan in-

sanlar yoksulluk tehditiyle karşı karşıya. İstatistikte göçmenler ve göçmen kökenli Almanlar birleştirildi. 2010 yılında göçmen sayısının 15,7 milyon olduğunun, bunlardan 8,6 milyonun ise Alman pasaportuna sahip olduğunu açıkladı. Göçmenlerin yoksulluk riskinin, Alman pasaportu olan göçmen kökenlilerden (%22) üçde bir (%32) daha yüksek oldu-

ğu belirtiliyor. 2010 yılında genel nüfusun yoksulluk riski altında olduğu gibi, göçmen olan tek ebeveynler, okul terkleri ve işsizlerin de bu kategoriye dahil ediliyor. Çocuk ve emekli yoksulluğu, genel nüfusta önemli ölçüde daha sık oluyor. İstatistiğe göre Almanya'da yaşayan göçmen kökenlilerin dağılımı şöyle: Türkiye (%15,8), Polonya (%8,3), Rusya (%6,7), İtalya (%4,7), Kazakistan (%4,7)

Kaynak: Federal İstatistik Dairesi, Mikrozensus 2010

Göçmenlik ve Entegrasyon

Göçmenlerin Avrupaya yüzyıllardır işgücü olarak getirildikleri ve bu duruma göre'de bir muamele gördükleri bir gerçektir. İşgücü yerine insanların geldiği ve bu insanların bir kültürü, düşünceleri, inançları, alışkanlıkları, beklentileri ve taleplerinin olabileceği hep göz ardı edildi.

Bugün Avrupa ülkelerinin hemen hepsinde 'öncü kültürün tanınması, uyum sağlamayanların defolması' gibi resmi veya gayri resmi dayatmalar yüksek telden dillendirilmektedir. Bu söylemler sadece faşist partilere ait değildir. On yıl öncesine kadar daha çok faşist partiler bu söylemleri kullanırken bu gün bu koroya tüm burjuva partilerin iştirak ettiklerini görmek mümkündür. Göçmenlere yönelik ırkçı saldırılar daha çok ince ve entelektüel bir tarzda geliştirilmekte kavramların içeriği boşaltılmakta ve çarpıtılmakta bunun üzerinden asimilasyon dayatılmaktadır. Avrupada son dönemlerde popüler tartışmaların başında gelen 'entegrasyon' yada göçmenlerin uyum sorununa kim nasıl yaklaşıyor sorusunu sorarak bu alanda yapılmaya çalışılan manipulasyonu deşifre etmek ve de doğru bakış açısının nasıl olaması gerektiği üzerinde durmaya çalışalım.

Bu tartışmanın avrupanın farklı ülkelerinde farklı biçimlerde olsada esas aynı noktalara ve bakış açısına sahip bir şekilde sürdürüldüğünü söylemek abartı olmamaktadır. Durumu somutlamak açısından tek tek ülkelere kısaca bakmakta fayda var.

Almanya bu tartışmalarda başı çekmektedir. 'Entegrasyon' ve uyum politikaları üzerinden alman tekeli burjuvazisinin ırkçı kafatasçı ideolojisi'nin saldırıları açık ve bariz bir şekilde görülmektedir. Alman Merkez Bankası'nın (Bundesbank) eski yöneticilerinden Sarrazin'in "Almanya Kendini Yok Ediyor" isimli ırkçı kitabı ile başlayan "yeni" tartışma, Hessen eyaletinin eski CDU'lu başbakanı R. Koch'un "Konservativ" kitabıyla devam eden, Bayern eyalet başbakanı Seehofer'le çitasını yükselten, göçmenlere, özellikle de Türkiye ve Arap kökenlilere karşı ırkçı söylemler, Merkelin Almanyada çok kültürlülük iflas etmiştir sözündeki Alman burjuvazisinin gerçek duygularının dışı vuruşu olarak değerlendirilmelidir.

Avusturyada bu koronun başını FPÖ çekmektedir. Bu parti açık bir şekilde göçmenleri hedef tahtasına oturtmakta genel propagandasını bu sorun üzerinden yürütmektedir. Bir kaç örnek olması bakımından seçim süreçlerinde afişlerinde (Wiener Blut) Viyana kanı, mustafayı vur sosisi al veya internette oynanan imam vurma oyunu bunlardan sadece birkaçıdır. Bunun yanı sıra göçmenlerin topluma uyum sağlamadıkları esasta tüm partilerin ortaklaşmaları konulardır.

İsviçrede, Fransada vs.. durum farklı değildir. Sorunun merkezine göçmenler konularak yürütülen uyum tartışmaları bir boyutuyla topumu böl parçala yönet politikalarının bir sonucu iken. Diğer bir sorunda yaşanan ekonomik krizden hoşnutsuz olan kitlelerin sisteme olan tepkilerini farklı alanlara kaydırmaktır. Tartışmalar özünden kopararak yaratılan sun i gündemlere kaydırılmakta gerçekler ters yüz edilmekte sorunun esasının devlet politikalarından kaynaklandığı ve ırkçı yaklaşımların bir sonucu olduğu gerçekliği örtbas edilmeye çalışılmaktadır. Göçmenlik meselelerinden hareket ederek politika yapma tarzı, gerici ve muhafazakar yaklaşımlardan ve serme-

yenin çıkarlarını esas alan uygulamalar son tahlilde çözümsüzlükler üretmektedir. Salt kriminalite, güvenlik ve sermayenin çıkarlarını merkeze alan politikalar uyum sağlamaz. Tamtersine uyumsuzluğu ve çelişkileri derinleştirir.

Entegrasyon Tartışmalarında Varılmak İstenen Sonuç Nedir?

Entegrasyon denince kiminin aklına ilk önce "dili bilmek" gelir. Bazıları içinse entegrasyon "anayasaya uymak" diye tanımlanır. Diğerleri içinse entegrasyon "kültüre saygı göstermek" demektir. Ya da hepsi birden.

Bütün bu algılamaların ya da çağrışımların entegrasyonla ilgili olduğu kuşkusuz olmasına rağmen, bu gibi algılamalar ve çağrışımlar entegrasyonun ne olduğu ya da ne olması gerektiği hakkında hala bir kavram, bir tanım vermemektedir. Bir ortak tanımın, bir kavramın olmayışı beraberinde on yıldır süren entegrasyon tartışmalarını getirmiştir. Bu onyılın sonunda gelinen nokta ise tekrar başlangıç noktası olmuştur:

"Entegrasyon" veya uyum nedir?

Entegrasyon, Hiçbir ayırım yapmaksızın, göç edenlerin göç ettikleri toplumun bir parçası olmalarının sağlanması, her alanda onlarla eşit haklara sahip olması, kendi kültürleri ile göç edilen toplumun kültürünü birleştirerek ortak bir kültür yaratmasıdır. Toplumun kabul edilen bir parçası olma sürecidir.

Avrupada göçmenlere bakış açısının tarihselliğini açıklamak açısından (Wir riefen Arbeiter es kamen Menschen) sözü burjuvazinin göçmenlere bakış açısını özetlemeye yetmektedir. 2. emperyalist paylaşım savaşı sonrası yaşanan yıkımı ortadan kaldırmak ve ekonomilerini düze çıkarmaya çalışan avrupalı emperyalistler çözümü geri bırakılmış ülkelere işgücü alımından veya göçünden sağladılar.

Avrupada Almanya başta olmak üzere bir takım diğer ülkelerde anlaşmalarla ülkelere işçi alımına gittiler. Bu durum kısa süreliğine düşünülse daha sonra aile birleşim yasalarından yararlanan göçmenlerin eş ve çocuklarını yanlarına almalarıyla beraber yeni bir durum ortaya çıkıyordu. Bu süreçten sonra "çok kültürlülük", "entegrasyon", "göçmen ülkesi" vb. gibi kavram ve olgular sıkça tartışıla geldi. Avrupa burjuvazisi ucuz iş gücüne gereksinim duyduğu yıllarda gelen "misafir işçileri" davul zurnaıyla karşılıyor ve dil sorununu hiç de konu etmiyordu. Örneğin 1960'larda Türkiye'den gelen işçilerin önemli bir bölümü köylü kökenli olmasının yanında bir çoğunun okuma-yazma bilgisi ise çok sınırlıydı. Ama burjuvazi "sağlıklı" olma koşuluyla diğer özellikleri dikkate almadı. Ve gelen işçileri anında en modern makinelerin dişlileri arasına soktu. Dil sorunu, kültür farklılığı vs.. hiçbir sorun teşkil etmiyordu.

Bu gün en fazla gerçekçe yapılan dil soru-

nu noktasında yapılan tartışmalar ne kadar gerçekçi. Somut veriler üzerinden bir araştırma yapıldığında göçmenlerin ikinci ve üçüncü kuşak için bu durum geçerli değildir. Avrupada herhangi bir ülkesinde doğmuş öğrenimini bu ülkede gerçekleştirmiş insanlara dil bilmediklerini söylemek gerçeklere ters bir durumdur ve ispatlanmaya mahkumdur. Kaldığı hangi seviyede bir dil öğrenilmesi istenilmektedir. Günlük yaşamında kendini idame edebilecek bir şekilde dile vakıf olmak yeterli bir durumdur. Sorun burada dil bilmeme sorunu değildir şayet böyle olmuş olsaydı ve bunu gerçekçe yapanlar bu konuda bu kadar duyarlı olmuş olsalardı. Göçmenlere dil kursları olanakları tanınır. Dili öğrenmeklede sorunlar ortadan kalkmıyor.

Bu durum bize dil sorununun yapay ol-

duğunu göstermektedir. Avusturyada doğmuş veya küçük yaşlarda bu ülkeye gelmiş bir çocuk anaokulu, ilkokulu ve orta okulu zorunlu okumak durumunda. Bu çocuklar almanca bilmiyorlarsa sınıflarını nasıl geçebiliyorlar. Şayet almanca öğrenmemişlerse burada eğitim sistemini ve öğretim görevlilerini sorgulamak gerekmektedir.

Avrupaya iş gücü göçüyle gelen işçilere "misafir işçi" "gastarbeiter" "fremdarbeiter" denmesi bu ırkçı ve bu insan topluluğunu kabullenememe'nin sonucudur. Yaşamlarının 3/2 sini bu ülkelerde geçirmiş insanlara yabancı gözle bakmak ve tekrar ülkelerine dönecekler gibi yaklaşımlar nasıl açıklanabilir. Avrupanın çeşitli ülkelerinde mülkiyet sahibi olmuş çocukları buralarda doğmuş burada büyümüş insanlara bu tür yaklaşım ve bakış açısı ırkçılığın daniskasıdır.

82 milyonluk Almanya'da 7.185.921 göçmen yaşamaktadır. Yani, nüfusun %8.8'i göçmen. (kaynak; Statistische Amter, 30.04. 2010, internet sitesi) Burakam 7mil. Nufusu olan Avusturyada 1.4 ml. civarındadır. 352.000insan Avusturyada doğmuştur. Buna karşın bu ülkelerin bir göçmen ülkesi olmadığını ileri sürmek kafatasçı yaklaşımdan başka bir şey değildir.

Avrupa ülkelerinin entegrasyondan analadıkları asimilasyondur. Bunun inceltmiş hallerinde bile bu gerçeklik kendini dışı vurmaktadır. Vatandaşlığa geçmede dayatılan sınavlar vs bunun örneğidir. Okullarda tenefüslerde ve boş derslerde göçmen çocukların kendi ana dillerinde konuşmalarına dahi tahammül gösterilmiyor.

Almanya'da 3,5 milyon göçmen işçi var. Göçmen işçiler Almanya'da çalışanların %8,9'unu oluşturuyor. Bunların %33'ü kömür, enerji ve diğer büyük sanayi kollarında çalışıyor. %21'i hizmet sektöründe, %13'ü büyük ve küçük ticarethanelerde, %11'i otel ve lokantalarda (gastronomi), %8'i inşaat-ta (Kaynak: OECD) ve geri kalanı ise sağlık (%7), eğitim (%3) ve diğer işlerde çalışıyor. Bu durum diğer Avrupa ülkeleri içinde geçerlidir.

Göçmen işçilerin profili bu iken, burju-

vazisinin "entegre", "uyum" vb. şeylerden söz ederek yabancı düşmanlığını ve ırkçılığı körüklemesinin altında yatan nedenleri de irdelemek gerekiyor.

Avrupa birliği ülkeleri göçmenler politikasında yasalarda yeni düzenlemelere gittiler. Bu düzenlemeler bir çok kısıtlamayı beraberinde getirdi.

Bu anlamda saldırılar iki yöntem üzerinden gerçekleştiriliyor: Biri, "tasarruf paketleri" dedikleri, işçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik haklarını kısıtlayan kanun ve yasalar hazırlamak, ikincisi de göçmenlerin yaşamlarını iyice zorlaştıracak kanunlar ve kararname çıkararak olmaktadır.

Yazımızı kısaca toparlamak gerekirse: 'Entegrasyon' yada uyum kesinlikle göç eden azınlığın, göçün yapıldığı büyük toplum içinde eritilip gitmesi yani asimilasyonu anlamını taşımaz.

Entegrasyon her koşulda çift yönlü bir süreçtir. Uyuma açık olmanın yanısıra, uyum için uygun koşulları yaratmanın toplumsal ve politik koşullarını yaratma görevinde içermektedir. Bu ikili görev layıkıyla yerine getirilmeden uyumdan ve uyumun gerçekleşmesinden bahsedilemez. Entegrasyon farklı boyutlarını görmek gerekmektedir: hukuki/politik, sosyo-ekonomik, kültürel/dini ve bunların hepsi göçmenin topluma dahil olma sürecinde önemli etkilere sahiptir.

- Yapısal entegrasyon, göç edilen toplumun temel kurumları karşısında hakların kazanılması ve bu kurumlar içinde yer alınmasının sağlanması durumudur. Bu temel kurumlar, eğitim, sağlık, sosyal güvenlik, çalışma hayatı, ekonomi ve politikadır.

- Kültürel entegrasyon göçmenin yeni yerleştiği toplum içindeki haklarını isteye bilmesi ve yerini belirleyebilmesi için bilişsel, davranışsal, tutumsal değişiklikler yapmasıdır. Kültürel entegrasyon, kendi öz kültür değerlerinin bırakılması veya reddedilmesi anlamını taşımaz. Hem göçmenler hem de göç edilen toplum için çift kültürlülük anlayışı söz konusu olabilir.

- İnteraktif entegrasyon göçmenin toplumun sosyal yapısı içinde yer alması ve göçü kabul eden toplumun bireyleriyle birincil ilişkiler kurması anlamındadır ve göçmenle göç edilen toplumun bireyleri arasındaki arkadaşlıklar, evlilikler, göç edilen toplumda var olan gönüllü kuruluşlardaki üyelikler interaktif entegrasyonun göstergeleridir.

- Kimlik entegrasyonu ise bireyin kendisini içinde yaşadığı topluma ait hissetmesidir ve entegrasyon sürecinin sonunda göçmenin topluma katılımı ve toplum tarafından da kabul görmesinin bir sonucu olarak ortaya çıkar.

Sonuç olarak;

Sosyal yıkım ve sefalet içinde ücretli emekçiler adına özgürlükten, ikinci sınıf insan muamelesi koşullarında gerçek anlamda eşitlikten, baskı altında yaşarken kardeşlik ilişkilerinden bahsetmek olsa, olsa demogojik bir yalan olur.

Eşitlige ve özgürlüğe sermayenin hakiyeti penceresinden bakanların çıkarları ile eşitlige ve özgürlüğe alınteri ve emek cephesinden bakanların dünyalarının kesimeyeceği gün gibi açıktır.

Biz yerli ve göçmen toplumların işçi ve emekçilerinin birlikte ve omuz omuza bir temelde demokratik uyumu gerçekleştireceklerine inanıyoruz.

Göçmenler Göç Türkülerinde Buluştu

Türkiye'den Almanya'ya göçün 50. Yılı vesilesiyle düzenlenen etkinlikler devam ediyor. 35. Mücadele yılını geride bırakan Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF), Berlin'de gerçekleştirdiği Göçmenler konferansının ardından, Oberhausen'de de 'Misafir işçilikten göçmenliğe-50 yıllık göç tarihi' başlıklı kültürel etkinlik gerçekleştirdi. Etkinliğin sunumu Türkçe ve Almanca yapıldı.

Etkinlikte Kardeş Türküler, Grup Haykırış ve Muhsin Omurca sahne aldı. Etkinlikte ayrıca ATİK Başkanı Yılmaz Güneş, Kuzey Ren Westfalya Eyalet milletvekili Ali Atalan ve ATİF Başkanı Süleyman Gürcan bir konuşma yaptı. Türkiye'den Almanya'ya göç tarihinin anlatıldığı bir sinevizyon gösteri-

adına Federasyonun 35. yılını kutladı ve göçmenlerin demokratik mücadeleye katkısını vurguladı. İçinde yaşadığımız kapitalist emperyalist sistemin göçmenleri haksız biçimde dışladıklarını vurgulayan ATİK Başkanı konuşmasını, 'Göçmenlere seçme-seçilme hakkı tanın-sın, dışlanmalara son!' sözleriyle bitirdi.

ATİF Başkanı Süleyman Gürcan dinleyicileri Türkçe, Kürtçe ve Almanca selamladı ve ATİF'in 35. Yılına ilişkin bilgiler verdi. Göçmenlerin birlikte örgütlü mücadelesinde ATİF'in önemine ve örgütlülüğün gerekliliğine vurgu yaptı. Gürcan konuşmasında; '*göçmenlerin eşit haklar mücadelesinde ATİF'in önemli deneyimleri vardır. Bu deneyimlerden hareketle, yaşamın bütün alanlarında birlikte mücadele, eşit haklar mücadelesi vermeli, dayanışmayı örgütlemeliyiz*' sözlerine yer verdi.

Sol Parti Kuzey Ren Westfalya Eyalet milletvekili Ali Atalan bir konuşma yaparak, 50. yılı vesilesiyle düzenlenen etkinliği ve ATİF'i selamladı. Kürt göçmenlerin sorunlarını dile getiren Atalan, devletlerin bu sorunu görmezden geldiğini kaydetti. Ayrıca YEK-KOM gönderdiği yazılı mesaj ile geceyi selamladı.

minin yanısıra, iki küçük kız tarafından bir hint dansı sahnelendi.

500'ü aşkın göçmen kitlesinin izlediği etkinlik Grup Haykırış'ın sahne almasıyla başladı. Mücadele ruhlu ve dinamik türkülerin yanı sıra Grup Haykırış tarafından göçmenliğe ilişkin Almanca bir türkü de seslendirildi.

Stan-Up çalışmalarıyla Alman ve Türkiyeli göçmenler tarafından tanınan Muhsin Omurca, göçmenlik temalı taşlamalarıyla izleyicileri güldürdü.

Kardeş Türküler, coşkulu müzikleri ile salonu hareketlendirdi. Çeşitli yörelerden çeşitli dillerden seslendirilen türkü ve halaylarla izleyiciler zaman zaman hüzünlendi zaman zaman halaylarla coştular.

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) Başkanı Yılmaz Güneş, ATİK

Yılmaz Güneş Hamburg'da Anıldı!

Almanya'ya göçün 50.yılı dolayısıyla ATİF'in Almanya'nın çeşitli bölgelerinde düzenlediği etkinliklerden biri de Hamburg'da "Göçün 50.Yılında Devrimci Sanatçı Yılmaz Güneş'i Anıyoruz!" başlığı altında gerçekleştirildi.

2 Ekim 2011 tarihinde Hamburg Üniversitesi salonunda gerçekleştirilen etkinliğe Yılmaz Güneş'in yaşamını anlatan sinevizyon gösterimi ile başlandı. Açılış konuşmasının ardından çeşitli nedenlerle yaşamını yitiren devrimci ve halk sanatçıları ile Türkiye Devrimci hareketinin önderleri ve devrim ve özgürlük mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Programda ilk olarak Grup Cemre sahne aldı.

Grup Cemre'nin ardından 50.yılında göç olgusunun ve Almanya'nın göçmenlik politikasının tartışıldığı sempozyuma yer verildi. Sempozyuma konuşmacı olarak sendikacı ve eski Sol Parti (Die Linke) milletvekili Hüseyin Aydın, ATİF Başkanı Süleyman Gürcan ve ATİF Yönetim Kurulu üyesi Düzgün Polat katıldı.

Sendikacı Hüseyin Aydın konuşmasında göçmenlerin Almanya'daki emek mücadelesi içerisinde yerinin önemine değinirken, göçmenlerin öncülük ettiği çok önemli direnişlerin yaşandığını söyledi. Bundan sonrada göçmenlerin tüm emekçilerle ortak bir şekildi emek mücadelesi

içerisinde yerini alması gerektiğine değindi.

Aydın'ın ardından söz alan Polat ise, göçmenler ve uyum sorununu Almanca yaptığı bir konuşmayla irdelemeye çalıştı. Polat konuşmasında, Göçmenlerin toplumla yaşadığı uyum problemlerinin asıl sorumlularının ayrımcı politikaların neden olduğuna vurgu yaptı.

Son olarak söz alan ATİF Başkanı Gürcan ise, ATİF'in kuruluş sürecini ve 35 yıllık süreçteki mücadele hattını anlattı. ATİF'in göçmenlerin eşit haklar mücadelesinde ve anti faşist, anti emperyalist mücadelede önemli bir yerde durduğunu belirtti. Bundan sonraki süreçte de göçmen emekçilerin eşit haklar mücadelesinde ve emek mücadelesinde önemli görevleri olduğuna belirterek ATİF saflarında örgütlenmenin önemine vurgu yaptı.

Sempozyumun ardından sahne alan Grup Haykırış söylediği türkü ve marşlarla kitleyi coştururken büyük beğeni topladı.

Etkinliğin ikinci bölümünde ise Hamburg Eyalet Milletvekillerinden Mehmet Yıldız, Filiz Demirel, Cansu Özdemir ve Ali Rıza Şimşek kısa konuşmalarla dinleyicileri selamlarken, etkinliği düzenleyen ATİF'i de kutladılar.

Son olarak sahne alan Kardeş Türküler, çeşitli dillerde seslendirdikleri türkülerle dinleyicilere türkü ziyafeti verdiler.

ATİF 35. Mücadele Yılında Göç Türküleri Stuttgart'ta Söylendi

Göçün 50.yılı vesilesiyle ATİF'in önüne koymuş olduğu siyasal kampanyanın devamı olan gecelerin sonuncusu Stuttgart'ta yüzlerce göçmenin katılımıyla tamamlandı. Almanca ve Türkçe sunumlarla eşliğinde gece, açılış ve saygı duruşu ile başladı.

Açılış konuşmasında, Göç Türküleri etkinliğinin, göçün 50 yılı doldurmuş olması vesilesiyle düzenlenmiş olmasının ayrı bir yerinin ve anlamının olduğuna vurgu yapıldı. İşçi mücadelesi anlaşmasının göçmenler üzerinde yarattığı etki ve sonuçları üzerine yapılan sunum ve bu sunum içinde ATİF'in emek ve çabaları üzerinde duruldu.

Konuşmaların ardından sahneye ATİF'e bağlı Enternasyonal Kültür Merkezi içerisinde faaliyet yürüten Grup Mozaik sahne aldı. Birbirinden güzel türküleriyle

dinleyicileri geçmişe götürün, ilk ve sonraki nesillere hitap eden türkülerini alkışlarla desteklendi.

Avrupa Göçmen İşçiler Federasyonu AGİF'ten gelen gelen mesajın okunmasının ardından sahnede, tek kişilik oyunuyla Muhsin Omurca yerini aldı. Güldürürken düşündürürken izleyicileri geçmişe götürün anlatımlarıyla olumlu izlenimler bıraktı geride.

Verilen aradan sonra ATİF adına yapılan konuşmada üç ana dönemin yaşattığı göç olgusuna ve sorunlara değinen temsilci, gelinen aşamada göçmenlerin sorunlarının hala devam ettiğinin altını çizerek asimilasyonun göçmenler için yarattığı olumsuzluklara değindi. Konuşmanın ardından sahneye Kardeş Türküler davet edildi. Bir birinden güzel türkülerini kültürler arası köprü rolünü yerine getirdiler. Halayların türkülerle birleştiği gece alkışlarla son buldu.

Avusturya'da Rüşvetin Kronolojisi

M. ALİ YALÇINKAYA

Uzun süreden beri Avusturya'daki gündemi meşgul eden rüşvet skandalları peşpeşe kamuoyunda çok etkisi yarattı. Fakat ortaya çıkan tablonun yeni olmadığını, çok eskilere dayandığını ve kapitalizmin yapısından kaynaklandığını görenlerin sayısı gün geçtikçe artmakta.

Özellikle Avusturya'daki egemen basının veri ve haberlerinin derlenmesinde konumuzu derinleştireceğiz. Son olarak Telekom Rüşveti halkın bu konuya ilgisini daha fazla yöneltmiştir. Neo-liberal politikaların hızını almadan devam etmesi; özelleştirmeleri tamamlamış durumdadır. Bu politika sonucudur ki; hizmet, eğitim, sağlık, askeri, ulaşım, finans, konut, teknoloji vb... tüm alanlardaki özelleştirmeler bir çok yöneticiye yeni kar alanları açarak iştahlarını kabarttı. Her hükümet döneminde rüşvet vb... uygulamalar devam etmiştir. Bu uygulamalar her partinin iktidar döneminde kendileri için bir gelir kapısı olarak ele alınırken, fırsatlar kaçırılmayarak en iyi şekilde değerlendirildi.

Bu konuda en fazla rüşveti alan ve veren hükümetlerin konservatif ve ırkçı, milliyetçi partilerin olduğunu söylemekte yarar vardır. Vatan ve millet söylemleriyle ayrımcı ve ırkçı partiler vatani kendi ceplerine giren milyonlarca Euro olarak gördüklerini, meta ve para hırsının vatandan, ülkülerinden daha değerli olduğunu her halükarda ispatlamış durumdadır. Gerek ırkçı ve faşist FPÖ/Avusturya Özgürlük Partisi) -ÖVP (Avusturya Halk Partisi), SPÖ(Sosyal Demokrat Parti) , ırkçı ve faşist BZÖ(Avusturya Gelecek Birlik Partisi) gibi tüm partiler rüşvetlerden önemli paylar alarak milyonlarca Euro'yu ceplerine ve kendilerine yakın işletmelere, lobicilere aktardıklarını bugün tüm kamuoyu bilmekte ve tartışmaktadır. Artık ayyuka çıkmış rüşvet tartışmalarında kendilerini gizleyemeyen bazı usta politikacıların da istifayla işi ,kurtardıklarını' söylemekte yarar var. Rüşvet işlemleri; gider (Honorar) , hediye (Geschenk), farklı işlerin ve sorunların çözümünde torpil geçmek, farklı ilişkiler yaratmak, izin ayarlamak (Urlaub) , en iyi aylıklı işlere genel müdür veya menajer olarak atamak, yeni olanaklar sunmak olarak pratikte hayat içerisinde yaşam bulmaktadır. Çok eskilere gitmeye gerek yok. 2000 yılının öncesinden başlayarak günümüze kadar ki süreyi kronolojik olarak vermekte yarar var. Avusturyalıların büyük çoğunluğu (20%) politikacıların

kendilerini parayla satacaklarına inanmaktadır. Yine Avusturya'daki halkın 40% politikacıların rüşvete bulaştıklarına inanmaktadır.

ÖVP-FPÖ hükümeti döneminde Başbakan Schüssel, Maliye Bakanı K. Heinz Grasser , Ulaşım Bakanı Gorbach , Ernst Strasser , Silah Tüccarı Waffenlobbyist Alfons Mensdorff-Pouilly, Maria-Rauch-Kallat, Scheuch, Hohegger bunların lobicileri yani iş-

leri ve ilişkileri . O zamanın Ulaşım Bakanı ve şimdiki Başbakan.

Werner Faymann 23 Milyonluk „Demiryolu Bütçesi“nde 7 Milyonluk rüşvetin dağıtıldığından haberi olduğu bilinmekte. (Kurier)

2007 Jörg Haider Ruslara rüşvet karşılığı vatandaşlık dağıttığı yine basına yansıdı. Yine Alfons Mensdorff-Pouilly Motorola Firması'nın 2,2 Milyon ve 2,6 Milyon'u cebine aktardığını Profil dergisi manşetlerine taşıdı.

Telekom-Austria-Skandalı'nda bir çok menajerler ve politikacıların rüşvete bulaştığı ve rüşvet aldıkları günlerce Avusturya basınında işlendi. Schüssel Başbakanlığındaki ÖVP-FPÖ/BZÖ koalisyonunda bir çok bakan ve danışman, lobiciler, yüksek memurlar paylarını almışlar. İşçi Odaları'nın yüksek yöneticileri, borsa yöneticileri, havaalanı yöneticileri bir kaç milyon rüşvetle paylarını aldıkları da ortaya çıktı. Konut ihalelerinin verilmesinden, konut dağıtımında ve finanse edilmesinde rüşvet yoğun bir akış sağlamıştır. Bir çok oyun ve bu oyunların sistemi vardır ki; bu sistemi de, oyunları da kendileri yapıp, kendileri kullanmaktadırlar. Rüşvet saydam bir rekabeti önlemekte ve bazılarında fazla fırsat vermektedir. Cumhuriyet savcılığı Causa Hohegger/Bewag rüşvetlerine yönelik soruşturma başlattı. Bu Macarları da kapsayan uluslararası bir rüşvet- Schmiergeld skandalına dönüştü. 1,2 Milyon Euro Peter Hohegger'e ödenmiş. (News manşetinde.) Yine News manşetinde projelendirme ve reklam için özel lobicilerin aracı-

lığıyla 600.000 € BZÖ (Irkçı ve Faşist Parti)ye verilmiş. Hükümetteki Adelet Bakanlığı o dönemde FPÖ/BZÖ'den ve tüm soruşturmalar Bakanlık tarafından durduruluyor.

Yine Telekom 33.000 Euro sekretere ve genç iş adamı Gorbacha 264.000 € verilmemiş. Hubert Gorbach Telekom skandalının önemli bir rüşvetcisi. Telekom 10 milyondan fazla senelik gelir elde etmektedir. Jörg Haiders Hükümet ortaklığı döneminde de tüm politikacılar ve yol arkadaşları rüşvete bulaştılar. Causa Hypo davasında Jörg Haider da savcılığa ifade vermişti. Hukuk ve adelet kendileri için işlediğinde üç maymunları oynadı. Yazılan tüm paragraflar sadece yazılarda kaldı. Yine Eurofighter (Avrupa Jeti) cumhuriyet savcılarını yıllarca meşgul etmiştir. 6,6

milyon euro reklam giderleri için eski FPÖ Manejerinin(Rumpold) Firmasına aktı. 96.000 € sadece basın toplantısına harcanmış gösterilmekte. Yine BUWOG(Devlet Konutları) ve Neonazi-Wep sitesi Alpen-Donau için harcanmış. Neonazilerin belgeleri imha etmelerine rağmen bu olay aydınlatıldı. Causa BUWOG davasında ev aramaları daha önceden haberi alınmıştı. Buwog, Meischberger, Grasser und Co davanın kahramanları olarak manşetlere yansıdı. Bu davada da Adalet ve Hukuk Bakanlığı olayı örtbas etmek için elinden geleni yaptı. Hükümet partilerinin milletvekilleri

luklarını örtme çabasını verdiler. ÖVP/FPÖ(Avusturya Halk Partisi- Irkçı Faşist Parti)Telekom Austria üzerinden ve lobicilerin üzerinden Buwog-Lobbyisten Peter Hohegger und Walter Meischberger Partilerini Finanse ettiler. Hristiyan Sendikaya 30.000€ ödedi. Ödemeler eski Telekom Başkanı Rudolf Fischer tarafından yapılmış.Yüksek bir rakamda FPÖ'nün gazetesi olan Yeni Bağımsız gazeteyle verilmiş. (Deyember 2004 192.000 Euro.) SPÖ den Kurt Gartlehner Danışman ücreti olarak bir yıl boyunca 3000 € almıştı. Yine Aktienleri Manupule etme girişimleri de var. Eski FPÖ Bakanı Reichold Telekom skandalında lobici Hoheggerin parmağının olduğunu gizleyemedi. (News)

(Eurofighter, Telekom, Buwog, Hypo-Alpe-Adria, Rüşvetle Vatandaşlık) gibi skandallardaki rüşvetler aşağıdaki firma ve lobiciler, danışmanlar arasında paylaşılmıştır. 264.000 € Gorbach-Sekreterine, 600.000 Euro BZÖ te, 9 Millyon Hoheggere, Para Meischi-Agentura ,Para Langthaler-Agentura, 3,7 Millyon Euro Mensdorff-Pouillye, 20.000 Euro Molterer-Fußballklube.

Sonuç olarak; Avusturya'daki bu tür kirlilişkilerdiğer kapitalist-emperyalist ülkelerde ve tüm burjuva sistemlerde de yaşanmaktadır. Egemenlerin bu ilişkilerden beslendiğini ve kendilerine olanak sağladıklarını, onların gerçek anlamda halk ve devletin çıkarları için hükümet olmadıklarını artık bir çok kesim biliyor. Bugün bu ilişkiler daha net ortaya çıkmıştır. Fakat halk muhalefetinin ve demokrat-devrimci mücadelenin geri düzeyi egemenlerin rüşvet, yolsuzluk ve sömürü sistemine karşı, bir harekete dönüştürecek

birbirini suçlayan açıklamalar yaparak, suçlarını örtme ve kamuoyunun ilgisini farklılaştırma çabaları yürüttüler. ÖVP Genelsekreteri FPÖ/BZÖ'yi suçlayarak zaten bu partinin milletvekillerinin çeşitli cezalara çarptırıldıkları ve bunların suçlu olduklarını söyleyerek kendilerin savundu. BZÖ'nün Başkanı Bucher ve FPÖ'nün Başkanı Strache sadece omuzlarını sallayarak suçlu-

düzeyde değil. Halkın devrimci gücünü çıkarıp örgütleyecek ve devrimci bir alternatifte dönüştüreceksek, daha fazla mücadele ve cüret, daha zengin politik taktik gerekmektedir.

Kaynaklar: News, Profil, Der Standard, Die Presse, Kurier, Krone, Österreich, TT, Salzburger Nachrichten, Echo vb....

Avusturya Sağlık Sektöründe Yaşanan Gelişmeler

Yukarı Avusturya Eyaleti (Ober Österreich)'de sağlık sektöründe yapılacak kısıtlamalar sonucu; 2020 yılına kadar 362 Mill. Euro tasarruf yapılacağı belirtilmektedir. Bu alanda hizmet veren hastanelerin yedi bölümü kapatılacak, 760 yatak kaldırılacak. Gmunden şehrinde var olan bir acil ambulans polikliniğe çevrilecek. Bu da çalışma (ambulans) saatlerinin dışında yapılacak kazalara acil müdahalede sorunlar yaratacak. Başkent Viyana'da 5 hastane ya kapatılacak veya başka hastanelerle birleştirilecek. Viyana Eyalet Hükümeti bunu bir iyileştirme olarak pazarlamaya çalışmaktadır. SPÖ ve Yeşiller Eyalet Hükümeti bu reformları kitlelerin yararına gibi göstererek gerçekleri gizlemektedir. Bu durum; kötü hizmeti, bekleme saatlerinin uzamasını vs.. beraberinde getirecektir. Öncelikle kapatılacak bölümlerin başında Doğum, Çocuk Hastalıkları ve Kanseri hastalıkları bölümleri yer alacaktır. Burada "KADINLARA MÜJDE DEMEK" gerekiyor. Yapılan araştırmalar sonucunda kadın hastalıklarında yaşanan artış, çalışma koşulları ve yoksulluktan kaynaklanmaktadır. Yapılan kısıtlamalar da bu durumu tetiklemektedir. Hastanelerde yatak sayısında yapılacak kısıtlama, bakım saatlerinin kısaltılması, hastaların evlerinde kadınlar tarafından bakılmasını beraberinde getirecektir. Kapitalizmin sömürü ve baskısı yetmezmiş gibi bir yandan da sağlıkta yapılan "Reformlarla" sağlığı-

mız yok edilmeye çalışılıyor.

Sağlık Sektörüne Bütçe Yok

1970'lerden itibaren yaşanmaya başlanan kapitalizmin yapısal krizi, tüm dünyada Keynesyen devlet modelinin kaldırılmasını beraberinde getirdi. Bu süreç; neo liberal ekonomik politikaların gündeme getirildiği ve uygulanmaya başlandığı bir dönemdir. Kamu alanlarına yapılan harcamalarda kısıtlamalara gidilerek; IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi kuruluşların önderliğinde sosyal güvenlik ve sağlık reformları uygulamaya başlandı. Bu reform dalgasını; sosyal güvenlik, sağlık hizmetlerini "kamu hizmeti ve sosyal hak olmaktan çıkaracağı", sadece parası olanların satın alabileceği hizmetler haline getireceği, yoksul insanların bu hizmetlerden yararlanamaz hale geleceği tehlikesine dikkat çekerek eleştirenler olduğu gibi; reformların hizmet sunumunda rekabet yaratacağını, hizmetlerin daha kaliteli ve ucuz bir şekilde halka sunulmasını sağlayacağını savunanlar da vardır.

Gelinen noktada yapılan reformlar, hedeflendiği gibi kamu harcamalarının/sağlık giderlerinin azalması sonucunu doğurmamış, sermayenin sağlık piyasasına girmesi, söylendiği gibi fiyatların düşmesine ve daha iyi hizmet alınmasına neden olmamıştır. Aksine '80 sonrasında yapılanlar, sağlık hizmetlerinin kapsamının daraltılmasından, hastanelerin özelleştirilip

kapatılmasına kadar değişen boyutlarda sağlık sistemlerini etkilemiştir, etkilemektedir. Kamu sağlık harcamaları artmaya devam ederken, hizmet kalitesi de düşmeye başlamıştır. Tüm bu kısıtlamaların ardında yaşanan

gilendirmede indirimlere gidileceğini belirtmektedir. Burada kastedilenler işverenler yani patronlardır. 17 büyük şirket yönetimi 2010 da 1,146 mil. Euro kazanmışlardır. Bu durumda Şirket Menajerleri bir emekçinin 41 katı

gerçeklik özelleştirme politikalarıdır. Kamu hizmetlerinde yapılan kısıtlamalarla birlikte, ek hizmetler sadece özel sigorta yaparak mümkün olacaktır. Bu durum parası olana sağlık hizmetleri tanırken, emekçi kitleler sağlık hizmetlerinden mahrum bırakılacaklardır. Ancak herkesin sağlık hizmetlerinden eşit ve adaletli yararlanması gerekmektedir. Bunun için bütçede mevcuttur. Ancak bu bütçe bankaların hizmetine sunulmaktadır. Bu politik bir tercihtir ve devletin kimin devleti olduğunu sorgulamayı gerektirmektedir. Maliye Bakanı Fekter ver-

kadar kazanmış oldular. Örnek olması açısından ERSTE Bank şeflerinden TREICHEL 2010 yılında 2,8 mil. Euro kazanmıştır. Treichel yönetim kurulunun maaşlarını iki katına çıkarmıştır. Ücretlerin son 15 yıldır emekçiler açısından dondurulduğu bu durumda pastadan kimlerin nasiplendiğini görmek gerekiyor. İşi ve emekçilerin payına düşen kısıtlamalar yetmiyormuş gibi Maliye Bakanı 2015 yılına kadar sıfır bütçe açığı planlamakta, buna paralel yeni özelleştirmeler ve yeni saldırılar emekçileri beklemektedir. Maliye Bakanı emekçilerden alarak bankalara ve tekelere peşkeş çekecektir.

Sağlık İçin Daha Fazla Bütçe

Sağlık sektöründe kısıtlamalar tüm Avrupa'yı kapsamaktadır. Gerek Avusturya'da, gerekse Avrupa'nın diğer ülkelerinde yapılan kısıtlamalar bir yere hizmet etmektedir. Patronlara Yunanistan'da emekçiler haklı olarak bu kısıtlamalara karşı sokaklarda sesini yükseltiyorlar. Portekiz'de hükümet istifa etmek durumunda kaldı. Tüm bu politikaları ve yaşanan krizlerin sorumluları emekçiler değildir.

Sağlık Sektöründe Yapılmak İstenen Kısıtlamalara Karşı Mücadele Edilmelidir.

Yaşanan saldırılara karşı mücadele ve örgütlenme ertelenemez bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Avusturya'da tüm anti faşist güçler bu saldırılara karşı kitleleri bilinçlendirme ve mücadeleye yöneltme göreviyle karşı karşıya bulunmaktadır. Ege sınıf partilerinin kitleleri kendine yedeklemesine karşı ciddi eylem birlikleri örgütlenerek güçlü bir alternatif örgütlenme oluşturulabilecek olanaklar mevcuttur. Hükümetin bu saldırı politikalarına geri adım atacak tek güç örgütlü kitle hareketi olacaktır.

Eşit, Sosyal ve Siyasal Haklarımız İçin, Birlikte Mücadeleyi Büyütelim!

Dünya egemen güçlerinin emperyalist-kapitalist politikaları sonucu bugün Avrupa' da 50. yılı geride bırakan biz göçmenler, hala Avrupa ülkelerinde eşit, sosyal ve siyasal haklardan yoksun bir şekilde insanın en temel hak ve özgürlüklerimiz ellerimizden alınmaya devam edilmektedir.

'Demokrasinin Beşiği' İsviçre'de 23 Ekim tarihinde yapılacak genel seçimler öncesinde yine yeni bir ırkçı kampanyalarla seçime gidiliyor. İrkçı ve gerici parti SVP'nin başlattığı (İsviçre'ye kitlesel göçü durdur) adlı kampanyayı 100 bin imza toplayarak halk oylamasına götürmek ve yapılacak seçimde yerli ve göçmenler arasına düşmanlık yayarak oylarını artırmayı hedeflemektedir. 21 Kasım 2007 yılında yapılan genel seçimlerde olduğu gibi yine göçmenleri hedef tahtasına oturtan SVP İsviçre'nin billboardları'na bu yıl da 'Kosovalı, İsviçreliyi kesti' haber başlıklı afişleriyle haklar arasında kin ve nefret körüklemeye ve insanlık suçu olan ırkçılığı yapmaya ve yaymaya devam etmektedir.

Bunun yanında emek cephesinde egemenlerin her türlü saldırıları hızını kesmeden devam etmektedir. Sistem bir taraftan krizin bittiği, ekonomi de yeni döneme girildiği propagandalarıyla işçilerin dikkatini dağıtmaya devam ederken diğer taraftan da arka kapıdan emekçilere yol göstermeye devam ediyor. Sistem bilinçli olarak sosyal hakların kısıtlanmasını, kriminal suçların çoğalması, işsizliğin artmasının sorumlusu olarak ta göçmenleri hedef göstermektedir.

Farklı kültür ve milliyetlerden insanların bir arada yaşadıkları İsviçre'de, devletin uzun zamandır izlediği bu politikalarının bir sonucu olarak, günlük yaşamımızda hiç hak etmediğimiz uygulamalara maruz kalmaktayız. Ve son yıllarda artarak devam eden ırkçı ve gerici ya-

salar, sermayenin yerli ve göçmen emekçilerini karşı karşıya getirmek istediği bu oyunları boşa çıkaralım. Çünkü İsviçre'nin ekonomisine, tüm engelleyici yasa ve uygulamalara rağmen sosyal ve siyasal yaşamına aktif katılan göçmenleri bu ülkenin birer yurttaşı olarak kabul etmelidir.

Artık İsviçre devleti, yıllardır bu ülkede yaşamını sürdürmekte olan göçmenleri, bu ülkenin birer kül-

türel zenginliği olarak kabul edip, yasalar önünde herkese eşit davranmalıdır.

Yerli ve göçmen emekçiler arasındaki ayrımcılığa son verilmelidir!

Yasalar önünde herkese eşit davranılmalıdır!

İsviçre göçmenler ülkesidir, göçmenler ülkesi olduğunu kabul etmelidir!

İnşaat İşçilerinin Öfkesi Bern'de Sokaklara Taştı!

İnşaat sektöründe çalışan işçilere yönelik hak gaspı, ücretlerin düşürülmesi ve güvensiz iş koşulları nedeniyle; 24 Eylül 2011 tarihinde UNIA Sendikası tarafından organize edilen uyarı amaçlı protesto yürüyüşüne 15 bin işçi ve emekçi İsviçre'nin başkenti Bern'de sokakları doldurdu.

Ağır iş koşullarına rağmen, tekelin inşaat işçilerine yönelik % 10 civarında ücretlerinin düşürülmesi ve mecburi mesai dayatması üzerine, işçilerin tüm uyarılarına

rağmen ve halen toplu sözleşmeyi kabul etmeyen tekelere ciddi bir uyarı niteliği taşıyan son yılların en kitlesel protesto eylemi gerçekleştirildi.

Ocak ayından itibaren işverenler sözleşmeyi uzatmakta ısrar etmesinin ardından, Mayıs ayında Toplu İş Sözleşme görüşmeleri tıkanmıştı. Ağır iş koşullarını ve ücretlerin düşürülmesini dayatan işverenlere karşı gösteri yapan inşaat işçileri; bu eylemin bir başlangıç olduğunu belirterek kitlesel eylemlerin uyarı-

sını da vermiş oldular.

Oldukça canlı ve coşkulu geçen yürüyüşte İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu olarak kitlemizle eylemde yerimizi alarak işçi sınıfıyla dayanışmada bulunduk.

"Krizin faturasını biz ödemeyeceğiz" ve "İrkçı ve Gerici inisiyatiflere hayır" yazılı iki ayrı pankartımızın yanında "Atom santralleri kapatılsın" "Asgari ücret en az 4000 olsun" "Yaşasın işçi sınıfı" gibi dövizlerimiz ve flamalarımızın yanında yaygın bir şekilde 2 ayrı bildirimizin

de alanda dağıtımını gerçekleştirdik. Bildirimizin biri İsviçre'deki son sosyal ve siyasal gelişmeler, diğer bildirimimiz ise, kısa süre önce federasyonumuz tarafından yürütülen ve UNIA sendikasının başlattığı imza kampanyası olan asgari ücretlerin yükseltilmesi ve sigorta firmaların devlet garantisi altında teke indirilmesine yönelik İTİF-YDG-Yeni Kadın Olarak çıkardığımız bildiriydi. Yürüyüş, merkezi parlamento önünde yapılan konuşmalar sonrasında bitirildi.

Gerçekler inatçıdır

BELÇİKA'NIN MEVCUT DURUMU

Emperyalizmin en ücra alanlara girmesi sonucu oluşan bunalım, belli boyutlarda ilhak edilmiş dış pazarlara da yansır. Mevcut sistemin iyice merkezileşmesi ve iyice toplumsallaşması, ama, o ölçüde de sistemin mülkiyet biçimiyle çelişkinin iyice derinleşmesi krizi daha sancılı bir sürece sokmuştur. Sistemin böylesi bir depresyona girmesi, sorunun daha uç boyutlara tırmanmasıdır. Nitekim, bu mevcut durum sınıf çelişkisinden kopuk değildir. Tersine emek-sermaye çelişkinin ve egemen sınıfların çıkar çatışmasının daha keskin bir hatta girmesi sonucudur.

Belçika'da böylesi bir sancılı sürecin içindedir. Dolayısıyla, uluslararası finans kapitalin sorunları Belçika'ya da yansımıştır. Bu ülkede de sistemin temel çelişkisini oluşturan emek-sermaye çelişkisi iyice gelişmiştir. Uygulanan neo-liberalizm politikaları sonucu oluşan sorunların faturası emekçi sınıflara çıkarılmıştır. Belçikalı kol ve kafa emekçileri, nispi artı-değer ve mutlak artı-değer ilişkisiyle giderek daha sömürüldükleri sürece sokulmuştur. Ücretlerin alım gücü giderek düşmüştür. Geçmişte mücadele sonucu elde edilen sosyal haklar kısılmış ve teknelci burjuvaziye aktarılmıştır. Sorunların üstesinden gelemeyen burjuvazi kısıtlamalarına devam etmektedir. İşbaşına gelen yönetimler doğaları gereği diğer ülkelerde nasıl ki burjuvazinin safında yer almışlar; Belçika'da da aynı minvalde hareket etmişlerdir. Bunun sonucu sömüren-sömürülen çelişkisi daha gelişmiştir. Uygulamaya konan taşeron tarzı ilkel sömürü biçimi ile artı-emeğin daha gasp edildiği döneme girilmiştir. Bunlara bağlı olarak Belçika'da işsizlik giderek artmaktadır. Bu gelişmeler diğer ülkelerde olduğu gibi beraberinde siyasi sürece de yansımıştır. Ekonomik ve mali kriz beraberinde politik krizi yaratmıştır. Bunun sonucu olarak Belçika burjuvazisi artık ülkeyi eskisi gibi yönetebilecek durumda değildir.

Flaman ve Valon tekellerinden oluşan

Belçika burjuvazisi bundan dolayı işçilerin aleyhine yeni düzenlemelere ve yeni yasalara ihtiyaç duymaktadır. Çıkarılan yasalarla sorunların ekonomik, mali ve politik külfeti giderek işçi kesimine çıkarılıyor. Girilen yeni düzenlemelerle işçi sınıfının ve kafa emekçilerinin haklarının gaspı ile işçi sınıfının daha fazla sömürüldüğü sürece giriliyor. Ama bunu yaparken bu sömürüyü kamufla etmek için klasik ırkçı yöntemlere onlar da başvuruyorlar. Bunun sonucu yabancı işçiler aleyhine kampanyalar yürütüyorlar. Daha da ileri giderek -diğer emperyalist ülkelerin burjuvazisi gibi- Belçika burjuvazisi ve hükümetleri ırkçı söylemlerle birlikte dini kutuplaşmalara gidiyorlar. "Medeniyetler Çatışması" kisvesiyle yaratılan suni "Hristiyan-Müslüman" çelişkisi ile sınıf çelişkisi çarpıtılıyor ve emekçi sınıflar kendi minvallerinde tutulmaya çalışılıyor. Ama belirleyici olan nesnel sınıf çelişkileridir. Bunun sonucudur ki; sınıf çelişkilerini yok edemedikleri gibi gelişmesini engellemiyorlar.

Belçika'nın Flaman ve Valon asıllı burjuvazisi, Belçika işçi sınıfının daha fazla sömürülmesi ve baskı ve yaptırımların artırılması noktasında ortak paydada hareket etmişlerdir. Yabancı işçiler aleyhinde yasal düzenlemelerle baskı oluşturma noktasında da aynı mevzide yer alınmıştır. Bu durum Belçika sisteminin temel çelişkisini oluşturan burjuvazi-işçi sınıfı arasındaki çelişkinin dışı vurumudur.

Bu temel çelişkiye tabi olarak öne çıkan diğer çelişki Flaman ve Valon kökenli burjuvazinin kendi arasındaki çıkar çatışmasıdır. Kol ve kafa emekçilerinin daha katmerli sömürüsü ve sosyal haklarının gaspında birleşen Flaman ve Valon kapitalistleri, sömürünün paylaşımı noktasında ayrılmaktadırlar. Özellikle krizin derinleştiği süreçte elde edilen sömürüden daha fazla pay kapma kavgasına girişmişlerdir. Sistemin nimetlerini daha fazla kendilerine aktarmaya çalışıyorlar. Birbirlerinden

daha fazla pay istiyorlar. Flaman ve Valon burjuvazisi bu çıkar çatışmasında emekçi sınıfları gerici kutuplaşma içine çekmeye çalışıyor. Böylelikle kapitalistler ihtiyaç duydukları kitle desteğini sömürdükleri emekçiler üzerinden oluşturma girişiminde bulunuyorlar. Diğer taraftan da Belçika işçi sınıfı milliyetçi ruh haliyle donatılmış kulvara çekilerek bölünmeye ve burjuvazinin önderliğinde karşı karşıya getirilmeye çalışılıyor... Böylece işçi sınıfı burjuvazi tarafından kendi gerici emelleri doğrultusunda kullanılmaya çalışılırken, beraberinde karşı karşıya da getirilmek istenmektedir. Oysa Flaman ve Valon kökenli Belçika işçi sınıfı, Belçika burjuvazisinin ayrımsız sömürüsü altındadır. Dolayısıyla; sınıf çıkarları onların sınıf perspektifiyle örgütlenmesini emretmektedir.

Bu girişimler ile Flaman ve Valonlar karşı karşıya getirilmek istenmektedir. Belçika yüz ölçümü 30.582 kilometrekaredir. 10 milyon 800 bin olan Belçika nüfusunun %60'ı Flaman, %38'i Valon, %2'si de Almanlardan oluşmaktadır. Oluşan çelişkilerde Flaman partiler daha öne çıkıyor. En gerici parti faşist Vlams Belong(Flaman Menfaati) partisidir. Flaman ayrılığını "Kahrolsun Belçika" sloganıyla savunan bu parti Flaman oyların %25'ini almıştır. 13 Haziran 2010'da yapılan son seçimleri bir başka Flaman parti olan, sağcı Yeni Flaman İttifakı kazanmıştır. Hristiyan Demokrat Parti, Liberal Parti, Sosyalist Parti, Yeşiller, İşçi Partisi, Komünist Partisi gibi partilerin hem Flaman, hem Valon kanatları da vardır. Bu partilerden Flaman Hristiyan Demokrat Parti -son seçim hariç- bir önceki seçime kadar Flaman bölgesinden birinci parti olurken; Sosyalist Parti ise Valon bölgesinde hep birinci parti olmuştur. Ayrıca son seçimlerde Yeşillerin Valon ve Flaman bölgelerindeki oyları da hayli artmıştır.

Son seçimleri kazanan Yeni Flaman İttifakı Başkanı Bort De Wever Başbakanlığında kurulan hükümet, Flaman Hristi-

yan Demokrat Parti ile Liberal Parti desteğini almıştır. Kurulan hükümet aldığı tek yanlı kararlarla Flamanların vergilerinin salt Flaman bölgesiyle sınırlandırılmasını savunmuşlardır. Dolayısıyla; Valon bölgesinin -başta sosyal, sigorta, hastanemasraflarının sadece Valonlar tarafından karşılanmasını savunmuşlardır. Ancak savundukları projelerde Valonların desteğini alamadıkları ve hayata uygulayamadıklarından istifa etmişlerdir. Sonrasında tüm girişimlere karşı partiler tarafından hükümet bir türlü oluşturulamamıştır. Bunun üzerine Kralın atamasıyla işbaşına gelen seçim öncesi başbakanlarından, Flaman Hristiyan partisinden Yves Letern sorumluluğundaki hükümet günümüze değin 16 ay devam etmiştir. Ancak son açıklamalara göre yeni bir hükümet kurma adımları atılmıştır. Kralın yeni görevlendirmesi sonucu, yeni hükümet kurma girişimiyle ilgili partiler arası görüşmeleri yürüten Valon Sosyalistlerin(PS) Başkanı Elio Di Rupo, partiler arası yeni hükümet kurma sorununda "uzlaşmazlığı doğuran temel meselelerde fikir birliğine varıldığını" belirtmiştir.

Yıllardır sorun olan iki dilin konuşulduğu Brüksel-Halle-Vilvorde bölgelerinin son dönemlerdeki nüfus değişikliği göz önünde bulundurularak yeniden düzenlenmeye gidilecektir. 8 parti arasında yapılan görüşmelerle anlaşmaya varılan diğer konu, senatörlerin seçim yerine atamalar sonucu görevlendirilmesi üzerine olmuştur. Bu konularda varılan anlaşmalara karşın, henüz tartışma konusu olan bölgesel düzeyde kurumsal reformlar ile ekonomik bütçe konusunda görüşmeler sürecektir. Yeni hükümetin kurulması için bu konularda da anlaşma sağlanması gerekir.

Tüm bu gelişmeler elbetteki önemlidir. Ama sistemden ve sınıfsal sorunlardan kopuk sorunlar da değildir. Oluşan sorunların maddi temellerini aynı ortak payda oluşturmaktadır...

Steve Jobs'un Ölüm Felsefesi Gerçeği

Medya, Apple'ın kurucusu Steve Jobs'un ölümüne dünya genelinde yoğun bir ilgi gösterdi. Jobs'un yenilikçi ve sözde 'devrimci' kişiliğine kanıtlar bulundu, buluşlarının ne kadar vizyonlu ve 'iyi' bir

insan olduğunun belgeleri olarak öne sürüldü. Peki Steve Jobs'un ürünlerini üretmelerin bakış açısı da böyle mi?

Yaşam ve Ölüm Diyalektiği

Özellikle 2005'te Stanford Üniversitesinde yaptığı bir konuşmada sarf ettiği 'yaşamın en iyi buluşu ölümdür' ve 'ölüm, eskiyi ortadan kaldırarak, yeniyi yer açar' sözleri, Jobs'un bu günlerde en çok duyurulan sözleri. İlerici, geliştirici, yenilikçi ve 'kahraman' Jobs'un dünyaya ne kadar faydalı ve ne kadar 'iyi' bir insan olduğunu, ABD cumhurbaşkanı Obama dahil, birçok insan dile getirdi. İşçi Ölüm ve İntiharlar

Ancak, Apple ürünlerini üreten fabrikalar hakkında insan hakları örgütlerinin rapor ve araştırmaları farklı bir tablodan bahsediyor. 2011'de SACOM'un araştırmalarına göre işçilerin çalışma koşulları son derece kötü ve insanlık dışı. Ürünlerin ürettiği Çin'deki Foxconn fabrikasında çalışan yüz binlerce işçi 14 saatlik işgünü,

düşük maaşlar, fabrikada patlamalar gibi sebeplerden kaynaklı onlarca işçinin öldüğü veya intihar ettiği araştırmalardan çıkan sadece birkaç sonuç.

Raporda iş koşullarına ilişkin birkaç önemli sonuç daha var:

- Ürünleri zamanında yetiştirmek için işçilerin, henüz yapımı tamamlanmamış fabrikalarda çalıştırılıyor.
- Maaşların tümü ödenmiyor, işçilere önceden konuşulan ücretler ise verilmiyor.
- Üretim hedefine ulaşmadan işçiler işi bırakmıyor, zorunlu mesai yapıyor. Yemek molaları bu tür durumlarda kaldırılıyor.
- İşyerinde sağlık güvencesi sorunlu, tabelalar yok, havalandırma bozuk, bilinmeyen kimyasal maddelerden kaynaklı işçilerde baş ağrısı, alerji gibi sorunlar yaşanıyor.
- Sorumlular işçilere küfür ve hakaretler yaklaşıyor, köle gibi davranıyor.
- İşçilerin yatakhanelerinde su ve elektrikli sürekli kesiliyor, banyo ve çamaşırhane gibi tesisler sunulmuyor.

- Yatakhane ve yemek masrafı adı altına işçilerin maaşlarının yüzde 30-40'ı kesiliyor.

- İşçiler çoğu zaman 10 saat boyunca ayakta çalışmaya zorlanıyor.

MakeITFair ve GoodElectronics gibi kurumlar da araştırmalarında bu sonuçları destekleyen raporlar yazdılar.

Yaşam ve ölümün değil, kar'ın felsefesi Steve Jobs'un 'yenilikçi' 'yaşam' felsefesinin teknolojiye görece bir gelişim sağladığı üzerine yapılan yorumların eksik kaldığı bir gerçek. Üretim giderlerinin sömürü yoluyla düşürülmesi, işçilerin değil, metanın daha önemli olduğu, teknolojinin değil kar sağlamanın daha önemli olduğu, her kapitalist gibi Jobs'un da esas felsefesi olduğunu da unutmamak gerekiyor.

Jobs'un Apple şirketi, gelecek 10 yılda kar sağlamaya yetecek teknolojiyi ürettiği ama kar'ı arttırmak için en uygun biçimde pazara sunmak istediği gerçeği de bu tablonun unutulmuş yönlerinden bir tanesi.

Apple için çalışan işçiler, Steve Jobs'un yaşam ve ölüm felsefesinin arkasındaki gerçeğin en reel kanıtıdır.

HOLLANDA'DA 2012 BÜTÇE TASARISI AÇIKLANDI ! HEPİMİZE GEÇMİŞ OLSUN

Konuya başlamadan önce birkaç ön bilgi vermekte fayda var....

Hollanda'da yıllık bütçe hükümet sözcüleri tarafından açıklanmaz. Bu görev ülkenin Kraliçesi olan Beatrix tarafından yapılır. Kraliçe günü olarak bilinen özel bir günde 'Troonrede' denilen bir 'taht konuş-

günlerin bizi beklediği'ni duymaya başlamıştk. Dolayısıyla Kraliçenin bütçe tasarısını açıklamasına kimse şaşırmadı. Çünkü beklenen şey zaten bilinmekteydi. Bu sebepten olsa gerek, bu yılki açıklama her yılki gibi bir ilgi de toplamamıştı. Hatta medya bile bu yıl, Kraliçenin açıklamalarından çok hangi kadının hangi renk şapka taktığı ile ilgilendi.

Medyanın kaçır- dıkları !!

2012 yılına ilişkin planlamaya bakıldığında son dönemler ağırlaşarak gelen kısıtlamaların daha hissedilir biçime evrileceğini kesitirmek şimdiden mümkün. Bunun için sosyolog veya ekonomi uz-

manı olmaya da gerek yok... Örneğin çocuk parasını 35 euroya indirilmesi, suç işleyen yabancıların sınır dışı edilmesi, mahkeme harçlarının yükseltilmesi, psikolog ya da psikiyatru gidenlerin masraflarının kendilerinin ödemesi, çocuk paralarının iki çocuk ile sınırlandırılması...vs. Tüm bunlar 'koca bir devlet' bütçesinde pek önemli farklılıklar gibi algılanmayabilir ama tek maaşlı bir aile için çok şey ifade etse gerek. Hele 17 Gülden ile başlayan temel sağlık sigorta priminin euro ile birlikte önce 70 euroya sonrasında ise 120 euroya çıkması... Bu da yetmezmiş gibi yıllık katkı payı olarak herkes 170 euroluk sağlık bakımını kendisi ödemek zorunda diye yeni bir düzenleme çıkardılar. 2012 yılı itibarıyla bu katkı payını 220 euroya yükseltmek istiyorlar. Diğer

tarafından tüm bunları kabul etmiş olmana rağmen, eskiden sigorta kapsamında olan belirli sayıdaki fizik tedavi uygulamalarını da değiştiriyorlar. 20. seansa kadar fizik tedavi giderleri hastanın kendisine aittir! İşte medyanın kaçırıldığı başlıklardan bir kaçısı....

Şükürler olsun ki Yunanistan'dan iyiyiz..

Tüm bunlara rağmen diye başlayan Kraliçe Beatrix, 'Olumlu bir şey var ki, Avrupa içinde ülkemizin durumu Yunanlılardan, İspanyollardan, İtalyanlardan daha iyi.' dedi. Öyleki hükümet yetkilileri Yunanistanın kurtulmasıyla 120 milyar euro zarardan kurtulacaklarını ön görmekte. Başbakan Rutte 2012 yılının sancılı ve zor geçeceğini söylerken, yıl ortasında önemli değişiklikler meydana gelirse - Yunanistanın iflasi gibi- dümeni daha hızlı çeviririz demekten de geri durmuyor. Bir yandan iflasi ile açığa çıkacak pastadan pay kapma hevesi, diğer taraftan kurtulmasıyla kendi zararından kar etme (Yunan tahvillerine yatırılmış milyarlarca euro bulunduğu bilinmektedir) beklentisi... Şükürler olsun ki daha kötü değiliz.

18 Milyar eroluk kısıtlama...

Kısıtlamalarla hedeflenen 18 milyar euro. Bu hedef tutturulduğunda, devlet cari açığı kapatmış, hatta birkaç milyar euro kara geçmiş olacak. Anarşist P. Kelejen'in sorduğu gibi ' Açığı anladık, kapatılmalı ve bu yüzden sıkıntılar çekilmeli. Peki ya bunca sıkıntıya rağmen neden kar etme hedefi?.... Öyleya varsın bir dönem kar etmesin Hollanda, yeterince kısıtlama yaparak açığı kapatmış olmamız zaten bir başarı ve yük değilmiydi hepimize ?

18 milyar eroluk açığın kapatılması hiçte kolay olacağına benzemiyor. Bu olası

tasarılar sonucu işsizliğin 406. bine çıkması öngörülen rakamlar arasında.. Ekonomik büyüme ise öngörülenin aksine %1 gibi kalacakmış. Araştırma kurumları ve uzman şahsiyetlerin hemfikir olduğu tek konu ise halkın alım gücünde düşüşün yaşanacağı. Kimilerine göre %1,8 , kimilerine göre ise %2,6... Tek gelirli aileler ise en fazla etkile-necekler olanlar.

Şimdiden işyerleri çıkarılması gereken işçi sayısını belirlemiş durumda. Birinci sırada 37 bin işçiyle Hollanda Savunma Bakanlığı başı çekiyor. Banka sektörü memurlarını çıkarmaya başaldı bile. Bir çok finans uzmanı, artık Hollanda'da finans sektöründe eğitim yapmanın mantıklı olmadığı belirtiyor. İspanya ve Yunanistan'dan kalifiyeli memurlar , herhangi bir iş bulabilmek için Hollanda finans sektöründe boy göstermeye çoktan başladı.Sağlık sektörü zaten kanam geçirmekteydi, yeni darbeler yemeye başaldı. Mide ilaçları sigorta kapsamından çıkartılacak ! Ulusal polis oluşturulacak. Uyum kurslarının bedeli katılımcılar tarafından karşılanacak. Aile birleşimi şartları sertleştirilecek. Sosyal ödenek alanların sayısında %10'luk bir düşüş hedeflenecek....vs.vs

Tüm bunlara bakıldığında gelecek dönemin ciddi sıkıntılar yaratacağı aşikar. Geliri düşen aileler, ekonomik sıkıntılarla gelen sosyal problemler, işsizlik ve dah nice problem gelecek dönem Hollanda'nın ana gündemi olacak gibi. Bu tablo salt bir gelir gider dengesini sağlama çabasından öte daha sistemsel döngülere sahip bir çarkın aksamasıdır aslında. Bir çoğumuz bunu Kapitalizm olarak tanımlıyoruz. Ve Kapitalizmde krizler (aksamalar) sürekli derler...

ması yapan kraliçe, gelecek yılki bütçe tasarısını ve ülkenin genel durumuna ilişkin bir konuşma yapar.

Bu yılki Taht Konuşmasının ana teması ' Zor günler bizi bekliyor'

Liberaller (VVD) ile Hristiyan Demokratlardan (CDA) oluşan azınlık hükümeti Kraliçenin taht konuşması öncesinde epey bir dönemdir 'Hollanda'yı zor günler bekliyor' açıklamaları yapmaktaydı. Zira bu ve benzeri açıklamalar Hollanda halkı için hiçte yeni değildi. 2008 yılı ekonomik krizi başladığında, dönemin başbakanı Balkenende 'Kemerleri sıkacağız' demişti. 2009 yılında ise 'Bir delik daha açın' denildi. 2010 yılına gelindiğinde yine aynı sesleniş ' Tamam, bir delik daha açın'.. 2011 yılında ise daha taht konuşması beklenmeden her tarafta 'Zor

G 20'ye hayır! Krizin adı kapitalizm!

Mayıs 2011'de fransız Deauville şehrinde gerçekleştirilen G8 zirvesinden sonra şimdi de Kasım'ın başında fransız Cannes şehrinde en güçlü ve etkili 20 gelişmiş ve gelişmekte olan devletlerin bakanları ve sermaye sahipleri tekrardan buluşmayı planlıyorlar. IMF ve Dünya Bankasının temsilcileri ile bir araya gelecek olan 20'lerin grubu, yani G20, sosyal yıkım, tasarruf paketleri ve emperyalist saldırganlığının yön-temleri ile krizi aşmanın yollarını arıyacak.

Krizin adı kapitalizm

Kriz daha aşılmadı. Yunanistan, İrlanda ve Portekiz batmak üzereyken IMF, Avrupa Merkez Bankası ve AB tarafından "kurtarılmayı" bekliyorlar. Fakat Yunanistan'a baktığımızda bu bağımlılığın ne anlama geldiğini görebiliriz. Ülke gün be gün daha fazla satılmakta. Özelleştirme politikasının bir parçası olarak daha önce kamulaştırılmış alanlar yabancı yatırımcılara, ve tabikiyle alman yatırımcılarına, satılmakta. Daha önce kazanılmış sosyal haklar geri alınmakta, emeklilik yaşı yükseltilmekte, maaşlar düşmekte. Zenginliklerin aşağıdan yukarıya yeniden paylaşılmasına Yunanistan'ın her yerinde tanık olmaktadır.

Almanya'da da sosyal devletin yıkımına tanık oluyoruz. Hizmetlerin gasp edilmesinden, iş pazarının daha da "esnekleştirilmesine" varana kadar; insanların büyük bir çoğunluğu bu terimlerle işsizliği ve sosyal inişi yaşıyor. İnsanların temel ihtiyaçları fi-

nans ve sermaye sektörünün kâr çıkarları uğruna gözden çıkartılmakta. Zararın bedeli topluma ödetilirken kazançlar özelleştirilmekte. Bu; eğitime, sosyal güvenceye ve sağlık sistemine ayrılan paralar kısıtlanırken ve kamû alanına ait paralarının kurtarma paketleri diye adlandırılırken özünde ülkelerin borçlandırılması anlamına gelmekte. Almanya bu politikasını "Agenda 2010" reformuyla sadece kendi ülkesinde yürürlüğe geçirmekle kalmamakta aynı zamanda Avrupa'da öncü pozisyonuna bürünmekte.

G 20'lerin işçi sınıfının yaşam koşullarını düzeltme gibi bir hedefinin olmadığı bariz bir şekilde ortada. Tam aksine sermayenin değerlendirme koşullarını yaratmada, kriz; kısıtlamaları ve sosyal yıkımı meşrulaştırmanın bahanesi. Kapitalist sistemde insanların ihtiyaçları hiç bir önem taşıyor egemenler açısından. Bizde kötü iş koşulları ve işsizlik sonucu sosyal dışlanma söz konusu iken, geri bırakılmış ülkelerde bu koşullar açlık, hastalık ve ölüm anlamına geliyor.

Savaşa savaşı

G 20'lerin toplantı gündeminde ekonomik soruların yanı sıra aynı zamanda "güvenlik politikası" da konu alınıyor. 80'li yıllarda başlayan ve sistem yarışının sona ermesi sonucunda hızlanan neoliberal küreselleşmenin gerektirdiği stratejik ve ekonomik çıkarların sağlanması askeri müdahaleleri arttırmakta. Bu durum bir yandan kendini dünya çapındaki farklı ekonomi

alanlarının IMF ve Dünya Bankasının yardımıyla Batının çıkarlarına göre tekrardan yapılandırmasında belirgin ediyor. Bunu örneklendirmek gerekirse; şu aralar Almanya ve Fransa Yunanistan'a bütçesini nasıl ve neye göre şekillendirmesi gerektiğine dair talimat vermekteler. Bu noktada aynı zamanda Asya, Afrika ve Latinamerika'nın geri bırakılmış ülkelerinde yürürlüğe geçirilmek istenen serbest ticaret bölgesi uygulamasını örnek olarak gösterebiliriz.

Diğer yandan fiili askeri işgaller ve kukla devletlerinin inşası git gide önem kazanmakta. Irak, Afganistan ve Libya'da yaşananlar oralarda yürütülen savaşların insan haklarını ve demokrasiye korunma savaşlarının olmadığına göstergesidir. Tam aksine hedef var olan kaynakların sahibi olabilmek ve yeni pazarlar elde etmek, yanı sıra iç askeri endüstrisini canlandırmak, bundan en fazla nasibini alanda oralarda yaşayan halklar olmaktadır.

Uluslararası dayanışma pratikleşmeli

G8 zirveleri küreselleşme karşıtı eylemler sonrasında meşruluklarını yitirmekteler ve bu nedenle de G 20'ler onların yerini almakta. Böylece, yani G 20'lerin dünya halklarının üçde ikisini temsil etmekle, meşruluk sorununun ortadan kalktığını iddia etmekte egemeler. Fakat özünde bir şey değişmemiştir, masaya halen zengin kapitalist ülkelerin devlet bakanları oturmakta ve ezen sınıf adına hareket etmekte, onların

çıkarlarına göre karar almaktalar. Neoliberal kapitalizmin dünya çapında hayata geçirilmesi uluslararası dayanışmayı zorunlu kılıyor. Hakim sınıflar bu dayanışmayı bastırmak için her türlü yöntemi kullanıyorlar. Var olan krizden sorumlu tutulan "tembel Yunanlılar" gibi kışkırtıcı söylemlerle burdaki ve Yunanistan'daki ezilenlerin ortak çıkarları göz ardı edilmeye çalışılıyor. Ortak yolların görünmesi sosyal hakların korunmasında ve açlığın, sömürünün ve savaşların olmadığı devrimci bir perspektif yaratma mücadelesinde bir silaha dönüşebilir. Dünya çapında emperyalist saldırganlığa karşı mücadele için de olan sınıf mücadeleleri ile dayanışma içindeyiz.

G20'lere karşı Freiburg'a yürüyüşe!

Bu sene 2007'de Heiligendamm'daki G8 zirvesinde olduğu gibi veya 2009'da Strazburg ve Kehl'de hazırlanan zirve buluşmalarına ilişkin merkezi eylemler örgütlenmemekte. Bizler küreselleşme karşıtı hareketinin farklı yerlerde eylemler örgütlenme çağrısına uyuyoruz ve bu yüzden de 5 Kasım'da 2011'de Freiburg'da var olan koşullara karşı sesli ve kararlı bir şekilde eylemimizi gerçekleştirmek istiyoruz. Hem yürüyüşe hemde sömürünün ve savaşların var olmadığı bir dünyanın mücadelesine katılın.

Not: G-20'ye karşı oluşturulan Eylem Birliği Platformun çağrısıdır.

'Kitleysel ve Küresel İşsizlik Sendromu'

2008 yılında boy veren ve hala çeşitli biçimler altında gündemde duran küresel mali ve ekonomik kriz, Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü'nün (EKİÖ/OECD) en son verilerine göre bu işbirliğine bağlı ülkeler içinde, en az 13 milyon insanın işsiz kalmasına neden oldu. 34 üyeli OECD ülkeleri içinde Eylül 2011 itibarıyla toplam 44 milyon insan işsiz durumda. Bunların büyük çoğunluğu ise 12 ayı geçen uzun süreli işsizler kategorisinde yer alıyor.

ILO ve OECD ülkelerinin ortak hazırladıkları başka bir raporda ise; G-20 ülkelerinde 20 milyonu aşkın kişinin işini kaybettiği belirtilerek, şu uyarı yapılıyor: "2012 yılında işsizlik rakamı G-20 ülkelerinde 40 milyona ulaşacak."

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) tarafından hazırlanan rapor, G-20 çalışma ve istihdam bakanları toplantısı vesilesiyle kısa süre önce kamuoyuna açıklandı.

'İŞİNİ KAYBEDENLERİN SAYISI, 40 MİLYONA ÇIKACAK'

Küresel ekonomideki gerilimin gelecek yıl kitleysel olarak istihdam oranlarında düşüşe yol açacağı kaydedildiği raporda, G-20 ülkelerindeki işini kaybedenlerin sayısının, küresel krizle birlikte 2008 yılından bu yana 20 milyona ulaştığı hatırlatılarak; her yıl yaratılacak yüzde 1'lik istihdamın, ifade edilen bu işsizlik oranını çözmeye yetmeyeceği uyarısı da yapıldı. Raporda yer alan öneriye göre; istihdamın artırılması için real ekonomiye yatırım yapabilmek için kararlı bir şekilde küresel anlamda işbirliği yapılması gerekiyor. İşsizlik sayısında 2008 öncesi rakamlarına gelebilmenin, 2015'e kadar yılda yüzde 1.3 oranında istihdam yapılmasıyla sağlanacağı savunulduğu raporda, böylece her yıl 21 milyon iş gücü yaratılarak, 2008 yılından bu yana kayıp istihdamın karşılanmasını ve yine çalışma yaşına gelmiş genç nüfusun iş olanağına kavuşmasına olanak sağlayacağı vurgulandı.

Kitlesel işsizlik bir çeşit 'kapitalist kitle imha silahıdır':

Küresel kapitalizmin (emperyalizm) boy veren başlıca yapısal sorunsalları içinde, sosyal tahrip gücü en yüksek olan olgulardan birisi de kitleysel işsizliktir. Kitlesel İşsizlik Sendromu (KİS), hem yapısal hem dönemsel ve hem de yıkımsal karakteristik özellikleriyle, bütün toplumsal ve sosyal dokuları parçalayan, zengin-fakir ayrışmalarını derinleştiren, emek örgütlenmelerini dumura uğratan, işçi ve emekçileri birbirine düşman kamplara bölebilen ve nihayetinde tahrip-tesir gücü çok yüksek bir silahtır. Kapitalizmin tipik 'kriz ve canlanma' tahterevallisi kitleysel işsizliği bir kaldırır bir indirir. Ancak, kitlesel işsizlik yükü olmadan da bu tahterevalli asla bir işlev göremez. Kitlesel işsizlik uluslararası tekeli kapitalizmin hem tercihi hem kaçınılmazlığı ve hem de onun a-sosyal karakterinden kaynaklı oluşan kronik hastalıkların dışı vuran sendromudur.

Kitlesel işsizlik, toplumsal katmanlar içinde en alt tabakaların ve kalifiyesiz veya düşük kalifiyeli işçilerin bir sorunu değil, aynı zamanda orta ve zengin kategorilerinde yer alan kesimlerinde pekala bir sorundur. 2008'den beri cereyan eden mali ve ekonomik kriz akademisyen, yönetici, bürokrat, teknokrat gibi yüksek eğitilmiş meslek sahiplerinin ve hatta büyük firmaları ve tekelleri yöneten menajerlerinde kitleysel halde işsiz kalmasına yol açmıştır.

Kitlesel işsizlik kriz öncesi çıkarış du-

rumda olanlar içinden mesleksiz, kiralık, göçmen, kadın ve genç kategorisinde olan işçi ve emekçi insanları vurmuştur. Bu sonuçları itibarıyla kitlesel işsizlik, patronların ve onların siyasal savunucularının krizin ağır bedelini en alttakilerin sırtına yıkma girişimlerinin de açık göstergesidir.

Gençlik ve işsizlik:

27 Avrupa ülkesindeki 15-24 yaş arası genç nüfus içinde toplam işsizlik oranı alarm verir niteliktedir ve % 20,5'lere ulaşmış durumdadır. Her beş genç kişiden biri iş veya meslek sahibi değildir. Gençler içindeki işsizlik rakamı bakımından çeşitli ülke istatistikleri bu kötü tabloyu sergilemektedir. İngiltere: %20, Portekiz: % 27, Yunanistan: %38,5, İspanya: % 46' üstüne çıkarak İspanya'da en kötü bir tabloyu sergilemektedir. Daha geniş bilgi için aşağıdaki tabelaya bakınız:

27 Avrupa ülkesinde ortalama işsizlik oranları	% 20,5
Hollanda	% 7,1
Avusturya	% 8,2
Almanya	% 9,1
Danimarka	% 12,3
Malta	% 12,3
Lüksemburg	% 13,3
Çek Cumhuriyeti	% 16,7
Belçika	% 18,3
Slovenya	% 18,4
Kıbrıs	% 19,6
Birleşik Krallık/ Büyük Britanya	% 19,6
Finlanda	% 19,9
Estland	% 20,4
Fransa	% 22,8
Romanya	% 22,8
İsveç	% 23,1
Polonya	% 23,6
Macaristan	% 24,8
Portekiz	% 26,8
İrlanda	% 26,9
Bulgaristan	% 27,3
İtalya	% 27,8
Letonya	% 29,7
Litvanya	% 32,6
Slowakya	% 33,3
Yunanistan	% 38,5
İspanya	% 45,7

Quelle: Statistisches Bundesamt/Eurostat, Stand Juli 2011

Göçmenlik ve işsizlik:

Yine OECD ülkeleri içindeki 2011 verilerine göre 34 ülkedeki göçmen istatistikleri şöyle verilmektedir: Sanayi ülkelerine en az iki seneyi aşan uzun süreli göç akımı % 7'lik bir ortalama ile toplam 4, 25 milyon oranında kriz sürecinde azalmış. Sezonal göç dalgası da aynı şekilde % 16'lık bir azalma göstermiş.

2008 ve 2010 krizin en etkin yılları sürecinde OECD ülkeleri içinde doğanlara karşı başka bir ülkede doğanlar içinde işsiz kalanların sayısında % 3,4 oranlık bir artış olmuş.

Genç göçmenler göçmen olmayanlara oranla işsizlikten daha fazla olumsuz etkilenmektedirler. Örneğin: 15-24 yaşları arası kesimler içinde göçmen gençler %24,5 ile temsil edilirlerken göçmen olmayanlar %19,6'lık bir sayıya ulaşmaktalar. İspanya'daki göçmen gençler içinde ise işsizlik oranı %44 İsveç ve Belçika'da ise %35'lerde seyretmektedir.

Göçmenler, uzun süreli işsizlik olgusundan daha fazla etkilenmektedirler. Yine OECD ülkeleri içinde 2008 ve 2010 arası süreç-

te dışında doğan göçmen işsizler içinde %30'luk bir bölümü uzun süreli durumunda (en az 12 ay). Almanya'da uzun süreli göçmen işsiz oranı %50 düzeyinde. Yani her işsiz iki göçmendenden bir tanesi en az 12 aydan beri işsiz.

Almanya'da yaşayan her beş kişiden biri göçmen kökenli. Sayıları her geçen gün artan göçmen kökenliler arasında en büyük grubu Türkiye'den gelenler oluşturuyor. Ancak göçmenler arasındaki eğitim oranı ise düşük.

Federal İstatistik Dairesi'nin 2010 yılı verilerine göre, Almanya'da yaşayan yabancı asıllıların sayısı 15 milyon 700 bine yükseldi. Bu rakamın toplam nüfusun yaklaşık yüzde 19,3'üne denk geldiğini kaydeden İstatistik Dairesi, ülkede yaşayan her beş kişiden birinin yabancı kökenli olduğuna dikkat çekiyor.

Göçmen kökenlilerin yaklaşık 8 milyon 600 bini Alman pasaportuna sahip. Yabancı kökenlerin üçte birinin Almanya doğumlu olduğunu tespit eden İstatistik Dairesi, yabancıların üçte ikisinin ise ülkeye sonradan gelenlerden oluştuğunu kaydetmiş.

Almanya'da yabancıların uyumu ile ilgili yoğun tartışmalar yaşanıyor. Türkler bu tartışmalarda başı çekiyor. Yabancıların üçte birinin Avrupa Birliği üyesi ülkelere Almanya'ya geldiği belirlenmiş. Göçmenler arasında Türkler başı çekiyor. Almanya'daki yabancı kökenlilerin yüzde 14,1'ini Türkler oluşturuyor. Türkiye'den gelenleri, yüzde 10,5'le Polonyalılar ve yüzde 9,2'yle Ruslar izliyor. Göçmen ailelerin yaş ortalaması 35. Bu, göçmenlerin Almanlardan daha genç olduklarını ortaya koyuyor. Ancak buna karşın göçmenler arasında yüksek öğrenim oranı daha düşük. Yabancı kökenlilerin yüzde 15'inin okul diploması bulunmuyor.

Göçmenler arasında yüksek eğitim oranı düşük ve iş piyasasında şansları daha az!

Eğitim düzeyinin düşük olması göçmen kökenlilerin iş piyasasındaki şansını azaltıyor. Nitekim, göçmenler arasındaki işsizlik oranı Almanlar'dan iki kat fazla.

Daha çok vasıfsız işlerde çalışan göçmen kökenliler arasında yoksulluk riski artıyor. İstatistik Dairesi'nin verilerine göre, göçmenlerin yüzde 26'sı yoksulluk tehlikesi altında. Bu oran Almanlar arasında yüzde 11,7.

Almanya'da nitelikli eleman açığının kapatılması için getirilen öneriler arasında

"döngüsel göç" diye yeni bir öneri bulunuyor. Vasıflı göçmenlerin belirli bir süre için Almanya'da çalışmasını öngören bu öneriye yönelik ciddi eleştiriler de mevcut.

Almanya'da nüfusun yaşlanması nedeniyle gelecekte nitelikli eleman açığının artmasından kaygı duyuluyor. Bu çerçevede alınması öngörülen önlemlerden biri Almanya'ya nitelikli göçmenlerin gelmesini sağlamak. Ülkeye kalifiye elemanları çekmek için ortaya atılan öneriler arasında "döngüsel göç" yer alıyor. Buna göre, nitelikli elemanların belirli bir süre Almanya'da çalıştıktan sonra ülkelerine geri dönmeleri hedefleniyor. Berlin merkezli Alman Vakıfları Göç ve Uyum Birlikleri Konseyi'nin yaptığı araştırmaya göre, döngüsel göç, daha ziyade kalkınmakta olan ülkelere yarar sağladığı söylenece de esas olarak göç veren değil göç alan ülke elde ediyor.

Sözde kalkınma politikasının bir parçası olarak 'döngüsel göç'?

Döngüsel göç kavramını 2006 yılında Almanya ve Fransa'nın eski işçileri bakanları Wolfgang Schäuble ve Nicolas Sarkozy gündeme getirmişti. Döngüsel göçte, sözde kalkınmakta olan ülkelere nitelikli elemanların belirli bir süre için Avrupa Birliği ülkelerinde çalışması ve bu sürenin sonunda memleketlerine geri dönmeleri öngörülüyor. Siyasi çevrelerde son yıllarda sıklıkla tartışılan döngüsel göç, aynı zamanda Asya ve Afrika ülkelerine yönelik kalkınma politikasının bir parçası olarak görülüyor. Almanya Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Yardımı Bakanı Dirk Niebel, döngüsel göçün, göçmenlerin yanı sıra göç veren ve alan ülkelerin yararına olacağını belirtti.

"Göç, kalkınmayı destekleyecek yönde şekillendirildiği zaman, bizim değerlerimiz ve çıkarlarımızı da karşılamış oluyor. Değerlerimizi karşılıyor, çünkü bu şekilde işbirliği yaptığımız ülkelerde kalkınma desteklenmiş oluyor ve yoksulluğa yol açan etkenler azaltılabilir. Çıkarlarımız karşılanıyor, çünkü demografik koşullar nedeniyle istihdam piyasasında yaşanan eleman açığı, gelecek göç ile kapatılabilir." Bu politika ekonomik ve demokratik açıdan en gelişmiş dünya ülkelerinden birisi olan Almanya'nın göçmenler politikasından 50 yıldır hiç bir şey anlamamış olduğunu göçmenleri hala bir misafir veya yabancı olarak göstermeye devam ediyor. Göçmenlik meselesi gündem olduğunda daima ve sadece devletin çıkarları penceresinden tutum alındığını, göçmen insanların sosyal, siyasal, kültürel, akademik v.s. bütün sorunları bir kez daha hasır altı ediliyor.

Yeni bir "misafir işçi" politikası?

Döngüsel göç önerisine yönelik eleştiriler

ler de geliyor ve "misafir işçi politikasının" yeni bir şekli olarak nitelendiriliyor. 50 yıl önce Türkiye ile Almanya arasında imzalanan İşgücü Göçü Anlaşması da gelen işçilerin, iki yıl sonra Türkiye'ye geri dönmelelerini öngörüyordu. Ancak bu işçilerin çoğu geri dönmedi, Almanya'ya yerleşti. O dönemde işverenlerin, göçmen işçilerin geri dönmesini istemediğini hatırlatan Göç ve Uyum Bilirkişi Konseyi Başkanı Klaus Bade, döngüsel göçte kuralların kesin olduğunu vurguladı. "Döngüsel göçte, sınırları kesin olan sözleşmeler yapılacak. Bu şu anlama geliyor: Bir göçmen bir ülkede iki yıl kadar çalışabilecek, toplam beş veya altı yıl içinde bu tekrarlanabilecek. Ancak kesinlikle geri dönmek zorundalar. Ayrıca aileleri ile göç edemeyecekler."

Kadın ve işsizlik:

OECD ülkeleri içinde kadınlar özellikle de mesleksiz kadınlar iş piyasasının en mağdurları durumunda. Mesleksiz kadınlar içinde işsizlik veya düşük ücretli, kirli ve yıpratıcı işlerde çalışma oranı genel olarak çok yüksek seviyelerde. Ancak son kriz sürecinde göçmen kadınlar içindeki işsizlik erkekler göre daha az olmuş. Bunun nedeni olarak kadınların erkekler nazaran krizden daha etkilenen alanlarda, düşük ücretli, az süreli işlerde çalışmaları ve kadınların işsiz kalan erkeklerin düşük gelirlerini kompanse etmek için işe her türlü işi kabul etmeleri olmuş.

Örneğin Almanya'da 2008-2010 arası ülke dışında doğan kadın göçmenler içinde işsizlik oranı % 12,4'ten %10,7'ye gerilemiş. Bu durum göçmen kadınların önemli bir kesiminin temizlik, sosyal bakım, ev işleri gibi büyük iş kapasitesi açığı olan alanlarda konumlanmış olmalarına bağlıyor. Oysa dışarıda doğan erkek göçmenler içinde işsizlik 2008'de %12,3'ten, 2010'da %12,6'ya çıkmış.

İşsizlik olgusunun kitlesel, küresel ve yıkımsal karakteri:

Uluslararası arenada son yıllarda daha çok gündemleşen mali kriz, ekonomik kriz, siyasi kriz, hegemonya krizi, enerji krizi, gıda krizi, su krizi, doğa krizi olarak adlandırılan başlıca krizler gibi; kitlesel işsizlik krizi de kronik bir hal alarak sisteme özgü toplumsal hastalıklar durumuna erişmiştir.

Serbest rekabetçi kapitalizm döneminde olduğundan farklı olarak; günümüzdeki tekeller kapitalizm (emperyalizm) evresinde kitlesel işsizlik krizi çok ciddi farklı özellikler taşımaktadır. Kitlesel işsizlik krizi günümüzdeki kapitalizm koşullarında hem yapısal (sisteme özgü) ve hem de dönemsel (sürece özgü) özellikler taşımaktadır. Emperyalizm sürecindeki kitlesel işsizlik, işçilerin kafası üzerinde patronların 'demokles kılıcı' gibi dolaştırılmakta ve bir çeşit susturma silahı olarak işlev görmektedir.

dir aynı zamanda. Üstelik derin ekonomik krizlerin olmadığı 'canlanma, atılım ve nispi refah dönemleri'nde de bu silaha sürekli başvurulur ve kimsenin gözünün yaşına almadan işçiler yığınlar halinde sokaklara atılır.

Uluslararası kitlesel işsizlik olgusu, 21. Yüzyıl kapitalizmin toplumsal baskı mekanizması olarak, asla vazgeçemeyeceği kitlesel imha silahıdır. Özellikle ekonomik kriz süreçlerinde ise, irili ufaklı, lokal ya da global, suskun veya etkin bütün tipleriyle kapitalistler, krizi en az tahribatla aşmanın en verimli çaresi olarak aşırı üretimi zorunlu olarak kısmak ve 'işçi fazlası'nı da kapı dışarı etmek tercihine başvururlar. Oysa işçileri işten atmadan da pekala krizi aşmak ve buna rağmen kar yapmak mümkün iken, kendinde rekabet gücü göremeyen bir çok kapitalist, en rahat ve etkin yöntem baş vurarak, işçileri yığınsal olarak iş ve işçi bulmak kurumlarının kapılarına yöneltirler.

Kitlesel ve küresel işsizlik sendromu adeta bir tsunami gibi dalga dalga büyüyecek toplumsal moral değerlerini, yargıları ve inançları da olumsuz yönde etkiliyor.

Ekonomilerin hem kriz ve hem de canlanma konjonktürleri sürecinde bir tahterevali misali inişli çıkışlı trend gösterse kitlesel işsizlik, işten çıkarmaların her iki dönemde de kalıcılaşmasıyla uluslararası işsizler ordusunu da mutlak olarak büyütüyor.

Kitlesel ve küresel işsizlik sendromu, toplumsal dokuları parçaladığı için her yerde insan komünlerinin ahlaki, fikirselle ve siyasi açıdan tedricen gerilemesine ve ırkçılığın yol açabiliyor. Kitlesel işsizlik olgusu toplum içinde neden ve niçinlerini bulma yönünde ilerici sorgulamalara yol açsa da, burjuva gerici ve milliyetçi siya-

sal akımların yalan propagandalarına ve örgütlenme ağlarına takılan geniş kitleler içinde tahammülsüz, dışlayıcı, negatif ayrımcı, ötekileştirici, gerici, ırkçı ve hatta faşizan fikirlerin ve tutumların hızla artmasına yol açıyor. Kitlesel işsizliklerin artışı ve kalıcılaşması süreçlerinde geleneksel veya neo-faşizmin bu süreçlerden güçlenerek çıkması tesadüf olmasa gerek.

Çalışanların işsizlik korkusu:

Çalışabilir durumda olup ta ve düzenli bir işe ve gelire sahip olan insan için işsiz kalma korkusu veya durumu başlı başına bir krizdir. Hele de bu insanın bir aile geçindirmek veya kendine yakın başkalarının da geçimini üstlenmek zorunluluğu varsa, duruma daha da zorlaşmaktadır. İşsizlik korkusu ve tehdidi birakalım aile geçindiren insanları yalnız yaşayan çalışanlar dahi ruhen, moralmen ve sonuçta organik kökeni teşhis edilemeyen olarak kategorize edilen bazı 'psikosomatik hastalıklar' nedeniyle bedenlen bile örselenmektedir.

Avrupa'da yaşayan, çalışan ve ortalama bir aylık geliri olan bir işçi veya emekçi için işsiz kalmak ilk etapta yaşamında alışageldiği nispi düzenin, refahın ve kedine

larına sahip olamayacaktır. Varsa bakmak zorunda olduğu çocuklarının ve yakınlarının refahı, mutluluğu, tedavisi ve eğitimi de tehlikeye girecektir. Bütün bunlar çalışır durumda olan her bir işçi-emekçi için gerçek korkulardır. Ulusal, sınıfsal ve sosyal kökeni ne olursa olsun, emeğini satarak geçinebilen her insan için işsiz kalma durumu bir olasılık gibi görünse dahi bir tehdittir ve bu tehditlerin gerçek olması durumunda herkes aşağı yukarı aynı sorunlarla karşı karşıya kalmaktadır.

Ordan burdan kısarak elde edebildiği asgari yaşam standartlarını kaybetmek korkusu, çalışır durumda olan emekçileri, çoğunlukla yanlış olduğunu bildiği halde bencil, dayanışma düşüncesinden uzak düşünüş, davranış ve tutumlara itebilmektedir. Bu düşünüş ve tutumları bertaraf etmek için bilimsel ve siyasi farkındalık, sabırlı bir inka çalışma ve propagandası ve birleşik mücadele ruhunu aşlamak gerekmektedir.

Uluslararası ve toplumsal bu sorun karşısında ATİK olarak görevlerimiz neler olabilir?:

Her şeyden önce siyasi ve bilimsel inceleme ve analiz faaliyetleriyle bir kolektif bir farkındalık yaratmak gerekmektedir. Daha sonra siyasi, eylemsel, pratik ve örgütsel düzenlemelerle aksiyona geçmek gerekir.

ATİK camiası olarak sadece çalışan işçileri örgütlenme sorunları çerçevesinde değil, işsizleri de kendine özgü sorunları bağlamında ciddiye almamız ve onlar için özgül örgütlenme biçimleri yaratmamız gerekiyor. İşsiz dernekleri, komiteleri, grupları kurmak veya varolanların içine girmek ve bunları sokaktaki toplumsal muhalefetle buluşturmak gerekiyor. Sosyal mücadele ile siyasi mücadeleyi taktik atılımlarla birleştirmek gerekiyor. Bunu yaparken de enternasyonal, birleştirici, dayanışmacı ve mücadeleciler bir ruhla işe koyulmak gerekiyor.

İşçilerin örgütlenmesini önemseyemediğimiz kadar ve işsiz yığınların örgütlenmesini de önemseyebilseydik örgütsel arenadaki yapısal sorunlarımızdan bir kaçını bertaraf edebilirdik. Neyse ki geç kalmış değiliz. Nasıl ki, yakın konfederasyonumuzun geçmişinde göçmenlik sorunları, insan hakları, doğa tahribatı, enternasyonal dayanışma, bologna süreci gibi başlıca konularda bir farkındalık yaratarak bilinç sıçraması yarıttıysak ve bu durum pratiğimizi de nispeten değiştirdiyse, kitlesel ve küresel işsizlik meselesinde politik ve pratik bir yönelim belirlemeliyiz.

ATİK aktivistleri olarak bu meseleyi pratik, politik, programatik açılarından daha çok ciddiye almalı ve ona yön vermel

OECD Nedir?:

1948 yılının Nisan ayında ,Avrupa Ekonomik İşbirliği Teşkilatı' olarak kurulmuştu ve 18 üyesi vardı. Kuruluş amacı, savaş sonrası Avrupa'sının yeniden imarı için ortak bir konsept geliştirmek ve ABD'den gelen 13 milyar dolarlık Marshall yardımlarının en verimli şekilde kullanılmasını sağlamaktı. Yardım alan ülkelerin söz hakkı vardı. Bu büyük projenin tamamlanmasından sonra, Avrupa'nın, ekonomi politikalarına yön verme ihtiyacı doğdu. Teşkilat 1961'de bugünkü adını aldı ve yeni üyelere kapılarını açtı. Meksika'dan Japonya'ya, İzlanda'dan Yeni Zelanda'ya kadar bütün OECD üyeleri hür ticaret ve yatırımların refah yaratacağına inanır. OECD ortak kuralların hazırlanmasına yardımcı olur. Vergi politikaları ve özel şirketlerin sorumlulukları gibi konularda rehberlik yapar. Yolsuzlukla mücadele ve iyi yönetim alanlarında OECD'nin koyduğu kurallar küresel standart haline gelmiştir. Önde gelen 34 sanayi ülkesi, merkezi Paris'te bulunan Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı'na üyedir. Piyasa ekonomisi ve demokrasi şartını arayan teşkilat zengin ve gelişmiş ülkeleri çatısı altında barındırır. Çin, Hindistan ve Brezilya'nın üyesi olmadıkları

OECD'de Afrika kıtası da temsil edilmez. Seçkinler kulübü gibi görünmekle birlikte OECD, en önemli küresel sorunlara küresel çözüm bulma iddiasını taşır. Ekonomik İşbirliği Teşkilatı'nın ele aldığı konular sağlık, nüfus yaşlanması, çevre sağlığı, küresel büyüme, internet ve finans mimarisinin sağlıklı işlemesi gibi son derece geniş bir alanı kapsar. 200 daimi çalışma grubu ve komisyon tarafından yılda 300'ün üzerinde rapor hazırlanır. Ülkelerarası kıyaslamaların yer aldığı araştırmaları hükümetleri harekete geçmeye zorlar. Daha iyi olanın örnekleştirilmesi ve işbirliği baskısının, demokratik piyasa ekonomisi sayesinde refah artışına katkıda bulunacağı ilkesini benimser.

G20 Ülkeleri:

20 Ekonomi Bakanı ve Merkez Bankası Müdürü Grubu, dünyanın en gelişmiş 25 milli ekonomisinden 19'unu ve AB'yi kapsayan, ekonomiden sorumlu devlet bakanlarından ve merkez bankası müdürlerinden veya bunların dengi devlet görevlilerinden oluşan grup. Daha çok İngilizce *Group of 20 (20 Grubu)* kavramının kısaltması olan **G20** adıyla bilinir.

Tarihçesi:

1975 yılında Rambouillet Fransa'da, Ame-

has standartların ve hatta nispi mutluluğun aniden bozulması demektir. İşsiz kalmak genelde başkalarına, bürokrasiye, 'sosyal devlet'e muhtaç kalmak demek olduğu ve işsiz kalana da başka aile fertlerin muhtaç olanların bağımlılıklarının daha büyük bir yük olmasıdır.

Bin bir zorluklarla elde ettiği birikimlerle ev sahibi olabilen çalışan bir insan işsiz kaldığında banka evine el koyabilecektir, arabası olan işsiz kaldığında arabasını finanse edemeyecektir! İşsiz kalan bir insan tatil, eğlence, kültür, sanat ve eğitim etkinliklerinden eskisi gibi yararlanma imkan-

Kara Para Aklama, Nükleer Güvenlik, Uluslar arası Organize Suçlar gibi konularda Çalışma Grupları oluşturulmuştur. Doğu Asya, Rusya ve Brezilya'da beliren ekonomik ve mali bunalımlardan sonra, kendilerini yakından ilgilendiren sorunlara çözüm yollarının, yükselmekte olan pazar ekonomisi ülkeleriyle işbirliğinden geçtiğini, G7/8'ler anlamakta geçikmemişlerdir. Danışma amaçlı ve daha geniş kapsamlı olmak üzere, G-22, G-26 ve G-33 oluşturulmuş, ancak sayı arttıkça, etkinlik azalmıştır. Bretton Woods kurumsal anlayışı bağlamında, 1999 yılındaki Köln Zirvesi'nde, sistem açısından önemli ülkelerle yeni bir danışma grubunun oluşturulmasına karar verilmiş ve G-7 Maliye Bakanlarının 25 Eylül 1999'daki Washington toplantısında, küresel sistem için önemli ülkelerden oluşan 20'ler Grubu (G-20) resmen ilan edilmiştir.

Türkiye, ABD, Hindistan, Japonya, Brezilya, Rusya, Almanya, Arjantin, Fransa, Suudi Arabistan, Meksika, Güney Afrika, Birleşik Krallık, Güney Kore, İtalya, Çin, Kanada, Avustralya, Endonezya ve Avrupa Birliği Dönem Başkanı ve Avrupa Merkez Bankası Başkanı düzenli olarak katılırlar.

YUNANİSTAN İŞÇİ SINIFI KAVGAYI BÜYÜTÜYOR

VOLKAN YARAŞIR

Avrupa Birliği'nde borç krizi derinleşiyor. Borç krizi sarmalının Avro bölgesine hızla yayılma riski, AB'nin yeni önlemler almasına yol açtı.

Almanya ve Fransa'nın öncülüğünde Avro bölgesinde acil durumlar için oluşturulan "kurtarma" fonunun, yani Avrupa Finansal İstikrar Fonu'nun genişletilmesi kararı alındı. Ayrıca AB, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'den oluşan Troyka, borç krizi içindeki ülkelere yeni yıkıcı yaptırım-

gibi birçok ülkeyi sıkıntıya sokuyor. Bu yükümlülükten dolayı Yunanistan'ın birlikten çıkarılması tartışılıyor. Böylesi bir gelişme Avrupa Birliği'nde çözümlerin yaşanmasına yol açabilir. Öte yandan Yunanistan'dan başlayan ülke iflasları AB projesi için yıkıcı sonuçlar doğurabilir. Bu sürecin yalnızca AB'de değil, küresel düzeyde de etkileri olacaktır. Bugün açısından metropollerde ülke büyümelerinde görülen şiddetli düşüşler ve devlet borç-

aldığı ortaya çıktı. Fransa bankalarının iflası tartışılır oldu. IMF yetkilileri bu tehlikeye karşı AB bankalarını uyardı ve rezervlerini 300 milyar Dolar yükseltmelerini istedi. Çünkü AB'deki olası banka iflaslarına önlem alınmazsa, iflaslar ABD bankalarına sıçrayabilir. Bu da küresel finans sisteminin senkronize çöküşü anlamına gelir. Böylesi bir dalgalanma ya da spekülasyon anaför Avrupa Finansal İstikrar Fonu'nun yıkılışı demektir.

Bu risklere karşı ve bir emperyalist ekspansiyon/ sömürgeleştirme programı olarak AB, Avrupa Merkez Bankası ve IMF borç krizi içindeki ülkelere ekonomik, siyasi ve sosyal anlamda son derece sarsıcı ve altüst edici yaptırımlar dayatıyor.

Yunanistan hukuki, mali, idari imtiyazlar içeren, bir nevi yeni protektora/ himayeci sömürgecilik ve kapitülasyon niteliğindeki yaptırımlara onay verdi.

Yunanistan hükümetinin Troyka'yla imzaladığı son memorandum bir protektora anlaşması oldu. Böylece Yunanistan ekonomisinin denetimi Almanya ve Fransa finans kurumlarına bırakıldı.

YENİ DEVLET DÜZENİ

Yunanistan İdari Reform Bakanı Dimitris Reppas memorandum sonrası "hükümet devletin yapılanmasında önemli değişiklikler yapacak" diye açıkladığı süreç, altyapısı neo-liberal politikalarla hazırlanan, devletin şirketleşme sürecidir. Ya da devletin şirketleşme modeline uygun yeniden yapılanmasıdır. AB süreci ya da kapitalist entegrasyonun derinleşmesine bağlı olarak devlete yeni işlevler yüklendi. Bu "yeni devlet düzeni" devletin zor aygıtı olması yanında, sermayenin hegemonyasını yaygınlaştıran ve sermayenin küresel ve yerel hamlelerine uygun davranan bir aparata dönüşmesi hedefleniyor. Devlet, böylece bir taraftan neo-liberal karşı-

şanlarının sistematik tasfiyesi yönündeki kararı da bu yönde atılmış önemli bir adım oldu.

Bugün Yunanistan'da 300 bin devlet memuru statüsünde kamu çalışanı bulunuyor. Yeni kararlar bu sayının 180 bini iş yedeğine alınacak. İlk aşamada 14 bin memur çalışan işten atılacak. Kalan 166 bin kamu çalışanı 12 ay ek ödeme almadan, sadece maaşlarının %60'ını alarak başka işlerde istihdam edilecek. 12 ayın sonunda Devlet İstihdam Kurulu'nun değerlendirmesine bağlı olarak çalışanlar işten atılabilecek. Aslında bu uygulama 180 bin kişinin direkt işten atılmasından dolayı doğabilecek reaksiyonu engellemek amaçlı aşamalı bir işten atma stratejisidir. Ayrıca ulaşım, sağlık, eğitim, sosyal hizmetler gibi geniş bir alanın hızla metalaştırılmasının önü açıldı. Sosyal harcamalarda büyük kesintilerin yapılması kararlaştırıldı. Öte yandan önümüzdeki yıllarda 100 bin işyerinin kapanma olasılığı çok yüksek. Bu on binlerce kişinin işsiz kalması anlamına geliyor.

SOKAĞI KAZANMAK

Yunanistan işçi sınıfı yeni memorandum karşı harekete geçti. Yaygın sokak gösterileri ve grevlerin yanında, siyasi iktidarın kilit noktaları olan bakanlıklar işgal edildi.

Atina'da işçiler Troyka heyeti toplantı halindeyken, ekonomi bakanlığını işgal etti. Heyet bakanlık binasında mahsur kaldı. Bir başka işgal de grevdeki ulaştırma bakanlığı çalışanları ve taksiciler tarafından gerçekleştirildi. İşçiler ulaştırma bakanlığını işgal etti.

Yunanistan işçi sınıfı dalgalı genel grevler, kitlesel sokak gösterileri, yaygın sektörel grevler ve son olarak bakanlık işgalleriyle kavgayı büyütüyor.

Avrupa kıtasında neo-liberal karşı dev-

lar dayattı.

Bu konjonktürde de Yunanistan, kritik eşikteki ülke olma özelliğini korudu. AB'nin en zayıf halkası olan Yunanistan, alınan bir dizi "önleme" rağmen her an iflas edebilir.

Yunanistan'daki gelişmelerin ikili bir anlamı var. Birincisi; Yunanistan AB'nin borç/mali krize ilişkin önlem ve uygulamalarının laboratuvarı olma özelliğini taşıyor. İkincisi; finans kapitalin sistematik saldırılarına karşı kıtanın mücadele odağı ve işçi sınıfının kolektif aksiyon merkezi olarak öne çıkıyor.

YUNANİSTAN MALİ KRİZİNİN BULAŞICI ETKİSİ

Yunanistan 2010 yılına girerken iflasını ilan etmişti. 2010 Mayıs ayında Troyka'nın organize ettiği 110 milyar Dolar'lık "yardımla" iflas engellenmeye çalışıldı. Ne var ki bu "yardım" paketi Yunanistan ekonomisinin yapısal sorunlarını çözemediği kısa bir müddet sonra anlaşıldı. Ardından 2011 Mayıs ayında bu sefer 157 milyar Dolar'lık "yardımın" önü açıldı. Ağır yaptırımlarla ve bu yaptırımların uygulanmasına bağlı olarak finansal "desteğin" çeşitli dönemlerde verilmesi karara bağlandı.

Büyük bir ihtimalle bu adım da olumlu sonuç vermeyecek. Yunanistan'ın 2012 yılında toplam borcunun 500 milyar Dolar'ı geçmesi bekleniyor.

Alınan radikal "önlemlere" rağmen Yunanistan'ın, bırakın istikrara kavuşmasını, borç çevrimini döndürmesi bile pek mümkün görülüyor.

Bu durum ve AB'nin entegrasyon düzeyi Yunanistan'daki mali krizin bulaşıcı etkisini güçlendiriyor ve yayılma riskini artırıyor.

Borçların bir kısmının AB'ye bağlı diğer ülkeler tarafından ödenecek olması, AB üyesi Avusturya, Hollanda, Slovakya

larının hızla yükselmesi (ABD'de anayasal sınır aşıldı ve yeni düzenlemeler yapıldı) krizin derinleşmesine delalettir. AB'yi saracak ülke iflasları ya da sadece İspanya ve İtalya gibi kritik ülkelere yaşanacak iflaslar kapitalizmin yapısal krizini derinleştirici faktörlerdir. II. Büyük depresyonun dışavurumudur.

Almanya ve Fransa öncülüğünde Avrupa Finansal İstikrar Fonu'nun kısa zamanda kurulması ve yeni düzenlemelere tabi tutulması boşuna değildir. Fonun sermayesi ve yetkileri hızla artırıldı. Avrupa parlamentosu krizin başında fonun sermayesini 250 milyar € olarak belirlemişti. Bir müddet sonra 440 milyar €'ya çıkarıldı. Almanya'nın fon içindeki payı %100 oranında yükseltildi. Şimdi fonun 3 trilyon €'ya yükseltilmesi hedefleniyor. Bu adımlarla Avro bölgesinde krizin olası yıkıcı sonuçlarına hazırlanılıyor.

Fakat durum son derece ciddi. Özellikle İtalya ve İspanya'nın içine girdiği mali kriz, AB dengelerini sarsacak boyuta ulaştı.

İtalya GSMH'sinin %120'si kadar borçlu. Borç çevrimi için 2011 yılı başında 56 milyar Dolar'lık kemer sıkma politikası açıkladı. Buna Ağustos ayında açıklanan 48 milyar Dolar'lık yeni ilave tedbirler eklendi. Bu kesintilerle birlikte 2011 yılının sonunda İtalya'nın 170 milyar Dolar'lık borç ödemesi var. Yani İtalya ekonomisi şiddetli bir kriz içinde. İtalya işçi sınıfı da başta sendikal yapı CGIL önderliğinde reaksiyonlarını gösteriyor. Benzer problemleri İspanya da yaşıyor. Bu arada Belçika'nın en büyük bankalarından DEXIA Bank iflasını açıkladı. DEXIA Bank'ın iflası, Belçika'nın İrlanda gibi zombi bankacılık krizine girme olasılığını yükseltti. Finlandiya da mali kriz içine girdi. Fransa'da ise bankacılık sistemi sallanıyor. ABD bankalarının manipülasyonu, Fransa bankalarının batık tahviller

devrim programlarını uygulayacak, diğer taraftan ise bir sosyal ve ekonomik aktör olma özelliğini hızla kaybedecekti.

Bu süreç devletin finans kapitalin ihtiyaç ve yönelimlerine göre transformasyonunu içerdi. Devlet, kriz sonrası Troyka'nın yaptırımlarına paralel, son derece rafine bir şekilde şirket formatına büründü.

Yunanistan hükümetinin kamu çalı-

rimci saldırısının en yoğun ve en şiddetli uygulandığı odak coğrafya olan Yunanistan, aynı zamanda işçi sınıfının gerçekleştirdiği muazzam pratik ve direnişlerle kıtanın mücadele odağı haline geldi. Yani militan diyalektik işledi.

Yunanistan işçi sınıfının bir dizi zaafı bulunuyor. Sendikal harekete hakim, bürokratik ve korparatist yapı, bugüne ka-

dar sınıfın birleşik ve bağımsız gücünün yaratılmasına engel oldu. Sınıf sektörel ayrımlara tabi tutuldu. Bu sınıfın enerjisinin yoğunlaşmasını engelledi. Mücadele ekonomik alana sıkıştırıldı. Ve hakların korunmasıyla sınırlandırıldı. Sınıfın siyasal talepleri ve hamleleri bloke edildi. Sendikal bürokrasi sınıfın yorulması ve demoralize olması yönünde taktikler izledi. Reformist eğilimler de sınıfın devrimci enerjisini absorbe etmeye çalıştı. Ayrıca devrimci siyasal önderliğinin yokluğu mücadeleden kristalize olmasını ve yoğunlaşmasını engelledi. Kısa dönemli hedefler, sınıfı yordu. Yıkıcı enerjinin dağılmasına yol açtı.

Bu negatif boyutlara rağmen Yunanistan işçi sınıfı Avrupa işçi sınıfının katalizörü olma rolünü her fırsatta yeniden ortaya koydu.

En başta Yunanistan işçi sınıfı sokağı iyi kullandı. Sokağın gücünün farkında olarak mücadeleyi sokakta ördü. Hatta sokak, üzerindeki bürokratik, korparatist ve reformist blokajların parçalanmasına yol açtı. Sokağın yenileme gücü ve yarattığı enerji, sınıfı diri tuttu. Sınıfın reflekslerini güçlendirdi. Ruhunu silahlandırdı.

Yunanistan işçi sınıfı muhteşem bir mobilizasyon gücüne sahip. Bunu Avrupa işçi sınıfı mücadele tarihinde bir ilk olan

Bugüne kadar yaratılan pratikler böylesi bir eylemin gerçekleşmesinin nesnel zeminlerini yarattı. Sorun bu eylemin örgütlenmesi ve kararlılıkla uygulanmasıdır. Her şeyden önce sendikal bürokrasinin, korparatizmin sınırlarının parçalanmasıdır. Yunanistan işçi sınıfı bu militan ruha sahiptir. Sınıfsal öfke ve kin patlamaya hazırdır.

Uzun süreli bir genel grev, karşı devrimci programı itina ile uygulayan PASOK'un sonu anlamına gelecektir.

PASOK iktidarının yıkılması müthiş bir siyasal hamledir. Karşı devrimci programa geçit vermemektir. Ayrıca sosyal demokrasinin sınıf içinde yarattığı yanılsamanın aşılması anlamına gelir. Bu adım aynı zamanda PASOK'un solunda bulunan KKE ve SYRIZA'nın reformist çizgisinin etkisizleştirilmesidir. Bu iki eğilim PASOK'un örtük destekleyicisidir.

Bütün bunların yanında borç krizinin derinleşmesine paralel, Yunanistan'ın iflasının gündeme gelmesi olasıdır. Derinleşen siyasal ve ekonomik kriz (2008 ayaklanmasında olduğu gibi) Yunanistan'da iktidar boşluğu doğurabilir. Böylesi bir şans sokağı iyi kullanan işçi sınıfının sokağı fethetmesinin önünü açabilir. 2001 yılında Arjantin isyanında olduğu gibi, yaygın özyönetim pratikleri, sokak parla-

Mücadelenin içinden

LIBYA'DAKİ GELİŞMELER VE EMPERYALİSTLERİN ROLÜ

Arap baharı: Yoksulların başkaldırısıdır.

Mart ayında üniversite mezunu işsiz bir gencin kendisini yakarak yaşamına son vermesiyle Tunus'da başlayan halk hareketi kısa sürede Arap yarımadası ve Kuzey-Afrika'yı bu ateşin içerisine çekti. Ayağa kalkan halklar özgürlük ve demokrasi istemleriyle diktatörlerini hedef aldılar. Tunus cumhurbaşkanı Z. Abidin halk ayaklanmasına fazla dayanamadı, kısa sürede ülkeden kaçmak zorunda kaldı. Tunus'tan sonra Tahrir Meydanı'nın özgürlük sloganlarıyla mesken eyleyen Mısır halkı 30 yıllık Mübarek'in iktidarı bırakmasını, yeni ve özgür seçimlere gidilmesini talep ettiler. Mübarek de tarihte sık görülen diğer diktatörler gibi halkın taleplerine yanıt olmak yerine halkı karşısına almayı seçti. Tahrir Meydanı'nda gösteriler yapan halka güvenlik güçlerini saldırttı. Bütün Mısır'da tutuklamalara girişti, ama halkın isyanını bastıramadı. ABD emperyalistlerinin de istem ve talepleri/zorlamaları sonucunda iktidarı silahlı kuvvetlere – kendi genel kurmayına – teslim etmek zorunda kaldı.

Bir anlamda serbest seçimler yapılacağı reformlar yapılacağı vaatleriyle Mısır'daki halk isyanı durdurulmuş, geriletmiş oldu. Başka bir deyişle askeri güçler reform vaatleriyle halkı aldatarak emperyalistlerin denetiminde iktidarı ele geçirdiler. Ülkenin egemen güçleri emperyalistlerle el ele halk isyanını geçici de olsa boğmuş oldular.

Libya'daki durumun Arap baharının yaşadığı Mısır ve Tunus'tan belirli bir farkı var. Buralardaki hareketler kitlelerin ilerici hareketleri olarak tarih sahnesinde yerini aldılar. Zaten emperyalistler de hem Tunus'ta hem de Mısır'da hareketi ilk başta desteklemediler. Libya'da ise halk hareketi(!) en başından emperyalistlerin inisiyatifinde yol aldı. Protestolar başlar başlamaz çok kısa bir zamanda iç savaşa dönüşmesi emperyalistlerin istekleri doğrultusunda olmuştur. Böylelikle Arap baharının yarattığı atmosferde hem kitlelerin değişim taleplerine yanıt olmuş hem de halk nezdinde istenmeyen diktatör Kaddafi'den kurtulmuş olacaktı.

Libya'nın 42 yıllık diktatörü Kaddafi'ye karşı Bingazi'de başlayan halk hareketi daha başından emperyalistler tarafından silahlı bir çatışmaya, silahlı bir ayaklanmaya dönüştürüldü. Bingazi'de silahlı bir ayaklanmayla başlayan halk isyanını bastırmak için Kaddafi silahlı güçlerini bu kent üzerine saldırttı. Emperyalist güçler (ABD, Fransa, İngiltere, Almanya ve İtalya) zaman kaybetmeden BM'yi toplayarak sivil halk ölümlerini(!) engellemek için kararlar çıkardılar. NATO denilen savaş aygıtını devreye soktular. Libya hava sahasını uçuşa yasak bölge ilan ettiler. Denizden de NATO'ya bağlı savaş gemileriyle Libya'yı ablukaya aldılar. Kısa bir süre sonra da havadan ve denizden bombardımana başladılar. NATO'nun sivil ölümleri(!) engelleme hareketi sivillerin katledilmesine dönüştü. Yani kısacası Libya'daki silahlı mücadele daha başından Kaddafi diktatörlüğüne karşı bir halk ayaklanmasından çok emperyalistlerin örgütlediği aşiretlerin yine emperyalistlerin himaye ve desteğinde Kaddafi'ye karşı bir savaşa dönüştürüldü.

Tunus, Mısır ve Arap yarımadasındaki diğer halk ayaklanmalarından dersler çıkaran emperyalistler diktatörlere karşı ayaklanan

halkların özgürlük taleplerini daha başından denetim altına almak, bu ülkelerdeki kurulacak yeni yönetimlerde söz sahibi olmak konularında geç kaldıklarını fark ederek Libya'da durumu kurtarmak için daha başından harekete geçtiler. Muhaliflerin safında yer alarak eksikliklerini gidermiş oldular. Diğer yandan da halk isyanını sahiplenerek halk isyanının kendi ülkesinin diktatörlerinin devrilmesiyle sınırlı kalmasını ve isyan dalgasının kendilerine (emperyalistlere) yönelmesini de engellemiş oldular.

Emperyalist ülkelerin Libya'daki halk hareketinin başlamasıyla birlikte Kaddafi'ye karşı muhaliflerin yanında saf tutması, onları silahlı çatışma için eğitmesi, silah sağlama, Kaddafi'nin askeri güçlerini hava saldırılarıyla muhalifler karşısında güçsüz bırakma girişimlerinin tümü Libya'daki petrol sahalarını ve yer altı su kaynaklarını ele geçirmek için yapılan fedakarlıkları(!). Ayrıca bu ülkeyi uzun süre işgal altında tutabilecek askeri üsler elde etmekte. Bu amaçlarını gerçekleştirmek için de Bingazi'de daha fazla demokrasi için Kaddafi'ye karşı ayaklanan Libya halkını korumak ve istedikleri demokrasiye kavuşmalarına yardımcı olmak maskesini takındılar. Tıpkı Irak petrolüne el koymak için Irak'a yönelik askeri işgal başlattıklarında Irak halkına 'demokrasi ve özgürlük' götürdüklerini, Irak halkını Saddam diktatöründen kurtarmak için geldikleri yalanını söyledikleri gibi.

2008'den bu yana ekonomik krizle boğuşan emperyalist ülkeler Libya'daki petrole el koyarak ekonomilerine biraz da olsa nefes aldirmek istiyorlar. Libya bu iç savaş öncesi günde 1,3 milyon varil petrol ürettiyordu. Üstelik Libya petrolü dünyada çıkartılan maliyeti en ucuz ve en kaliteli petroldür. Emperyalistlerin iştahını kabartan da işte budur.

İç savaş daha sona ermeden ABD ve batılı emperyalistler isyancılarla petrol pazarından pay kapma pazarlığına başladılar. ABD'li petrol şirketi Manathon Oil İngiliz, Hollandalı, İtalyan, Fransız petrol şirketleri Libya'da en karlı anlaşmayı yapmak için yarışıyorlar.

Libya'da petrol kadar önemli, değerli olan bir şey daha var; yer altı su kaynakları. Fransa'nın en başlarda duruma müdahil olma sebeplerinden biri de bu yer altı su kaynaklarıdır. Afrika sahrası ülkeleri çıkarlarına kullanılacak devasa yer altı su kaynakları bir hazine gibi kullanılmayı bekliyor.

Yine ABD emperyalistleri açısından da (AFRICOM) Amerikan ordusunun Afrika komutanlığı için Libya'dan daha uygun bir yer olamaz.

Emperyalistlerin Kaddafi'ye karşı isyancıların yanında saf tutmaları, onları desteklemeleri Kaddafi'nin askeri güçlerinin üzerine bombalar ve füzeler yağdırmaları için daha epey neden sıralayabiliriz ama emperyalistlerin "Libya halkını Kaddafi diktatöründen korumak, sivil ölümleri engellemek için Libya'dayız" yalanını deşifre etmek için bu kadarı yeterlidir.

ABD ve batılı emperyalistler Libya'da olduğu gibi halkların değişim talebini kendi çıkarları açısından bugün için bir kaldıraç olarak kullanıyor olabilirler. Ancak dünyanın çıplak ayaklıları bir gün ayağa kalktıklarında bugünkü mücadelelerden öğrendiklerini emperyalistlere karşı kullanacaklardır.

genel grev senkronları/ dalgalarıyla gösterdi. Bir buçuk yıllık bir kesitte ardı ardına etkin ve kitlesel genel grevler örgütlemeyi başardı. Ayrıca mobilizasyonun bir başka göstergesi, yaygın sektörel grevler oldu. Hatta her mobilizasyon, yeni ve daha güçlü mobilizasyonları besledi. Yunanistan işçi sınıfı kriz sonrası Avrupa işçi sınıfının yarattığı diğer pratiklerden de öğrenmeyi bildi ve bu pratikleri hayata geçirdi. Atina'da günlerce süren meydan işgalleri gibi...

Yunanistan işçi sınıfının refleksleri sınıflar mücadelesi içinde ve sınıfsal antagonizmanın keskinliğine paralel güçlendi. Hükümetin her siyasal ve ekonomik kararı ve uygulamalarına müdahale etti. Gerçek bir toplumsal maddi güç olduğunu tekrar tekrar gösterdi.

KAVGA VE İSYAN

Yunanistan'ın içine girdiği yeni dönem sınıfsal kutuplaşmayı keskinleştiriyor.

Yunanistan işçi sınıfının yeni döneme hazırlanması, yarattığı birikimleri değerlendirmesi ve bağımsız, birleşik gücünün önündeki engelleri aşması gerekiyor.

İşçi sınıfı böylesi adımlarla vurucu eylemler ya da eylem senkronlarıyla son derece önemli hamleler gerçekleştirebilir. Uzun süreli sonuç alıcı bir genel grev, Yunanistan'da inanılmaz gelişmelerin önünü açabilir.

mentoları ve alternatif toplumsal örgütlenmelerin doğması olasıdır.

Yunanistan'da yaşanacak iflas ve doğacak iktidar boşluğu ve sınıfın gerçekleştireceği doğrudan eylem ve doğrudan demokrasi pratikleri kıta düzeyinde inanılmaz gelişmelerin önünü açabilir. Özellikle Akdeniz havzasında borç krizinin yarattığı atmosfer ve biriktirdiği enerji, böylesi bir ateşle patlayabilir.

Bir başka boyut ise içine girilen dönemin Yunanistan'da karşı devrimci taktik ve pratiklerin yoğunlaşacağı bir dönem olmasıdır.

2010 yılının yazında CIA raporlarında Yunanistan'da darbe ihtimalinden bahsedilmesi boşuna değildir. Yunanistan'daki entelektüellerinin darbe söylentileri üzerine Atina'nın Beyrut olabileceği yönündeki açıklamaları düşündürücüdür.

Finans kapitalin sınıf hareketini bastırmak için olağanüstü rejimlere geçmesi karşı devrimci tedbirler alması olasıdır.

Kısaca Yunanistan'da sınıfsal antagonizma, ok varyantlı sonuçlar yaratabilecek boyuta ulaştı.

Yunanistan'da kavga büyüyor. Yunanistan işçi sınıfı ataklığı, dinamizmi ve yarattığı pratiklerle umudu ayaklandırıyor. Avrupa işçi sınıfının mücadelesinin odağı olarak öne çıkıyor.

Mercek

CAFER'İN ARDINDAN

12 Eylül 1980 Askeri Faşist Cuntası'nın 1.yılında Almanya'ya gelişimden birkaç ay sonra tanıştım kendisini. Avrupa'da böyle inançlı, cunta karşıtı etkinlikler örgütlemeye çalışan, yetenekli birisiyle karşılaşmam beni olumlu etkilemişti. Dönem aynı zamanda Proleterya Partisi saflarında ortaya çıkan bir bölünmenin de arifesiydi. Yurtdışında kadrosal faaliyet yürütenlerin çoğu ideolojik konularda kurucu önder Kaypakkaya yoldaşın görüş açısından uzaklaşmakta ve özellikle de AEP revizyonizminin görece etkisinde kalarak Mao Zedung'u savunup savunmama konusunda tereddüt geçirmekte ve dolayısıyla bu düşünsel savrulmaya paralel olarak ta Türkiye'deki mücadeleyi adeta tatil eden bir önermeler bütününü dillendirmekteydiler. Bu hizipçi faaliyete yurtdışında karşı duran çok az sayıda insanlardan biri de Cafer'di. (Cafer, Hoca ve Arap) üçlüsü bu süreçte, Yurtdışı Hizibi olarak ta adlandırılan -Bolşevik Partizan hizibinin- etkilerini kırma konusunda olumlu işlev gördüler. Kadrosal yapının ana gövdesi o hiziple birlikte hareket etmiş olmasına karşın, onbinlerce kitle Türkiye'de devrimci mücadeleyi Proleterya Partisi'ne destek vererek sürdürmeden yana tavir koydular; her dernekte hummalı tartışmalar olmakta idi.

Bu kitlelerin eğilimlerinin belirlenmesinde, Cafer ve Osman Dayı önemli etkiler yapmaktaydı. Derneklerimizin bir kısmı hizipçi kesimin etkisinde kalmıştı. Cafer, gecesini gündüzüne katarak kararlı ve iknacı bir çalışmayla gittiği yerlerde sempatiyle karşılanıyor, adeta hizipçi çalışmanın etkilerini kırıyor ve ATİF saflarını yeniden derliyordu.

Batı Avrupa'da, Kanada'da, Avusturya'da, Libya'da, Yunanistan'da sempatzan çevrelerin örgütlenmesinde olumlu rol oynuyordu. Devrimci demokratik çalışmanın az bulunan yetenekli önderlerinden biriydi.

Teorik bakımdan tartışmalarda zorlan-

dığımızda Cafer'i toplantılarda yanımızda görmek isterdik. Sanki o toplantılarda yanımızda olursa, hizipçi teorisyenlerin boş ve zehirli görüşlerini alt ederdik. Öyle de olurdu. İnançlı ve kararlı duruşu, ikna kabiliyeti ve meseleleri dolandırmadan, kitleye anlaşılır konuşmalar yapması, ona olan güveni artırıyor. Deyim yerindeyse Hizipçi kurmayların canlarına ot tikiyordu. 1982 yılında cezaevlerinde esir düşmüş arkadaşların yurtdışında seslerini duyurmak ve cuntanın idamlarına, işkencelerine karşı daha etkin kurumlar yaratmamız gerektiğini önerdiğimde, hiç tereddüt etmeden, hemen diğer yoldaşlarımla görüşeceğim ve sana haber vereceğim demişti. Aradan belki 1 ay bile geçmemişti ki; ÖMDK(Özgürlük Mahkumlarıyla Dayanışma Komitesi) adında bir kurum yaratmalıyız fikrine varmıştık... Bu kurumsal çalışmayla uzun yıllar ben ilgilendim. Tutsaklarla mektuplaşmayı, onlara ve ailelerine maddi manevi yardım etme çalışmalarını yürüttük. İmza kampanyaları, standlar, yürüyüşler düzenledik; olumlu sayılabilecek işlevler gördük. Cafer bütün kitle faaliyetlerinde, mitinglerde, yürüyüşlerde pratik olarak görev alır, en geniş kesimlerin biraraya getirilmesine büyük önem verirdi. Yıl 84 sonları 85 başlarına geldiğinde; düşünsel olarak önemli farklılıklarımız başlamıştı. O; genellikle 2. MK diye de tabir edilen sağ hatta yakın duruyor, onları bazı konularda eleştirse de bizim baktığımız yerden meselelere bakmıyordu. 1986 yılına geldiğimizde Avrupa'daki çalışmaların ve derneklerin bir konfederasyon biçiminde örgütlenmesi fikrine varmıştık. Bu fikrin ortaya çıkmasında yine o belirleyici olmuştu.. Bu çalışmaların koordinesi için oluşturulan 3 kişilik yürütmede yine Cafer başta olmak üzere Musa ve Kirve Hasan yer almışlardı.

1986 yılında yapılan Kuruluş Kongresi'nde ATİK'e başkan seçildi ve akabinde Avrupa'nın diğer ülkelerinde feda-

rasyonlar oluşturulması ve göçmenlerin ekonomik demokratik talepleri doğrultusunda örgütlenmeleri için büyük uğraşlar verdi.

Yanlış hatırlamıyorsam 87 yılına geldiğimizde birleşik kitle örgütleri fikrini ortaya attı. Bu fikir, o dönemde kongremizde mahkum edildi. Cafer ilk siyasal yenilgisini almıştı. Ama çalışmalarımıza katkı vermesi için yine de onu başkan seçmiştik. Ancak yayın politikamızda da fikir ayrılıklarımız derinleşti. Mücadele gazetesinde o dönemki iradenin genel görüşlerine uygun olmayan görüşler ve yazılar yazdı, bir kaç defa uyarıldı. Onu kaybetmek istemiyor ve birlikte mücadelede yürümek istiyorduk. Bu nedenle işlediği bazı hatalara karşı daha tolerans gösterilmekteydi. 1989 yılına gelindiğinde askere gitmek istediğini belirttiğinde, ikna etmek ve böyle bir eğilimin ideolojik boyutlarını anlatmaya çalışsak ta ekili olamadık ve o tercihini örgütlü mücadelenin dışına çıkmaktan yana koydu. Bütün bunlara karşın dostluklarımız devam etti. Her dönem haberleştik. Hal hatır sorduk. 19 Aralık 2000 cezaevleri saldırısında kardeşimi kaybettiğimi öğrenmiş ve başsağlığı için aramıştı. "Gençecik insanlarımız direniyor düşüyor ve biz hiç birşey yapamıyoruz" diye kahrolduğunu söylemişti. 2006 yıllarında hastalandığını duyduğumda aradım. Atlar ve yeneriz diyerek hastalığını küçümsemisti. O sıralarda legal parti kurma girişimi ve çalışmaları başlatan eski tüfek bir kısım arkadaşın imzaları arasında ismini gördüğümde sormuştum; ... "Ya Cafer o imzaların içinde hep içi boş, mirasyediler var.. O kesimlerle bu iş olmaz" dediğimde; "...ya ben bu şekilde düşünmüyorum, benim imzamı koymuşlar, ama ben o projenin bu tarzla olmayacağını biliyorum ve haklısın böyle bir parti çalışmasına dinamik devrimci enerji lazım. Legal parti kuralım çalışmasına imza atanların çoğu Türkiye'ye dahi gidemiyor. Bu kadroyla Türkiye'de yasal parti olmaz" demişti. Daha sonraki

yıllarda hastalığı iyiden iyiye ilerledi.

Bundan 3 yıl kadar önce eski dostları, yoldaşları Stuttgart'ta kendi sahibi olduğu Arena'da bir moral etkinliği düzenlemişlerdi. Etkinliğe Hanoğlu ve Halo bizleri de davet etmişlerdi. ATİK'i temsilen ben ve Dursun yoldaş katıldık. Bizleri gördüğünde sevindi, duygulandı. O etkinlikte bir de konuşma yaparak ATİK'e yaptığı katkıları ve emekleri yad ettik. Bir an önce sağlığına kavuşması temennimizi ilettik. Stuttgartta ani bir şekilde kaybettiğimiz Naciye ablayı son yolculuğuna uğurlamak için tertiplenen anmada, birbirimize takıldık, şakalaştık. "Bana, ben ölünce arkamdan rakı için, yad edin" demisti. Bende takılarak, "Cafer senin cenazene kalabalık çok sayıda insan katılır, en az 200 şişe içki gider, sen şimdiden ortağın Halo'ya parasını bırak.." diye takılmıştım...

2010 yılında Stuttgart'ta düzenlenen Kaypakkaya'yı anma gecesine kısa süreliğine uğramıştım. Yine gözleri dolu olarak, o eski mücadeleciler günlerini hatırlamış, sevdiği yoldaşların durumlarını sormuş ve selamlarını iletmişti..Gönül bağını ve dostluğunu hep korudu.

Cafer (Bedi Avcı)'i kaybettiğimizi, şimdiki ATİK Başkanımız Yılmaz Güneş haber verdiğinde Almanya dışındaydım, cenazesinde bulunamamanın burukluğunu yaşadım. Cafer'in ölümü artık dayanılmaz hale gelen hastalığı sonucu hem beklenendi, hem de bir biçimde çektiği acıların son bulması açısından bir kurtuluştu. Ama yine de ölüm aramızdan dostlarımızı koparıırken geride bir iç sancısı oluyor ve bir şeyler kopuyor. Yaşanmışlıklar, yoldaşlıklar, kopuşlar, eleştiriler, dostluklar hep insana özgü şeyler.

Sınıf mücadelesi devam ediyor ve inatla, sabırla sürdürenler var. Bu mücadelede katkısı olan, emek veren herkes, büyük insanlığın kurtuluşu mücadelesini yürütmeye devam edenler tarafından daima anılacaklardır. İşte gerçek ölümsüzlük denen şeyde bu olsa gerek...

Uzun süreden beridir yakalandığı amansız hastalıkla mücadele eden sevgili arkadaşımız Bedi Avcı (Cafer); 06.09.2011 sabahı yaşam mücadelesinde yenik düştü. Acımız büyük! ATİK ailesine, dostlarına, ailesine ve yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

1956 yılında Hatay'da Arap halkına mensup bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Bedi'nin, çocukluk ve ilk gençlik yılları Hatay'da geçmiştir. 1972'de henüz

ATİK Kurucularından BEDİ AVCI'yı (CAFER) Yitirdik!

daha on altı yaşında iken, Stuttgart'ta işçi olarak çalışmakta olan babasının yanına gelerek çalışma hayatına atılır. Çalışkanlığı ve insani ilişkileri ile kendisini bulunduğu topluma çok çabuk kabullendirme özelliğine sahip olan Bedi; 1970'lerin ortalarında ATİF çevresi ile tanışarak siyasal yaşama atılır. Çalışkanlığı, okuma araştırmaya olan düşkünlüğü ile kısa sürede kendisini geliştirerek öne çıkmayı başarır.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın, Türkiye devrimci hareketine, devrimci demokrat ve komünistlere karşı geliştirdiği imha savaşına karşı, Batı Avrupa'da protesto eylemlerini bizzat örgütleyen Cafer, eylemler için geniş kitle örgütlerini harekete geçirmekte etkili ikna gücüne sahip biriydi.

Cafer arkadaş; sürekli demokrasi mücadelesinin nasıl bir adım daha ileriye taşınabileceğinin hesaplarını yapmaktaydı. "Avrupa'nın farklı ülkelerindeki Türkiyeli demokratik kitle örgütlerinin, bir çatı altında merkezi bir yönetime bağlı olarak,

örgütleyecekleri ortak eylemlerin, etkinliklerin, Avrupa emperyalizmine ve Türkiye faşizmine karşı demokrasi mücadelesinde daha başarılı olacağını" düşünmekteydi. Bu düşünce doğrultusunda da pratik çalışmalara önderlik etti.

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu'nun kuruluşuna önderlik edenler arasında yerini aldı ve 1986 da yapılan ilk ATİK kongresinde ATİK Başkanlığına seçildi. ATİK ve ATİK'e bağlı federasyon ve derneklerin yaratılmasında etkili ve yaratıcı bir rol oynadı. Cafer, Avusturya'dan, Libya'ya, İngiltere'den Avusturya'ya, İsviçre'den Hollanda'ya, Belçika'dan Almanya'ya, Fransa'dan, Yunanistan'a, Kanada'ya kadar geniş bir alanda tanınan, sevilen güven duyulan ender insanlarımızdan birisiydi.

Nerede bir sorun çıksa, Cafer hemen oraya gider ve sorunları ikna ve sabırla çözerdi. Kitle çalışmasının ve demokratik alan mücadelesinin iyi bir önderi olarak, demokrasi ve özgürlük mücadelesi çalış-

malarında çok önemli izler bıraktı.

Cafer; yürüttüğü çalışmaların hepsinde araştıran, siyasal – politik sorunların çözümlemesinde diyalektik ve materyalist bakış açısına bağlı kalan, halkın içinde sergilediği örnek tavir ve davranışları ile kitleler içerisinde saygı duyulan biri idi.

ATİK kitleleri ve faaliyetçileri O'ndan çok şey öğrendi. Emeklerine ve değerlerine sahip çıkıyoruz. Mücadele her türlü zorluğa karşın sürdürülüyor.

90'lı yıllarla birlikte örgütlü yaşamdan kopan ama devrimciler ile ilişkilerini her daim sıcak tutan sevgili arkadaşımız, hastalığı sürecinde bir dostu ile söyleşisinde, mücadele yıllarını anarken o yılları şöyle özetliyor. "Hayatımın en mutlu ve en güzel yılları idi. Çünkü o yıllar hesapsız, çıkarsız yaşandı."

Seni unutmayacağız ve ATİK saflarında, mücadele bayrağını hep daha ileriye taşıyabilmek için var gücümüzle çalışacağız sevgili Cafer. Seni mücadelemizde yaşatacağız, rahat uyu!

KİRALIK İŞÇİ FİRMALARI YASAKLANMALIDIR!

Hüseyin Can

“İşçi kiralama sömürüyü yoğunlaştırarak için tehlikeli bir araçtır ve işçileri onursuz hale getirmektedir. ... İşçi kiralama yasa dışıdır ve bu böyle kalacak. Çünkü bu yöntem insanı kişisel bir eşyaya indirgemektedir. Bu nedenle işçi kiralama ülkemizin anayasası ile bağdaşmaz.” (Namıbya Başsavcısı)

Günümüz dünyasında, işçi sınıfının yaşadığı çok ağır sorunlardan biri de kiralık işçilik olayıdır. Ücretli kölelik düzeni kapitalizmin bugünkü modern kölelik versiyonu olan kiralık işçilik; bir-iki istisna haricinde tüm ülkelerde yasal, yarı-yasal ve illegal boyutlarıyla olabildiğince yaygın uygulanmaktadır.

Sermaye egemenlerinin daha fazla kâr dürtüsü ile çok önceleri devreye koyduğu “taşeronlaştırma” politikasının yeni bir boyutu olan kiralık işçilik, yalnızca geri bırakılmış-yoksul ülkelerde ve değişik biçimlerde emperyalizme bağımlı ülkelerde hayata geçirilen bir uygulama değil; bilhassa başta büyük emperyalist-kapitalist devletler olmak üzere, tüm kapitalist ülkelerde de yaygınca, üstelik özel olarak düzenlenmiş yasalarla çalışma hayatının hemen her alanında tercih edilmektedir. Ve fakat sermaye egemenlerinin bu tercihi, doğrudan doğruya “İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi”nin ağır bir şekilde ihlal edilmesi, yok sayılması anlamına gelmektedir. “İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi”nin 23. Madde’sinde aynen şöyle yazar:

“Madde 23

1. Herkesin çalışma, işini özgürce seçme, adil ve elverişli koşullarda çalışma ve işsizliğe karşı korunma hakkı vardır.

2. Herkesin herhangi bir ayırım gözetilmeksizin eşit iş için eşit ücrete hakkı vardır.

3. Herkesin kendisi ve ailesi için insan onuruna yaraşır ve gereğinde başka toplumsal koruma yollarıyla desteklenmiş bir yaşam sağlayacak adil ve elverişli bir ücrete hakkı vardır.”

Kiralık işçilik sözkonusu edildiğinde, bu sistemi vareden ve koruyan kapitalizmin “Bildirge”deki 23. maddeyi açıkca reddettiği bariz bir gerçekliktir. Çünkü kapitalizm şartlarında işini özgürce seçme şansının kişiye verilmediği gerçeğinin her bakımdan bariz görüldüğü alanın en başında kiralık işçilik durmaktadır. Eğer istisnalar bir kenara bırakılacak olursa; hiçbir kiralık işçinin bilinçli bir tercih olarak kiralık iş ilişkisini özgürce kabul edeceği ve adil olmayan, yani aynı işi yaptığı işçi arkadaşının aldığı ücretin yarısına rıza anlamında bütünüyle adaletsizlikten ibaret bir sisteme dahil olmayı tercih edeceği düşünülemez bile. Ayrıca, kiralık işçilik esas itibarıyla iş koşulları bakımından kesinlikle elverişli olmayan koşullara mahkumiyetten başka bir şey değildir. Ve başta kiralık iş ilişkisinin en gelişkin ve de güya en yasal ve denetlenebilir kabul gördüğü “ileri” kapitalist-emperyalist ülkeler başta olmak üzere, uygulandığı tüm ülkelerde hiçbir şekilde kiralık işçiye işsizliğe karşı asla bir korunma şansı vermiyor. Almanya’da tamamına yakın bir oranda kiralık işçi, zorlandığı kiralık işçi çalıştırılan firmada en fazla 6 ay civarında çalışabiliyorsa; bu, tartışma götürmez şekilde ilgili “Bildirge”nin açık ihlalden başka bir şey değildir. Zira yine aynı “Bildirge”nin ilgili maddesinin 2. fıkrasında belirtilen “eşit iş için eşit ücret” hakkının da kiralık iş ilişkisi sistemi ile bütünüyle ihlal edildiği sabit bir gerçekliktir. Devam edecek olursak; “Bildirge”nin 3.

fırkası da kiralık iş ilişkisi somutunda ailenen uygulanmamakta; “insan onuruna yaraşır” bir nitelikten uzak ve her bakımdan “insanı kişisel bir eşyaya indirgemek”ten ibaret olduğu, dahası bu alanda bir tür ‘rehin tutulan’ işçilerin aldıkları ücret ile en asgari yaşam zorunluluklarının üçte birini dahi karşılayamadıkları apaçık ortadadır. Diğer taraftan, kiralık işçilik sistemi, aynı “Bildirge”nin 7. Madde’sini de yok saymaktadır. Çünkü “Bildirge”nin ilgili maddesinde “Madde 7- Herkes yasa önünde eşittir ve ayırım gözetilmeksizin yasa tarafından eşit korunmaya hakkı vardır.” demektedir.

Öyleyse, diğer şeyler bir yana, sadece aktardığımız iki madde nezdinde kiralık işçi firmaları “İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi”nin koyduğu kuralları hiçe sayarak suç işledikleri ortadadır ve haliyle sırf bu nedenle de olsa uluslararası arenada yargılanmaları gerekmektedir. Ki, doğrusu ve de yapılması gereken; modern kölelik sistemi niteliğindeki bu iş ilişkisinin tümünden yasaklanmasını talep etmek, uluslararası planda buna son verilmesini istemek ve bunun için çalışmaktır.

Kiralık iş ilişkisini düzenleyen yasal mevzuatın tümünden yasaklanması işine, Almanya’dan başlanabilir, başlamalıdır; çünkü Almanya’da “İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi”den aktardığımız sözkonusu iki maddeye aykırı hareket edildiği ve bu “Bildirge” nezdinde yasa düzenleyicinin açıkca suç işlediği gayet açıkca ortadadır.

Bir süre önce Almanya’da yapılan bir kamuoyu araştırmasının sonuçları, kiralık işçi firmaları’na ve bu iş ilişkisine karşı önemli sayılabilecek bir tepkinin oluştuğuna işaret etmektedir. “Institut für Demoskopie”nin 2010 yılında yaptığı bir araştırmaya göre toplumun % 60’ı bu tür firmaların mevcut haliyle varlığını sürdürmelerine karşıdır. Aynı araştırmada, Almanya’da toplumun % 87’lik çok geniş bir kesimi bu alanda çalışan işçilerin “kadrolu” konumdaki işçilerle aynı işi yaptıkları halde daha düşük ücrette mahkum olmalarına da karşıdır. (Bakınız: PUBLIK, Kasım 2010) Zira kiralık işçilik olayının, toplumun önemli bir kesimi tarafından bazı bakımlardan ‘dünün’ kölelik uygulamalarını andırıldığı ve mevcut düzenleme ve uygulamalarıyla modern kölelik şeklinde değerlendirildiği ve algılandığı da olgudur. Burjuva partilerden, sivil toplum örgütlerine kadar çok geniş bir yelpazede örgütlü konumda bulunan çevreler de kiralık iş ilişkisine yönelik çeşitli ‘rahatsızlıklara’ sahiptirler. Belirtmeye bile gerek yok ki; bu alanda rehin tutulan 1 milyondan fazla modern köle ise bir an evvel kendi lehlerine ciddi değişikliklerin yapılmasını arzulamaktadırlar. kiralık iş ilişkisini inceleyen kimi akademisyenler de “Çünkü, ödünç iş ilişkisi, ödünç işçilerle ilgili çok az oranda güvence ihtiva etmektedir, ki bu bir SOSYAL PATLAMA NEDENİ olabilir.” diyerek, bu alandaki çok büyük sorunlara dikkat çekmektedirler.

Görüldüğü gibi, Almanya’da önemli bir kitle kiralık işçi çalıştırılan yasal düzenleme ve işleyiş-pratiğe karşıdır. Bu “karşı duruş” ve “rahatsızlık” şimdilik lafız düzleminde kalsa da, olumludur. Sözkonusu kamuoyu araştırmasında çıkan sonucun KİF’lerin yasaklanması bağlamında nasıl bir rol oynayacağını kestirmek güç elbette; ancak bu kitlemel ‘dalga’nın da mevcut modern köle sisteminin yasaklanması doğrultusunda olumlu bir doğrultuya kanalize edilmesi mümkündür. Andaki koşullar; bu sistemin

yasaklanması düşüncesini planlı bir kampanya eşliğinde tüm topluma taşırmanın gerçekçi olacağına işaret etmektedir. Halihazırda, kiralık işçilerden ciddi ve kapsayıcı bir hareketlilik ve mücadele yokluğu, böyle bir ‘yasaklanma’ kampanyasının gerekliliğini ortadan kaldırmaz. kiralık işçilerin anda içinde buldukları görece sessizliğe aldanmamak gerek; içinde tutuldukları sistemin yasaklanması kampanyası, bu işçilerde varolan mücadele potansiyelini açığa çıkarabilir ve gelecekteki çok daha ciddi ve büyük muharebelere hazırlanmalarına vesile olabilir.

“Kiralık işçi firmaları yasaklanmalıdır!” parolasının öne çıkarılması ile bu alandaki yasal düzenlemeye son verileceği beklentisine düşmek için hiçbir neden yok elbette. Ya da kiralık iş ilişkisinin düzenlenişinin, modern kölelik sistemi olduğunu bıkmadan belirtmek de yetmiyor. Veya bu vesile ile kapitalizmin barbarlık olduğunun bir kez daha çıplak şekilde ortaya konulması vb. gerçeklerin ifade edilişi de yeterli değil. Zira bu sistemin yasaklandığı ülke(ler), ve yasaklanması için ciddi çabaların gösterildiği ülkeler olgusu da tek başına ikna edici olmuyor. ASLolan, soruna işçi sınıfının kapitalizmden kurtuluşu perspektifinden bakabilmeyi başarmakta yatıyor. Bu doğrultu bilince çıkarılıp pratiğe geçirilebilirse, başarılamayacak şey yoktur.

Kiralık iş ilişkisi sistemine son verilmesi ve/ya da bu sistemin yasaklanması demek, anda bir milyondan fazla kiralık işçinin işsiz kalması demek değildir; hayır, bu bir milyondan fazla işçinin çalıştırıldıkları fabrika-işletmelerde işe alınmaları demektir ki bu doğrudan doğruya aynı koşullarda aynı işi yaptıkları halde yani eşit işe eşit ücret ilkesine geçileceği, böylece görece iş güvencesi, işyerini koruma ve üstelik ücretlerin artırılması ve asgari yasal iş sözleşmelerine kavuşmaları demektir.

Almanya’da ortalama haftalık çalışma süresinin 2007 yılı itibarıyla 37.54 saat olduğu dikkate alındığında, bu sürenin 35 saate çekilmesi halinde, kiralık işçilerin ¾’lük bir bölümü, işletme ve fabrikaların işçileri konumunu (bir bakıma otomatikman) edineceklerdir.

Kiralık işçi firmalarının yasaklanması bağlamında da uluslararası deneyimlerden, gelişmelerden vb. öğrenmeli ve bu alanda faaliyet gösteren sendikalar, inisiyatifler ve benzer çevrelerle ilişkiler kurulmalı; örnekse her 7 Ekim günü [İnsana Yakışır Çalışma İçin Küresel Eylem Günü]dolayısıyla yasaklanması öngülünde özel çalışmalar enter-nasyonal bir boyuta çıkarılabilir.

Sermaye egemenlerinin, kiralık işçi

Firmaları’nın yasal dayanaklarını daha da güçlendirmek amacıyla aktif çalıştıkları günümüzde; işçi sınıfının bu tür firmaların kapatılması için uzun süreli bir mücadeleye hazırlanması kaçınılmaz. kiralık işçi firmalarının yasaklanması için uzun sürecek bilinçli ve sabırlı bir mücadele gereklidir. Bu alandaki işçiler arasında süreklileştirilmiş bir faaliyet yürütmeksizin başarılı olmanın şansı yoktur. Şimdilik bu faaliyetin esasta öncü işçilerle sınırlı kalacağı söylenebilir. Ve fakat nicelik bakımından içinde bulunulan zayıflıktan hareketle yapılacak ön hazırlıkların saksaklanması zaafına anlayış gösterilemez.

Almanya’da kiralık işçi firmaları’nın yasal zemine dayanarak kuruluşundan günümüze geçen 40 yıllık zaman sürecinde, bu alanda istihdam edilen işçilerden, içinde tutuldukları bir tür modern kölelik ilişkisi niteliğindeki bu sisteme karşı anımsanabilecek ciddi bir karşı koyuşu örgütledikleri söylenemez. Ancak son birkaç yıldan bu yana bazı çabalar, kimi örgütlenme ve mücadele girişimleri ortaya çıkabilmiştir. kiralık iş ilişkisi alanında yapılan yasal düzenlemelerle, bu alandaki kapitalistlerin pervasızca bir saldırganlığı işçilere dayatmaları sonucu, bizzat kiraya verilen işçiler olmak üzere, işçi sınıfının mücadelecisi kesimlerinin kimi kısmi karşı koyuşlarını da beraberinde getirmiştir. Ve fakat oluşan tepkiler bir türlü örgütlü bir hareket düzeyine vardi-rlamamıştır. Ne ki bu durum sür-git devam edemezdi ve nitekim 2000’lerin öngünlerinde onbinlerce kiralık işçi firmasında toplam işçi sayısının 1 milyon civarına tırmandığı bir momentte, bu alanda rehin tutulan işçilerin saflarında bir takım mücadelecisi adımların atıldığı, örgütlenme faaliyetlerine tanık olunduğu ve mevcut sendikaların da gelişmelere ilgi duyduğu bir sürece girilmiştir. Bu süreç, geri çevrilemez; dahası bu alandaki çelişkiler gün geçtikçe daha da derinleştiği için, mücadele ve daha fazla örgütlü mücadele kaçınılmazdır.

Bu kampanya, şu taleplerle başlatılabilir:

- kiralık işçilik modern köleliktir; işçi sınırsız bu sistem derhal yasaklanmalıdır!
- kiralık işçi-Taşeron işçi-Kadrolu işçi gibi ayrımlara son verilmelidir!
- Her alanda, herkese “eşit işe eşit ücret” ilkesi hayata geçirilmelidir!
- Herkese insanca çalışma ve yaşama koşulları devlet güvencesi ile sağlanmalıdır!
- kiralık işçiler, hiçbir önkoşul ileri sürülmemeksizin çalıştıkları yerlerde kadro statüsüne alınmalıdır!

Almanya’daki sendikalar kiralık işçilik sisteminin yasaklanmasından yana değil.

“Kiralık işçi firmaları yasaklanmalıdır!” bağlamında DGB’nin tutumunun hiçbir şekilde savunulacak bir yanı yoktur. DGB; kiralık iş ilişkisi sisteminin devamından yanadır ve bu pozisyonunu tek temsil ve partner rolünün kabulü şartıyla ilalebet sürdürmekten yanadır. Sendikalar; “yeni istihdam olanakları yaratıyor”, “işveren rekabet gücünün yükselmesi aynı zamanda işyerlerini de güvenceye alır” gibi yaklaşımlarla, kiralık işçi firmalarının bugünkü gücü yakalamalarında, sessiz kalarak, bir bakıma büyümelerine destek verdiler. DGB; “kapitalistlerle arayı bulma” siyaseti gereği kiralık işçi firmalarının yasaklanmasını, yani bu sistemi vareden AÜG (Arbeitnehmerüberlassungsgesetz) düzenlemesinin lağvedilmesini savunamaz, savunmuyor da. Çünkü, onlara göre bu sistem “istihdam yaratılmada mucize olanak” durumundadır. Ayrıca aynı anlayış “Almanya’nın ihracat gücünün artırılmasını” savunmaktadır ve bunun için de “iç konjonktürün güçlendirilmesini” istemekte ve bazı sendika liderleri “Basit işler daha ucuz olmalı” diyebilmektedir. Böyle olunca da, modern kölelik sisteminin uygulayan kiralık işçi firmalarının sürgütinden yanadırlar. Bu bağlamda, kiralık işçi firmalarının yasaklanması kampanyası; sendikaların ‘rengi’nin açığa çıkması bakımından da turnusol işlevini göreceği söylenebilir...

Devrimci Gazeteci, Yoldaşımız Suzan Zengin'i Kaybettik, Acımız Büyük!

Umut Yayımcılık emekçisi, devrimci gazeteci yoldaşımız Suzan Zengin, geçirdiği kalp ameliyatı sonucunda iki haftadır tutulduğu yoğun bakımdan çıkamayarak aramızdan ayrıldı, acımız büyük öfkemiz yoğun. Umut Yayımcılık çalışanlarının, ATİK camiasının ve tüm devrimci ve sosyalist basın bu acı kaybindan dolayı başı sağ olsun.

Suzan Zengin, Sivas doğumlu olup çocuk yaşlarında ailesi ile birlikte Almanya'ya gelip yerleşir. Yaklaşık yirmi yıla yakın bir süre Almanya'da yaşayan Suzan, burada eğitimini bitirdikten sonra, Türkiyeli göçmenlerin sorunları

ile ilgilendir. Türkiye'ye döndüğü günden bu güne kadar devrimci kimliği ile bilinen yoldaşımız, Umut Yayımcılığın çıkarttığı İşçi-Köylü gazetesinin Kartal bürosunda görev yaparken, Ağustos 2009'da hain bir komploya maruz kalır. Uyduruk bir gerekçe ile devletin kolluk güçleri tarafından tutuklanır ve iki yıla yakın bir süre tamamen keyfi ve hukuksuz bir şekilde Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde kalır. Yoldaşımızın birçok kronik rahatsızlığı bulunmasına rağmen, bu rahatsızlıkların tedavisi için yürütülen tüm çabalar boşa çıkarılarak tedavisi engellenmiş

ve bilerek ölüme terk edilmiştir.

Yaşadığı yılların büyük çoğunluğunu haksızlığa karşı mücadele ederek geçirmesinden dolayı, birçok kez gözaltına alınarak işkenceli sorgulara maruz kalmasına rağmen, düşüncelerinden ve direngenliğinden taviz vermemiştir. Tutuklama ve göz altılardan sonra hapishaneden çıkar çıkmaz mücadelesine kaldığı yerden devam eden Suzan, işçi ve emekçilerin direniş ve eylemlerinin yanı başında onlarla omuz omuza olmayı her zaman esas görevi olarak görmüştür.

Suzan Yoldaş; emperyalizmin en çok saldırdığı ve yozlaştırma politikaları ile hiçleştirmeye – köleleştirmeye çalıştığı kadınlara, LİLİTH'in isyankârlığı, YENİ KADIN'IN direngenliği ile onurlu kadınların örnek yaşamının temsilcisi, kalemi ile bütün ezilen ve sömürülenlerin direnişlerinin sesi ve soluğu olmuştur.

Suzan Zengin, yaşamının son sürecine kadar Özgür Geleceğe olan inancıyla, bizlere umut ışığı olmuştur, O ölmedi düşünceleri ile aramızda yaşamaya, umut ışığı olmaya devam edecektir.

ATİK- Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu
Yeni Kadın , YDG- Yeni Demokrat Gençlik

Abdullah Gül'ün Gizleyemediği Sevinci

Basının karşısına çıkıp, Ankara'da ki "bombalı" saldırıyı değerlendirdiğini izlerken, nedense sevincini içine atmaya çalışıp ta başaramayan bir yeni yetme gibi gördüm Abdullah Gül'ü.

O, kınarken yaptığı vurgular, tez canlılığı, gözlerinin derinliklerinde ki pırıltılar ele veriyordu memnuniyetini. Oturduğu zift kazanını hesaba katmayarak, kara çalmaya uğraşırken, bir acemi sevinçle yerinde duramıyordu. Temsil ettiği siyasal çizginin, "Kadın da olsa, çocuk da olsa gereğini yapın!" emrini unutabileceğimizi sanıyor herhalde.

TC tarihini , Ermeni soykırımı, Süryani, Asuri, Alevi ve Kürt kırımları ile meşhur, o tarihi, yeni bir Kürt kırımı ile nasıl zenginleştirebilirimin hesabını yaparken, saldırıyı kınamak...

Türkiye'de anadilde eğitim hakkını vermemek için göze aldıklarını yok sayarak, Almanya'da, bir insanın iki anadili olabilir fon müziği eşliğinde, anadilde eğitim isteğinin sözcülüğünü yapmak...

Komedi gibi gözüküyor, ancak, emperyalist destekçilerinin „ikna olmaya” yaklaşımları ve sınırsız manipüle etme olanaklarıyla beraber düşünüldüğünde, hesaba katılıp teşhir edilmesi yani ciddiye alınması gereken bir durum.

Emekçi kitleleri devrimci hareketlere ve Kürt ulusal hareketine düşman etme temel hedefinin yanında, Almanya'da bulunuşunu da değerlendirerek Avrupalı emekçileri ve demokrat aydınları

manipüle ederek kazanma gayreti göze batıyor.

Devrimlerin, ulusal kurtuluş hareketlerinin, dolaylı destekçileri var. Diğer ülkelerin proletaryası ve emekçi halklar, bu destekçilerin en önemlilerindendir.

Emperyalistler- egemenler, kendilerini engelleyemese bile sınırlandırabilen bu ilerici güçleri, yanıltarak yanlarına çekme; o da olmazsa en azından tarafsız bir tutum almalarını sağlayarak baskı ve zulümlerini pervasızlaştırıp, devrimcileri yalnızlaştırma çabası içerisinde.

Savaşan güçlerin dışında kalan sivil insanların gördükleri zarar, kişilerin, mağdurları kendileriyle özdeşleştirmelerinin de etkisiyle, her zaman, kabul edilemez görülüp, reddedilir. Adalet ve haklılık sorularının yanıtlanmasını bile beklemeden, hükümler verilmesine yol açar. Bu noktada haksız olan, hep haksızdır genellemesine giden kapı açılmaktadır. Bu tehlikeli durumda, zalim ile mazlumun bilinçlerde yer değiştirmesi olasılığı belirir.

Acemi zalim, bu durumu bildiği içindir ki, daha patlamanın toz bulutu dağılmadan, Ustası Tayyip'in hele bir bekleyelim! uyarısını bile hesaba katmadan, hemen saldırıya geçmiştir.

Üç sivilin hayatını kaybedip, çok sayıda yaralı olduğu açıklanan, o saldırıda; gerçekte ne mi olmuştur ? Tam olarak hala bilemiyoruz. Bu satırları yazarken henüz üstlenen örgüt kişi yoktu. HPG de saldırıyla hiçbir ilgilerinin

olmadığını duyurdu. Şahinlerin açıklamalarının inandırıcılığı hemen hemen sıfır seviyesinde...

Ancak Abdullah Gül için gerçeğin zerre kadar önemi yok , ister yanlış/yanlışlıkla yapılmış eylem olsun, ister daha akla yatan olarak; önceden görevlendirdiği/dikleri „iyi çocukların” faaliyeti... O kendince durumdan vazife çıkartarak „krizi fırsata çevir(meye)!” çalışmaktadır.

Abdullah Gül'lerin sabıka dosyaları kalındır; Sivilleri katledip muhalif güçlerin üzerine yıkmada ustalашmışlardır. Başta en bilineni ve uluslararası olanı, 6-7 Eylül olmak üzere provokasyonlarını sıralamaya kalksak herhalde sayfalar yetmez.

Bunda bir sürpriz yok. Faşizm yapması gerekeni yapıyor. Eylemde zulüm, işkence, katliam; söylemde yalan, demagoji, çarpıtma.

Biz ne yapmalıyız? Nasıl yapacağız? Gül'leri sevindiren, ölümlerden mutluluk devşirmelerine neden olan şey, bu suçu bizim üzerimize yıkabileceklerine ilişkin umutları, onlara bu imkanı doğuracağını düşündükleri, yanlış yapılabilmiş olma ihtimalidir. Bu duruma karşı tavrımızı hızlı ve açık bir şekilde duyurmalıyız.

Açık net ve tartışmasız olarak mahkum ediyoruz bu tipten "eylemleri". Bize yönelen saldırı ne kadar şiddetli ve katliamcı olursa olsun, kaybetmeme yada başka her ne adına olursa olsun, mah-

kum ediyoruz. Hem de bunu salt sonuçta amacımıza hizmet etmeyip bize pratik-örgütsel zarar verdiği için değil, aksine pratik faydası olsa bile reddetmeliyiz, reddediyoruz.

Sadece ve sadece hedef gözetmeyen ve/veya yanlış hedeflere yönelen eylemler kabul edilemez oldukları için. Hiçbir amaç, suçsuz insanların kasıtlı katledilmesini haklı çıkartacak ölçüde „yüce” olamayacağı için.

Uğradığımız haksızlığın yaratıcıları ya da sürdürücüleri olmayan hatta mağdurları olan insan kalabalıklarının hedef olmalarını hiçbir şekilde kabul edemeyiz.

Yeni bir vurgu değil bu, ama tekrar edilmesinde, emekçilerin duymasının sağlanmasında fayda ve aciliyet var. Ya da kaza. Kaza olmaması için gereken azami gayreti gösterdiğimizden eminsek, bir talihsizlik. Ama böylece geçiştirilemez ve kaza olarak bile kabul edilemez.

Halka karşı hiçbir suç işlememiş olabiliriz. Kendimizden emin olmamız, bu süreçte iftiralara karşı sessiz kalma olanağı yaratmamaktadır bizlere. Yanıtlamayı ZUL addedemeyiz. Aksine suçsuzluğumuzu daha yüksek sesle haykırarak, suçluları işaret eden parmağımızı hiç indirmemeliyiz.

Manipülasyonlarına izin vermeyip, gerçekleri daha yaygın anlatarak, gelin şu Abdullah Gül'lerin sırtışlarını (açık-gizli) suratlarında donduralım. Suçlular güçlü kalamasın.

'Öfkeli'lerin 'İŞGAL Hareketi'

Kapitalist dünyayı tam 951 yerinden sarstı!

Ufuk Berdan

ABD Başkenti New York'ta başlayan ve hızlıca diğer kentlere de yayılan "Wall Street'i İşgal Et" (Occupy-Wall Street) hareketi yüzlerce ülkede geniş kitleler içinde büyük bir sempati uyandırmakla kalmadı aktif destek de buldu.

15 Ekim itibarıyla, başta Amerika, İngiltere, Fransa ve Almanya gibi, emperyalizmin lokomotif ülkeleri olmak üzere; 5 kıta üzerindeki 82 ülkede ve tamamına 951 kentte yüzbinlerce insan sokak sokak, meydan meydan giderek daha da vahşileşen kapitalizme karşı yürüdüler. 'Öfkeli hareketi' olarak kendini lanse edenler öfkelerini ağaçlara, taşla, demire toprağa ve havaya en zengin ve renkli yöntemlerle yazarak yürüdüler. Katılımcıların hangi dilden, milletten, kültürden ve inançtan geldiğine bakılmaksızın 'kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz' dercesine birleşik yürüdüler. Bir insan seli gibi coşkulu, sesli ve öfkeli yürüdüler.

Kadın-erkek, yaşlı- genç, yerli-göçmen bütün duyarlı, öfkeli ve öncü kesimler insanı eşinden, aşından, evinden umudundan ve yurdundan eden acımasız hallerimizin kapitalizmin ürünü olduğunu türküler söylercesine haykırarak bu en büyük haksızlıklar ve adaletsizlikler rejimine/sistemine karşı içlerindeki öfkeyi boşalttılar. Dünyanın onlarca ülkesinde kitleler süregelen biçimde artan açlık, yoksulluk, işsizlik, eğitimsizlik, güvencesizlik ve geleceksizliklerin vahşi kapitalizmin bir ürünü olduğunu ve bunu asla kabullenmeyeceklerini haykırdılar.

Kitleler neden bu denli öfkeli arttı?

Sermayenin yeni yayılmacılığını gizlemek için keşfedilen 'küreselleşme' furyası ile çokuluslu teknelci büyük sermaye güçleri, yıkıma daha da yaklaşan egemenliklerini pekiştirmek ve kaçınılmaz olarak kapitalizm koşullarında sürekli başgösteren yapısal ve dönemseller krizleri de bir şekilde aşmak adına son yıllarda emperyalist sistemi yeniden şekillendiriyorlardı. Bu yeniden yapılandırmanın toplumsal yaşama yönelik tahripkar sonuçları en geç 2008 mali krizinden beri artık en gelişmiş ülkelerde dahi gizlenemez şekilde herkesçe görülür oldu. Banka krizi, borsa krizi, borç krizi derken gelinen aşamada mali ve ekonomik krizler, siyasal krizler ve egemenlik krizleri bir sarmal gibi iç içe geçerek ve birbirini tetikleyerek 'sistem krizi'ni derinleştirmekte ve bu sistemler içinde 'yönetenler ve yönetilenler' çelişmesini daha fazla kızıştırmaktadır. Buna bağlı olarak dünyanın bir çok yerinde emek ve akıl gücüne sahip ücret bağımlı kesimler, aydınlar, gençler, göçmenler ve işsizlerden oluşan kadınlı erkekli halk kitleleri emperyalist sisteme her yerde itirazlarını ve isyanlarını yükseltmekte.

Azgın sömürü, dizginsiz talan ve haksız savaşlar gibi başlıca siyasal ve sosyal adaletsizliklerin uluslararası çapta örgütlediği merkez üsler emperyalist devletlerdir. Bu devletlerin metropollerinde konumlanan ve mali sermayenin en tipik sembolleri borsa ve banka kurumlarına karşı toplumsal öfke son yıllarda uluslararası bir trend olarak hızla büyümekteydi. Borsa ve banka kurumlarının ekonomik ve mali politikaları üzerinden yayılan kriz ve bunun sonucunda ileri ekonomilere ve güçlü sanayilere sahip ülkeler içinde ortaya çıkan toplumsal

yıkı(m)cılık aydın kitleler içinde sistemi sorgulama bilincini tetikliyor ve bu süreçten politik olarak görece daha da bilinçlenmiş olarak bir adım ileri çıkan ilerici kesimler, aktif kitle hareketi biçiminde inisiyatif geliştirerek, tepkilerini parlamento dışı mücadelenin kalbi olan sokağa ve meydanlara yansıtıyorlar.

Tekelci kapitalizmin verili egemenlik sistemini sürdürmekte ısrarlı yasaamacı, yürütmeci, yargılamacı, idareci, medyacı kimlikleriye sistem savunucuları ve bunların bir avuç bürokratik hempaları hariç, gerçeklerin farkında olan ezilen ve bağımlı sınıflar hatta orta sınıflar da dahil en geniş kitleler aslında teknelci kapitalizmden ve özellikle günümüzdeki vahşi halinden oldukça hoşnutsuzlar. 'Vahşi kapitalizm, ya da 'turbo kapitalizm' veya 'kumarhane kapitalizmi' de denilen günümüz emperyalizmi eskisinden daha çok ve ha bire 'mağdur' yaratıyor. Üstelik bu mağdurlar eskisi gibi sadece en alt tabakalardan sayılan işçi, emekçi kesimlerden oluşmuyor. Kriz öncesi ve sonrası bin çeşit vurgunlarla yıkılan mal ve mülk sahibi kesimlerde hızla ve yığınlar halinde mağdurlaşıyorlar. Günlük medya da bankazedeler, holdingzedeler v.s. gibi sıfatlarla haber olanların sayısı, kriz bahaneleriyle işten atılan yükek eğitimli ve lisanslı teknokratların sayısı her yerde çıg gibi büyüyor. Varlıklı ve birikimli kesimler içinde de yanlış yatırım hesapları, spekülasyonlar sonucu malını, mülkünü, birikimini, servetini aniden kaybedenler özellikle kriz dönemlerinde ha bire çoğalıyorlar. 'Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayan proleterler'in safına doğru hızla yaklaşan bir kesim var. Çünkü, teknelcilik sisteminin en tepesindeki en oligarşik kesim olan en büyük sermayedarlar, kendi aralarında giderek daha çok kızışan ölümcül rekabetten üstün çıkmak ve daha çok palazlanmak için sadece en uzağındakileri değil (kriz dönemlerinde bazen) en yakınındakilerin birikimini de acımadan sömürmek zorundadır. İşte bu nedenle emperyalist kapitalizmin hakim sürdürdüğü ülkelerde giderek daha çok derinleşen, süreklileşen ve tahripkarlaşan kriz süreçlerinde hoşnutsuz, tepkili ve öfkeli durumundaki 'kapitalizm mağduru' kitlelerin rakamsal sayısı katlanarak artarken bu kesimlerin politik etkisi, tepkisi ve öfkesi de hızla büyümektedir.

İşte giderayak ha bire büyüyen bu hoşnutsuzlukları, bu tepkileri, bu öfkeleri kendi potasına kanalizasyon edebilen hareketler, örgütler, partiler ani yükseliş gösterebiliyor ve gündeme oturabiliyorlar. Dipten gelen kitlesel öfke dalgaları yüzeyde çok çeşitli ve oldukça zengin politik duruşları, talepleri ve hedefleri ortaya çıkarıyor. Bunun farkında olmak ve bu **kendiliğinden gelişen öfkeli kitlelerin hareketlerine katılmak, bunları güçlendirmek ve sekterlikten, kitlesel kurukçuluğundan, acelecilikten uzak durarak, bu hareketlere akli selim, taktik uygunluk içinde politik müdahalelerde bulunmak andaki vazgeçilmez bir görevdir.** Aynı zamanda **demokratik ve devrimci kitle örgütleri adına bu görevin başarıyla yerine getirilmesi, özellikle sol cenah içinde artık kronolojik bir politik hastalık haline gelen, hareketler üzerine ölü toprağı ser-**

pen, umutsuzluğu besleyen ataleti aşmak için de tarihsel bir fırsattır!

Öfkeli hareketinin özellikleri ve ayrıcalıkları:

Kısa sürede ve esasen de internetin sunduğu haberleşme ve iletişim ağları üzerinden yanayana gelen kitleler çok kısa sürelerde binler, onbinler, yüzbinler olabiliyorlar. Dünya metropollerinde yaşayan ve düne kadar birbirlerini hiç tanımayan yüzbinlerce insan; adeta 'hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için' dercesine meydanları militanca doldurdular. Onurlu ve duyarlı insan ve emekçilerden oluşan halk yığınları sokaklarda kumarhane kapitalizminin tahribatlarına karşı bayrak sallıyor, yüreklice ses yükseltiyorlar. 15 Ekim günü 'yüzde 99'u biz temsil ediyoruz' sloganıyla düzenlenen gösterilerde dünya genelinde milyonlarca insanın işsiz, barınaksız, güvencesiz ve geleceksiz bırakılmasına karşı militanca haykırışlar yükseldi. Sivil cesaret, dolaysız ve daha katılımcı demokrasi, kalıcı barış ve sosyal adalet gibi değerlerin ön planda olduğu bu kitlesel etkinlikler yeni bir uluslararası kitlesel hareket dalgasının doğuşuna işaret ediyor.

1999'da Seattle'de başlayan ve ezilenlerden yana uluslararası aksiyon ivmesi yaratan kitlesel gösterilerden bu yana, dünya çapında ezilen ve sömürülen halk kesimleri içinde, irili ufaklı bir dizi kitlesel hareketlilikler gelişmekteydi. Aylardır Arap yarımadası ve Kuzey Afrika'yı sarsan 'isyanlılar hareketi', 15 Mayıs'tan beri İspanya'yı sarsan 'öfkeli hareketi', Yunanistan'da kitleselleşen 'öfkemizi büyütelim' hareketi ve nihayetinde ABD'den Avrupa'ya ve diğer kıtalara hızla yayılan 'işgal hareketi' gibi umut verici örnekler kendiliğinden yayılan kitle (halk) hareketleridir. Bu hareketler gerekli ve güçlü sınıf bilincinden yoksundurlar henüz. Bu hareketler kendiliğindenci, maceracı ve uzlaşmacı kesimlerin çok ciddi etkisi altındadır elbette. Bu hareketler, birakalım sınıf örgütlerini veya partilerini sendikaların dahi denetiminde değildir halihazırda. Bu hareketler gerçekçi ve uygulanabilir bir devrimci perspektiften yoksundurlar çoğu yerde görüldüğü gibi. Ama ne varki, bir alev gibi aniden yayılabilen bu hareketler oldukça etkili ve dinamiktirler. Yenilikçi yöntemleri sayesinde de bayağı ilgi çekebilmekte ve ajitasyon/propaganda faaliyetinde çok etkili olabilmekte. Halk kesimlerinin kendiliğinden tepkilerinin ortaya çıkardığı hareketler olsa da, sonuçta demokrasi ve devrim mücadelesinden en fazla çıkarı olan çeşitli halk tabakalarının hareketidir bunlar ve ilerici hareketlerin en yakın müttefikleri buralardan çıkacaktır.

Unutmayalım ki, ezilen ve sömürülenlerin kendiliğinden gelişen endirek hareketlerini halkın ve sınıfın kendisi için ve direk hareketlere dönüştürmek görevi çok eleştirdiğimiz kendiliğindencilerin değil, esasen sınıf bilinçli devrimcilerin omuzlarındadır. Bu görev onlara uzaktan gazel okuyarak değil, bizzat onların günlük ve geçici mücadelesi içinde yer alarak olur. Kitlelerin kendiliğinden günlük mücadeleleri içinde politik bilinç ve deneyim kazanmaları sürecinde olumlu veya olumsuz tecrübeleri bizzat onlarla birlikte yaşamak gerekmektedir. Kitleleri mücadelenin öz-

nesi olarak görmek onları böyle konumlandırmak ancak bu tür mücadelelere katılarak ve kitlelere güven vererek olur. Gerisi kibirlice onlara akıl vermektir. Kitlelerin akıl hocalarına ihtiyacı yok mücadele de omuzdaşlara ihtiyacı vardır. Halkın kendiliğinden geliştirdiği dolaylı kitlesel hareketler politik bilince erişmenin birer okulu olan sistemi sarsıcı mücadeleler iken, sınıfın ve halkın kendisi için geliştirdiği dolaysız mücadeleler ise; gerçek sınıf bilincinin, yani devrimci bilincin kuşandığı, devrimci eylemin ve inisiyatifin örgütlediği sistemi kökünden devindirici hareketlerdir. Bu ayrışmaların bilinci ve farkındalığı içinde böylesi hareketler safında yer alanlar, sabır-sebat ve cesareti akli bir bütünlük içinde birarada sürdürebilenler genelde eylemlerinde ve pratik müdahalelerinde kazanıcı ve başarılı olurlar.

Esnek, kitlesel ve dayanışmacı karakterleri itibarıyla bir örgü gibi iç içe geçen, birleştirici, kaynaştırıcı, yakınlaştırıcı olma gibi bir dizi olumlu yönleriyle öne çıkan yeni bir enternasyonal demokrasi, eşitlik ve özgürlük hareketi geliyor son yıllarda! Bu hareketler elbette bir örgütün, bir sınıfın veya her hangi bir örgütlü gücün inisiyatifinde gelişmemektedir. Daha çok dağıntık, kendiliğindenci, lokal, tepkisel, esnek ve empatik hareketlerdir. Başkalarının ezilmesini kendi ezilmesini ile birleştirerek yerinde ve zamanında doğru tepkiler verebilme yetisine sahip oldukları içindir ki, geniş yığınlar içinde ve uluslararası arenada hızlıca ve yaygın sempati ve yandaş bulabilmekte. Kendiliğinden hareketlerin doğasında var olan birbirinden çok farklı ve zengin tandanslara sahip olma ama yine birarada olabilmeye yetisini içinde barındırma gerçekliğine sahiptir.

ATİK ailesi olarak doğanın, toplumun ve insanın tahrip edilmesine karşı gelişen bütün hareketler içinde gücümüz ve imkânımız oranında yer almalı ve sürece daha çok müdahil olmalıyız. Yaşadığımız ülkelerde, şehirlerde, kasablarda veya köylerde halkın tepkilerini yansıtan ve çıkarlarını savunan hareketlere seyirci kalmak bizim işimiz değildir. Bizim görevimiz bayraklarımızı kuşanarak bu eylemlere iştirak etmek, bu hareketlere güç vermek ve kendi bağımsız duruşumuzu taktik zenginliklerle birleştirerek sürece müdahale etmektir.

ATİK bu gibi görevleri başarabileceğini daha önceleri Rostock'ta, Davos'ta, Strassburg'da, München'deki kitlesel eylemlerde defalarca göstermiştir. Kapitalizmin krizlerinin faturasını ödemek isteyenlerin 'öfkeli hareketi' adı altında uluslararası düzlemde politik tepkilerini örgütlediği bu süreçte ATİK;YDG ve YENİ KADIN aktivistleri olarak kitle hareketlerine pekala başarılı ve etkili müdahaleleri yeniden yapabiliriz/yapmalıyız. Yeterki geçmişimizden öğrenmesini bilelim, günümüz gerçeklerinin farkına varalım ve geleceğimizi doğru yöntemlerle ve mücadele biçimleriyle örgütleyelim!

• Sistem, banka ve borsa, vur ki yıkılsın ve kahrolsun, Kapitalizm'den yana ne varsa!

• Omuz ver ki kurulsun, yeni ve başka bir dünya, insanca özgür yaşamdan yana!

Wall Street'ten Romaya, Kitleler Sermayeye Karşı İsyan'da

15 Ekim Cumartesi günü binlerce insan dünya çapında bankaların ve konsernlerin tekelleşen gücüne ve devletler tarafından yürürlüğe sokulan tasarruf paketlerine karşı protesto

lusconi hükümeti tarafından ardarda çıkarılan tasarruf paketleri ile bir yıkım deryasına dönüşen İtalya'da halkın öfkesi, eylem gününde doruğa ulaştı. Polisinde sert müdahalesini sindire-

etkinliklerini gerçekleştirdiler. Binlerce aktivist, Frankfurt'ta bulunan Avrupa Merkez Bankası, Londra Borsası ve Zürih Cennet mezdanında çadırlarını kurarak, "Occupy Wall Street" (Wall Street'i işgal et!) hareketine desteklerini haykırdılar. Bu hareketten feyiz alan on binlerce insan dünya çapında 80 ülkede, Roma, Tokio, Berlin, Manila, Sidney, Frankfurt, Madrid, Brüksel, Stuttgart, Atina, Stockholm, Londra gibi 200 şehirde eylem günü ilan ederek bank ve borsaların önlerine aktı.

Roma: Çatışmalar yaşandı

En büyük gösterilerden birine sahne olan Roma'da protestolara 200 bine yakın insan katıldı. Uzun süredir sosyal yıkımlara karşı ayakta olan kitle ile polis arasında arbedelerin yaşandığı bildirildi. Polis eyleme sert müdahalelerde bulunarak, eylemi tazyikli su ve şiddetle bastırma yoluna gitti. Verilen bilgilere göre polisin sert müdahalesine tepki gösteren kitle ile polis arasında ki çatışmalar saatlerce sürdü. 70 insanın yaralandığı bildirildi. Ber-

mejen kitle ile polis arasında çıkan çatışmada, polis arabaları ateşe verildi, bankalara molotoflar atıldı, bakanlık binası önünde çöp konteynırları ateşe verildi. İtalya'da bir sosyal patlamaların olabileceği üzerinde öngörüler ortaya atılıyor.

Berlin: Kamp engellendi

Berlin'de 10 bine yakın kitlenin yürüyüşe katıldıktan sonra, Alman meclisi önünde protest kampının kurma girişimleri, Berlin polisi tarafından engellendi. Berlin'de gerçekleşen yürüyüş Alexander meydanından başlayıp, Brandenburg Kapısında son buldu. Taşınan döviz ve tabelalarda "Para kokuyor", "Dünya çapında sosyal devrim için!", "Bankaları değil, insanları kurtarın!" gibi sloganlar taşındı. Eylemcilerin Parlamento binası önünde yapmaya çalıştıkları kamp, Berli polisi tarafından engellendi. Görgü tanıklarının anlatımlarına göre polis, engelleme sırasında şiddete başvurdu ve göz yaşartıcı spreyle kullandı. Eylemde 12 kişi göz altına alındı.

New York: 70 kişi gözaltına alındı

Times Square'de yapılan blokaj eylemine atlı polisler müdahale etti. Eylemde 70 kişi gözaltına alındı. Cu-

çinde müdahale etmesi bekleniyor. Ancak eylemi organize edenler tarafından yapılan açıklamada, kampa devam edileceğini belirtildi ve tarih ko-

martesi günü 50 bin insan sokaklara çıkmıştı.

Frankfurt: 'Kampın süresi belli değil'

6 bine yakın insanın katıldığı yürüyüş sonrası Avrupa Merkez Bankası önünde kamp kuruldu. 30 çadırın kurulduğu kampa polisin bir kaç gün

nusunda bilgi verilmedi. Eyleme ATİF, YDG ve AGİF gibi göçmen kurumları da katıldı.

'Occupy Frankfurt' temsilcisi tarafından verilen bilgilere göre, Almanya çağında eylemlere 40 bin insan katıldı.

Londra: Assange'de Eylemde

'London Stock Exchange' Kolektifi tarafından yapılan çağrıyla, 5 bin insanın katıldığı eylem Londra borsası önünde gerçekleşti. Günün parolasının 'Biz yüzde 99'uz!' haykırıldığı Borsa binası önünde ki eyleme Wikileaks kurucusu Assange'de katıldı. Polis ve özel güvenlik güçleri tarafından abluka altına alınan kitleden göz altına alınanların olduğu bildirildi. Maske takan göstericilere karşı, yaz döneminden kalan uygulamalara başvuran polis, Assenge dahil birçok kişiyi bir süre tuttu. Eylemciler polisin yaz döneminde yaşanan olayların ardından Maskelenme yasağını elde etme çabasına girdiğini belirttiler. Londra'da ayrıca son günlerde ortaya çıkan ve konsernler tarafından yapılan vergi kaçakçılığı, kara para olayı da eylemciler tarafından protesto edildi.

Avrupalı Kadının İnsan Hakları Mücadelesi

Tarihsel süreç içerisinde anaerik toplum, ata erkil topluma evrilirken, kadının üretim sürecinden dışlanması, kadının toplumda ikinci plana itilmesinin nedeni olmuştur. Kadının ikinci plana itilmesinin temel nedenlerinden biri de Engels'in dediği gibi, "mirasın erkek soyuna bırakılmasıydı". Köleci toplumdaki kapitalist topluma kadar olan tüm sınıflı toplumlar sürecinde, bu ataerik hukuk toplumunda belirleyici olmuştur.

Feodal toplumun bağrında gelişen sanayi devrimlerinin kapitalist üretim sürecini başlatmasıyla birlikte, o süreçte devrimci bir sınıf olan burjuvazinin işgücüne yoğun talebi nedeniyle, o zamana kadar üretime katılmayan kadınlar, toplumsal üretim sürecine girmeye başladılar. Toplumsal üretim süreci; evde oturan, ilkel tezgâhlarda ve tarlalarda yaşamını geçiren kadınların, ekonomik bağımsızlıklarını kazanma ve özgürleşmelerine doğru atılmış ilk adımdı. Engels, "Kadının özgürleşmesinin yolu, toplumsal üretim sürecine katılmaktan geçer." derken çok haklıydı.

Üretim, manifaktür ve fabrikalarda ki toplumsal üretim sürecine evrilmesiyle birlikte, üretime dayalı toplumsal bir örgütlenme de başlamış oldu. Kadının da bu toplumsal üretim sürecine katılması, kadınların ekonomik özgürlüklerini kazanmalarına vesile olduğu gibi aynı zamanda kadın ve erkek işçilerde toplumsal bir bilincin oluşmasını da beraberinde getiriyordu. Nedir ki; bu süreç erkeğin, binlerce yıllık yaşamında yer eden üstünlüğünü de alt üst etmekteydi. Çünkü bu durum, cinsler arası eşitliğe doğru giden yolun parke taşlarını döşemeye başlamıştı. Ki bu taşlar, kadınları gerçek anlamdaki devrimlerin öznesi olmaya doğru itebilecek bir güç niteliği taşıyordu.

1789'da patlak veren Fransız İhtilali sonrası zamanın ilerici olan genç burjuvazinin yayınladığı İNSAN HAKLARI BİLDİRGESİ nin özünde ERKEK HAKLARI BİLDİRGESİ olduğunu, kadını vatandaş olarak görmediğini anlamak, zamanın feministlerinin uzun süresini almadı. *Olympe de Gouges ve arkadaşlarının önderliğinde yayımlanan KADIN HAKLARI BİLDİRGESİ, her ne kadar onların başlarının giyotine vurulmasına neden olduysa da; kadın – erkek eşitliği noktasında bir uyanışın da önemli adımı olduğu gerçekliktir.*

1800'lerde çalışma koşulları oldukça kötüleşmiş olan kadınlar; maden işlerinde dahi çalışmaktaydılar. Dolayısıyla, çalışan kadınlar, birçok sağlık problemleri yaşıyorlardı. Verilen uzun mücadeleler sonucu, kadınların madenlerde çalıştırılmaları yasaklanmış ve çalışma saatleri 10 saate

düşürülmüştü.

1830'larda İngiltere'de Kibrit ve tekstil fabrikalarında ki direnişlerde kadın işçiler en ön saflarda yer alırken, 1850 Amerika'sında bu direniş bayrağı New-York tekstil işçilerinin elinde daha da yükselmeye başlamıştı. 1871 Paris Komünü, Kadın emekçileri barikatların en ön safına iterken, 1917 Ekim Devrimi, 1938 İkinci Paylaşım Savaşı, 1949 Çin devrimi

ve ardından gelen devrim ve sınıf mücadeleleriyle kadınlar bir fiil devrimlerin doğal önderleri durumuna gelmişlerdir. Bu durum; emekçi kadınların bilinç ve yaşam dünyalarında ki muazzam çaptaki devrimin adıdır. Aynı zamanda bu durum; emekçi kadınların, karşı cinsleriyle eşit durumda olabilmelerinin yolunun ancak eşitsizliği yaratan toplumsal koşullara karşı mücadeleden geçmesiyle sağlanabileceğinin somut kanıtıdır.

Avrupa'da 1800'lü yılların başından itibaren özellikle de tekstil fabrikalarında niteliksiz iş gücünde yoğunlaşan kadınlar, patronlar için vazgeçilmez ucuz ve yedek iş gücünü oluşturmaktaydılar. Kadınların sağlıksız koşullarda ve uzun süre çalışmaları, onları yıpratıyor ve sosyal yaşamdan uzaklaştırıyordu. İngiltere'de imalat sanayi içinde kadın iş gücünün payı 1841 yılında %35,2, den 1911'de %44,9 a yükselmişti. Keza aynı yıllarda Fransa'da bu oran %24,8 den %26,7'ye yükselmişti. Fabrikada çalışan kadınlar, aynı zamanda çocuklarına bakmak ve evinin işlerini de yapmak zorunda olduklarından, bu durum onların işgücü verimliliğini düşürüyordu. Sonraki süreçlerde emekçi kadınların hak alma mücadelesinde gerek iş saatlerini düzen-

leyen yasaların çıkarılması ve gerekse; çocukların bakımı için kreş vb. taleplerin ön plana çıkarılması ve hatta fabrikalarda artan tacizlere karşı önlem ve yasal düzenlemeler noktasında verilen mücadeleler emekçi kadın hareketinin başlıca talepleri arasında yer alıyordu.

Büyük alt-üst çalkantılara gebe olan Fransız Devrimi'ne rağmen Fransa'da kadın haklarının yasal düzenlemeleri ancak

ların üretim sürecine girmesi daha yoğun yaşanmıştır. Bu yoğunluk neo-liberal politikaların ilerici olmasından kaynaklanmaktadır. Geçim standartlarının düşmesi ev kadınlarını daha çok üretime itmıştır. Ancak daha çok çalışılmalarına rağmen daha fazla yoksulluk yaşanmaktadır.

2000 itibarıyla, AB Ülkelerinin Üretim Alanlarında Kadın İş Gücü: Fransa % 69, Almanya % 71,8, Hollanda % 67,9, Danimarka % 81,3, İsveç % 83,1, Türkiye %28

Bu verilerden de anlaşılacağı gibi, Avrupa ülkelerinde yaşayan kadınlar, üretim süreçlerine giderek daha aktif bir şekilde katılmaktadırlar. Ancak kadınların üretime her geçen gün biraz daha yoğun bir şekilde katılmalarına ve verilen bunca mücadeleye rağmen, Avrupa ülkelerinde ki cinsler arasında ki ücret farklılığı hiç de küçümsenmeyecek boyuttadır. Bu ülkelerde tüm gün çalışan kadınların saat ücreti, erkeklerden ortalama olarak 27,5 daha düşüktür. ICTFU 2004 yılında AB'ne üye ülkelerde yapmış olduğu araştırmalara göre, Belçika'da beyaz yakalı çalışan kadınlar (memureler), erkeklere göre % 30 daha az ücret almaktadır. Aynı raporda, Danimarka'da son 20 yıllık dönemde kadın erkek ücret eşitsizliğinin artarak devam ettiği vurgulanmıştır (ICTFU, 2004).

Öte yandan, neo – liberal politikaların getirdiği esnek sürelerle çalışma; kadınlara biçilen ev işi ve çocuk bakımı yükümlülüklerinin de korunmasına hizmet etmektedir. Avrupa Çalışma ve Yaşam Koşulları Geliştirme Vakfı'nın raporunda, kadınların yüzde 41'i çocukların bakım ve eğitimi, yüzde 64'ü yemek ve yüzde 63'ü ev işlerini gerçekleştirdiğini görmekteyiz. Kadının ev içi emeği, emek gücünün yeniden üretimini gerçekleştirmektedir. Bu, aile içinde özelleşmiş, bireysel ve değer yasasına tabi olmayan bir emek biçimidir. Dolayısıyla ücretsizdir ve sistemi yeniden üretmektedir. Bu emeğin ücrete tabi olmaması ve yok sayılmasıyla birlikte kadının ev içi emeğine el konulmaktadır. Yeniden üretimin aile içinde gerçekleştirilmesi, sermaye için emek maliyetinin düşürülmesi açısından da oldukça önemlidir. Sermayenin çıkarına uygun düşen bu durumun sürekliliğinin sağlanmasında, esnek çalışma biçimleri önemli rol oynamaktadır.

Yeni liberal politikalar çerçevesinde AB'nde kamu harcamalarında kısıtlamalara gidilmesi ve kemer sıkma politikalarının uygulanması ile özellikle eğitim düzeyinin kadınlar aleyhine bozulduğu görülmektedir. Diğer taraftan, daha iyi eğitim görmüş ve yoğun beceri sahibi kadınlar, yaşa bağlı ayrımcılığa da tabi tutulmaktadır.

Bu bağlamda, çocukların sorumluluğunu üstlenen genç kadınlar ve yaşlanmış emek gücü olarak değerlendirilen 40 yaş üzerindeki kadınlar, çalışma hayatına dâhil edilmemektedirler. Emeklilik sisteminin özelleştirilmesi ile birlikte çalışılmış yılları dikkate almadan, kazançlara göre hesaplanan yeni emeklilik sisteminde, kadınların erkeklerle göre kazançlarının düşük olması nedeniyle de, emeklilik geliri de azalmaktadır. Böylece Avrupa'da kadınlar, yaşlandıklarında da aldıkları düşük emeklilik ücretiyle yoksulluk sınırında yaşamaya mahkûm edilmektedirler. Dolayısıyla, yoksulluğu derinleştiren, kadın-erkek arasındaki çelişkiyi sürekli yükselten kapitalist sistemin politikalarının emekçi kadınların yaşamını kolaylaştırması beklenemez.

Diğer taraftan Avrupa'da esnek çalışma sisteminde çalışanların %90'ı kadın olmakla birlikte, kadınların sorunları sadece düşük ücret, esnek çalışma sistemi vb.lerinden ibaret değildir. Avrupa'da çalışan kadınların önemli bir bölümü, çalışma sisteminden, her birinin makinenin birer uzantısı haline getirilmesinden ve geçim sorunu yüzünden psikolojik problemler yaşamaktadırlar. Bu nedenle, çalışma koşullarından kaynaklı olarak fiziki ve psikolojik tedavi gören kadınların sayıları hiç de küçümsenmeyecek boyuttadır. Yine işyeri baskısı olan mobingin neden olduğu kadın intiharları da görmezden gelinmeyecek boyuttadır. 2007 yılında, yalnızca Almanya'da takriben 40.000 kadın ve çocuk, şiddet nedeniyle kadın sığınma evle-

rine sığınmıştır.

Her gün biraz daha büyüyen yoksulluk, kadınların bedenlerini pazarlamalarına neden olmakta ve fuhuş yapan kadınların sayısı her yıl katlanarak artmaktadır. Avrupa'nın daha az gelişmiş ülkelerinden, Almanya, Hollanda, Fransa gibi gelişmiş kapitalist ülkelere fuhuş için giden kadınların sayısı bu artışın dışındadır. Örneğin 2006 Dünya Kupa maçları sürecinde, Almanya'nın çeşitli şehirlerine fuhuş için getirilen kadın sayısının 60 ila 80 bin arasında olduğu tüm medyaya yansımış durumdadır. Eylül ayında Ukrayna'da UEFA maçlarına yönelik, kadınların gerçekleştirdikleri protesto eylemleri, gelecekteki maçların da farklı olmayacağını göstergesi idi...

Avrupalı kadın emekçilerin yanı sıra, göçmen olarak yaşayan kadınların problemleri, göçmen olmalarından kaynaklı ikiye - üçe katlanmaktadır. Yalnızca bir cinsel ayrımcılıkla karşı karşıya bulunmayan göçmen ve mülteci kadınlar, aynı zamanda yaşadıkları ülkenin ulus milliyetçiliğinin tüm olumsuzluklarını ve gelmiş oldukları ülkenin kültürleriyle, Avrupa'da yaşamış oldukları ülkelerin kültürlerinin çatışma noktalarını da çok derin bir şekilde yaşamaktadırlar. Bu çatışma onlarda, adeta bir kimlik bunalımına kadar gitmektedir. İki kültürün arasında kalan, Avrupa kültürünün ilerici olan yanlarıyla, kendi kültürlerinin ilerici yönlerini birleştiremeyen ve hatta tam tersine eklektik, daha bozuk bir kültürel şekillenişin içine giren

ailelerin yaşamış oldukları problemler, kadınların problemlerini daha dramatik hale getirmektedir. Tıpkı Namus cinayetleri örneğinde olduğu gibi. Ya da, boşanmak durumunda kalan kadınlar, toplumsal baskı sonucu yıllarca yeni ilişkiler yaşamaz hale getirilmektedirler.

Afrika'dan gelen mülteci kadınlar açısından sınıfsal, cinsel ve ulusal ayrımcılığın yanı sıra ırk ayrımcılığı da Avrupa'da yaşayan Afrikalı kadınları üçüncü - dördüncü sınıf insan olarak kategorize etmektedir. Siyah kadınlar, ırk farklılığının getirmiş olduğu baskı ile insan onuru ve sağlık koşulları açısından en kötü koşullarda çalıştırılmakta, yaşatılmakta, fuhuşa itilmektedir. Toga, Nijerya vb. Diktatörlükler altında zulm gören genç kadınlar, tek çareyi Avrupa ülkelerine kaçmakta ararken, henüz gemilere bindirildikleri andan itibaren uluslar arası insan kaçakçılarının tecavüzlerine uğramakta ve bu gemilerde en aşağılık işlerde çalıştırılmaktadırlar. Eğer şansları yardım eder de Avrupa'ya gelebilirlerse, yıllarca sürecek iltica koşullarında yaşamak zorunda bırakılırken, hemen hemen her şehirde ırkçı saldırıların, cinsel taciz ve tecavüzlerin birinci derecede ki mağdurları olmaktadır. Siyahlara iş verilmediği için, siyah mülteci kadınlar seks köleliğinin yanı sıra hırsızlık, uyuşturucu dağıtımında kullanılmaktadırlar. Siyah kadın ve erkekler, kendi ülkelerinde ki katliamlar yaşamış insanlar olarak, aynı tabloyu tekrar yaşamamak için, ölüm ve işkenceden hariç her türlü insanlık dışı

muameleyi kabul edebiliyorlar. Birçok kadının - insanın asla kabul edemeyeceğini düşünebileceğimiz bu dram, onlar açısından anlaşılabilir bir durum.

Bir dönemlerin demokrasinin beşiği olarak bilindiği Avrupa ülkelerindeki emekçi kadının durumunu özetlemeye çalıştık. Kapitalizmin politikaları ve yine kapitalizmin kendi yarattığı her krizin yükünü emekçilere, özellikle de emekçi kadınlara yüklemesi sonucu, Avrupa toplumunun en yoksullarını oluşturmaktadır kadınlar. Dolayısıyla bizler, bu tabloyu doğru bir şekilde analiz edip, emekçi kadınların aleyhine olabilecek tüm koşulları, onların lehine çevirebilme mücadelesini vermek için yeni politikalar üretmek zorundayız. Emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa yönelik topyekûn saldırılarına karşın, tüm ezilenlerin talepleri doğrultusunda onları örgütlemek için doğru politikalar geliştirmek ve bu doğru politikaları yaşama geçirecek mekanizmaları yaratmak zorundayız. Unutmayalım ki; emekçi kadın kitleleriyle birleşmenin siyaseti, kitlelere gitmek, bilinçli - örgütlü kadın potansiyelini büyütmezdür.

Bu bağlamda, Yeni Kadın aktivistleri olarak, önümüzdeki yoğun süreçte en geniş kadın kitlelerine ulaşmaya çalışmanın azami çabasını vermekle yükümlüüz. Önümüzdeki kongreler ve 25 Kasım etkinliklerinin hazırlık süreçleri bu doğrultuda iyi değerlendirilmek zorundadır.

Kadın Kurumlarından Ortak Panel!

Kadın Örgütlenmeleri Hamburg'ta "Kadın Kırımına Hayır!" başlıklı bir panel düzenledi.

ATİK-Yeni Kadın, Hamburg Kürt Kadın Meclisi, Avrupa Demokratik Kadın Hareketi ve Sosyalist Kadınlar Birliği tarafından ortak olarak düzenlenen panel Kürt-Alman Kültür Derneği'nde gerçekleştirildi.

Panelin ilk konuşmasını ADHK temsilcisi Vera Çınar yaptı. Kadına yönelik şiddet konusuna Çınar; kadın sorununun sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte kendini varetmiş ve bugün halen bu sorunun çok önemli bir sorun olarak toplumda yaşam bulduğunu belirterek sözlerine başladı. Erkeklerin kendi iktidarlarını korumak amaçlı kadına şiddet uyguladığını belirten Çınar, medyanın da bu sorunu manüpile ederek basitleştirdiğini belirtti.

ATİK-Yeni Kadın adına konuşma yapan Dr.Fusun Yıldırım ise göç olgusunu ve göçmenler üzerindeki psikolojik yansımalarını irdelemeye çalıştı. Göçün her şeyden önce bir travma, bir örselenme olduğunu belirten Yıldırım, tüm göçmenlerin bundan etkilendiğini ama en çok da kadınların bu etkiye maruz kaldığını söyledi. Göçün, özellikle kapalı toplumlardan Avrupa'ya gelen kadınları karşılaştıkları yeni ve bilenmezlerinin çok olduğu bir top-

lumda psikolojik sorunlarla yüz yüze bıraktığını dile getiren Yıldırım, ama buna karşın yeterli destek alabileceklerin sağlık personelinin bulunmadığını, özellikle kendi dilende konuşan doktor bulmada yaşanan sorunların tedavi sürecini çok ciddi olarak engellediğine dikkat çekti.

Göçmen kadınların daha çok vasıfsız işlerde çalıştırıldıklarını belirten Yıldırım, bunun nedenlerinden birinin ucuz işgücü ve kadınların örgütsüz olmalarında yattığını söyledi. Toplumun namusun korunmasında şiddet bir gereklilik olduğunu belirten Fusun Yıldırım, bunun sonucunda da birçok kadının şiddete maruz kaldığını belirterek sözlerini noktaladı.

Avrupa Kürt Kadın Hareketi adına panelde yer alan Fadile Yıldırım da, başlatmış oldukları "Kadın Kırımına Hayır!" kampanyası hakkında bilgi verdikten sonra, kadına karşı 5.000 yıldır bir kırım ve katliam yürütüldüğünü ama bunun adının dahi konmadığını belirtti. Bunun, adı konmamış bir savaş olduğunu belirten Yıldırım, bu savaşın erkek-

ler, devletler ve egemenler tarafından yürütüldüğünü söyledi. Bu savaşın ancak bütün kadınların örgütlenmesiyle durdurulabileceğini belirten Yıldırım, "kadının kırımı toplumun çirkinleşmesidir" tespitinde bulundu. Yıldırım, kadın cinayetlerinin AKP iktidarı döneminde yüzde 1400 arttığını söylerken bunda kadınların bugün dünden daha bilinçli olmaları ve uğradıkları saldırılara sesini çıkartmasının da etkisinin olduğunu belirtti. Fadile Yıldırım, kadının özgürlüğünün büyük bedeller gerektirdiğini belirterek sözlerini noktaladı.

Panelde son olarak söz alan SKB

temsilcisi Hatice Kar ise Sosyalizmde kadını konu edindi. Kapitalist sistemin insana ve doğaya ait her şeyi yok ettiğini belirten Kar, kadının da erkeğinde özgürce yaşayabilmesi için bu emperyalist-kapitalist sistemin red edilmesi gerektiğini belirtti. Ekim Devrimi sonrası sürecin kadın kurtuluşu için önemli başarılar katettiğini deli getiren Kar, kurtuluşun ancak sosyalist bir sistemle mümkün olabileceğinin altını çizdi.

Panel katılımcıların söz hakkı alması ve sorulan soruların yanıtlanması ile sona erdi.

FÜZE KALKANI SİSTEMİ NEDEN KÜRECİK'E KURULUYOR

Dr. Mustafa PEKÖZ

Türkiye'nin dış politikası hemen her dönem ABD'nin bölgesel çıkarlarına göre şekillendi. Ülkenin stratejik merkezlerinde ABD'nin üsleri bulunuyordu: Adana, Diyarbakır, Malatya gibi Avrasya, Ortadoğu ve Akdeniz havzasını kontrol eden bölgelerde Amerikan'ın askeri güçleri konumlandırıldı.

Dünya dengeleri değişti ve ABD'nin bölge politikaları da buna göre yeniden şekillendi. Ama Türkiye politikası olduğu gibi devam ediyor. Türkiye yeniden askeri bir merkez olarak kullanılacak. Geçmişte komünizme karşı oluşturulan 'yeşil kuşak' stratejisinin üssü olan Türkiye bugün de bölgenin bütünlüklü olarak denetlenmesi için kullanılmaktadır.

Malatya'nın Kürecik nahiyesi geçmişten beri ABD bakımından stratejik bir bölge olarak kullanılıyordu. Geo-grafik yapısı onun stratejik konumunu arttırmaktadır. Füze kalkanı sistemi ve ayrıca bunları koruyacak askeri sistemleri için Diyarbakır-Pirinçlik ve Malatya-Kürecik üsleri üzerinde tartışıldı ve Kürecik'e yerleştirilmesine karar verildi. Daha önce radar dinleme sistemi olarak kullanılan tesislere ek olarak nükleer füze sisteminin kurulması Kürecik bölgesinin konumunu çok ciddi olarak ön plana çıkartıyor.

Malatya ili Akçadağ ilçesine bağlı Kürecik bucağının 18 Köyü bulunuyor. Etnik nüfus bakımından daha çok Kürt-Alevi kökenli insanların yaşadığı bir bölgedir. Kürecik nüfusunun yaklaşık olarak yüzde 65'i ekonomik ve politik nedenlerden göç etmiş bulunuyor. 12 Eylül 1980 Askeri darbesi döneminde çok ciddi baskılara maruz kalan Kürecik halkının çok önemli bir kesimi göç etmek zorunda kaldı.

Küreselleşmeye bağlı olarak oluşan Ortadoğu'da oluşan yeni politik denklemler, Türk ordusunun stratejik konumlamasını doğrudan etkiledi ve dahası ordunun önceliklerini değiştirdi. Geçmiş politikalar ekseninde Yunanistan, Bulgaristan gibi faktörler nedeniyle birinci ordu stratejik öneme sahipti. Türkiye'nin jeo politik konumu ve bölgesel öncelikleri stratejik planlama ikinci orduya kaydırıldı. Bu bakımdan Malatya'nın jeo-stratejik önemi çok daha ön plana çıktı.

Nükleer füze sistemlerinin de Malatya/Kürecik bölgesine koşullandırılması çok bilinçli ve planlı bir politikanın sonucudur.

Kürecik'e kurulacak olan Füze kalkanı askeri sistemi küresel sermaye için stratejiktir. Bu stratejiyi belirleyen diğer çok önemli bir nokta da dünyada çok ender bulunan ve nükleer enerji sistemlerinde kullanılacak olarak TORYUM elementinin Malatya-Hekimhan bölgesinde çok yoğun olarak bulunmasıdır. Kamuoyunda gizlenen bu durum ABD-AB için oldukça önemli bir noktadır. Dünya genelinde yaklaşık olarak 1,3 milyon ton TORYUM elementi olduğu tahmin edilmektedir. Bunun yaklaşık olarak 800 bin tonu Türkiye sınırları içerisinde bulunuyor. Prof. Kaya'nın yapmış olduğu değerlendirmede; **"Dünyada tespit edilebilen bir milyon iki yüz bin tondur, bunun ise Yedi yüz seksen dokuz bin tonu Türkiye de bulunmaktadır.** Türkiye de bulunan toryum rezervleri **Es-kişehir, Sivrihisar, Beypazarı, Kızılcaören, Malatya ve Sivas'tadır.** Türkiye'nin dışında ise **Avustralya'da, Hindistan'da, Norveç'te, ABD'de, Kanada'da, Güney Afrika'da, Brezilya'da** bulunmaktadır."

Birkaç bölgede bulunan TORYUM elementinin önemli bir damarı Malatya-Sivas hattında bulunuyor. Kürecik'in stratejik konumunu arttıran diğer bir faktörde bu madenin özelliği nedir? Bu sorunun yanıtı, bugünkü projenin amacının ne olduğunu çok daha somut olarak ortaya koyacaktır: Malatya-Hekimhan-Kulancağ'ta da toryum damarının bulunduğu belirtilen Prof. Dr. Kaya, "Enerji üretiminde 1 ton toryum, en az 1 milyon ton petrole eşdeğer. Toryum, 120 trilyon dolarlık bir petrol kullanım değerine sahip. Bir çuval kömürle bir ev ısıtılabilirken, bir çuval toryumla bütün Türkiye ısıtılabilir." Bu değerlendirmeler öylesine söylenmiş sözler değildir. Tersine yapılan araştırmalarda ortaya çıkan sonuçlardır.

2025'li yılların enerjisi olarak planlanan TORYUM elementinin enerjiye dönüştürülmesi için daha gelişmiş nükleer teknolojiye ihtiyaç duyulmaktadır. Uranyum'dan çok daha etkili olan TORYUM elementinden yararlanmak için dünyanın gelişmiş ülkeleri

yeni nükleer santraller kurmaya başladı.

Füze kalkanının askeri stratejideki temel halkası bölgenin enerji yataklarının korunmasını sağlamaya yöneliktir. Hem mevcut doğal gaz ve petrol bölgelerinin korunması, hem de yeni keşfedilen Toryum gibi enerji üretiminde kullanılan elementlerin bulunduğu bölgelerin denetlenmesine yöneliktir. Bu nokta çok bilinçli olarak gizlenmektedir. Bu nedenle Türkiye ile yapılan görüşmelerde, üslerin kurulmasına yönelik pazarlıklar da giderek netleşiyor.

Türkiye bütünlüklü olarak ABD'nin jandarması haline gelmiş bulunuyor. AKP ile Generaller el ele vererek bu görevi en iyi bir şekilde yerine getiriyorlar. Önümüzdeki en az 30 yıl Türkiye'nin füze kalkanları merkezi kürecik ve çevresi olarak anılacak, Türkiye, ABD'nin jandarmalığını yapmada Kürecik ön plana çıkacak. Nükleer silahları ateşleme gücü denildiğinde Kürecik ilk sırayı alacaktır. Kristalleşmiş enerji olarak tanımlanan "TORYUM" elementinin bulunduğu bölgelerin denetlenmesi için Kürecik'te kurulacak olan füze savunma sistemi kullanılacaktır.

Ayrıca gerek elektrik-enerji üretimine dayanan nükleer santraller gerekse askeri gücü oluşturan nükleer silahlar, dünyanın hemen her yerinde büyük tehlikeler oluşturduğunu biliyoruz. Rusya'daki Chernobil nükleer kazasının üzerinde yıllar geçmesine rağmen Avrasya ve Karadeniz bölgesinde hızla artan kanser ölümleri biliniyor. Japonya'da yaşanan depremden sonra nükleer santrallerin yarattığı sızıntının etkileri bütün doğayı etkileyecek düzeyde olduğu biliniyor.

Bunun dışında savaşların çok yönlü geliştirildiği ve özellikle nükleer silahlanmanın hızla arttığı bir dünyada, söz konusu füze kalkanı ve askeri koruma sistemlerinin bulunduğu yerler her zaman öncelikli merkezler olarak hedeftedirler.

Kürecik'e yerleştirilmesi kararlaştırılan füze kalkanı sistemleri birçok bakımdan tehlike arz etmektedir:

Birincisi nükleer radyasyonun yayılma tehlikesi nedeniyle ve hem bölge insanı hem de doğası ciddi bir tehditle karşı karşıyadır.

Bu bakımdan kanser eksenli hastalıklar bölgemizde çok daha ciddi olarak görülecektir. Bölge halkının sağlığı ciddi bir tehditle karşı karşıyadır.

İkincisi ise askeri tehliktir, bölgeye yerleştirilecek olan füze kalkanı ve onu koruyacak askeri sistemi, özellikler Ortadoğu halkları için her zaman bir tehlike olacaktır. Bu nedenle Kürecik, tersten karşı devletlerin nükleer silahlarının hedefinde olacaktır. Her hangi bir çatışmada ilk hedef Kürecik olacaktır. Bu bakımdan bölgede ciddi bir güvenlik sorunu oluşacaktır.

Üçüncüsü, Kürecik, zorunlu olarak güvenlik bölgesi ilan edilecek ve orta düzeyde askerleştirilmiş bir sosyal yapı oluşturulacaktır. Bunun bir başka anlamı, bölgenin toplumsal yapısı kesin olarak değişecektir ve bundan kaybedecek olan Kürecik halkı olacaktır.

Dördüncüsü, Toryum elementinin araştırılması ve yataklarının tespiti için Malatya bölgesinin bütün doğal yapısı alt üst edilecektir. Malatya ve Sivas gibi illerin ekolojik yapısı bütünlüklü olarak bozulacağı gibi söz konusu elementlerin bulunması için çok yoğun olarak siyanür gibi kanserojenik madde içeren kimyasal maddeler çok yoğunluklu olarak kullanılacaktır.

Bütün tarihi incelendiğinde, haksızlığa karşı çıkmış Kürecik halkı, her zaman barıştan yana olmuştur. Bu nedenle bir anda milyonlarca insanı yok edebilecek füze kalkanlarına ev sahipliği yapmayacaktır.

Kürecik'in hem doğasının-ekolojik yapısının hem de barışsever kimliğinin korunması için, küresel güçlerin silahlarına ev sahipliği yapmamalıdır. ABD'nin savaş üssü olmaması için, 'FÜZE KALKANI'NA HAYIR' kampanyasını çok kapsamlı olarak örgütlemelidir.

Özellikle Avrupa'da yaşayan binlerce Kürecik'li var. Bunlar uluslararası kuruluşlara harekete geçirecek bir kampanya örgütlemelidirler. Ortak bir çağrı yapmalıdırlar. Bu konuda hepimiz üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirmeliyiz.

Kürecik'te Kurulması Planlanan NATO Füze Savunma Sistemi'ne HAYIR!

Almanya'nın Duisburg Kentinde Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı Kürecik köyü Çarşak Tepesi'ne kurulması planlanan NATO Füze Savunma Sistemi'ne karşı "Kürecik'te Füze Kalkanlarına Hayır" adıyla bir Panel düzenlendi. Paneli "Darıca Sosyal Yardımlaşma Derneği" örgütledi. Panelde özellikle Küreciklilerin yoğun ilgi gösterdiği görüldü.

Panel gerek katılım açısından gerekse NATO Füze Savunma Sistemi'nin ne anlama geldiğinin anlaşılması açısından olumlu oldu.

Paneli DSDY (Darıcalılar Sosyal Yardımlaşma Derneği) adına Dr. Haydar Bozkurt moderatör olarak yönetti. Panelde Die Linke partisinin Eyalet milletvekili Alev Özlem Demirel, Federal Parlamento'dan Katrin Vogler ve Hamide Akbayır katıldılar. Özellikle ilk iki milletvekili Kürecikte kurulması planlanan füze kalkanında Almanya'nın payı üzerinde durdular. Füze kalkanı projesinde bin baz aygıtlarının Almanya'nın Hamburg kentinde üretildiğine dikkat çeken milletvekilleri Almanya'nın pazada pay kapmada sesinin daha fazla yükseltmeye başlamasına dikkat çekerek, Almaya'da mücadele etmenin önemine vurgu yaptılar. Partizan Dergisi adına konuşma yapan temsilci konunun uluslararası boyutu üzerinde

durdu. Projenin daha önceden farklı iki ülkede hayata geçirilmek istendiğini ama Çek Cumhuriyeti'nde yürütülen mücadelenin bunu engellediğini, buradan Polonya'ya geçildiğini ama Rusya'nın bunu engellediğini belirtti. Füze Kalkanı sisteminin sadece İsrail'i korumaya yönelik olmadığını asıl amacın Rusya'nın kontrol altına alınması olduğunu belirtti. Bu sistemin zamanla Romanya ve Polonya'da da kurulacağını dile getirdi.

Füze Kalkanının her bakımdan tehlikeli olduğuna dikkat çeken konuşmacı ve bir başka arkadaş insan ve çevre sağlığı açısından ne kadar büyük tehlikenin geldiğinin bilinmesi ge-

rektiğini belirterek, Füze Kalkanı'nın kurulması halinde o bölgede çevrenin yok olacağını, insanlarda daha fazla kanser, kalp ve damar hastalıkları, kısırlık vb. hastalıkların artacağına dikkat çektiler.

Panelde İstanbul'dan katılan Leyla Tüzel, Füze Kalkanı'nın kurulması planı açıklandıktan sonraki süreci pratik bilgiler vererek anlattı. Yapılanların asla yeterli olmadığını belirten Leyla Tüzel ortak mücadeleye dikkat çekerek, mümkün olan en geniş kesimlerin bu mücadeleye çekilmesi gerektiğini belirtti.

Kurumlar adına konuşan hemen herkesin ortak olduğu nokta ortak yanlarımızın öne

çıkartılarak mücadelenin yürütülmesinin zorunluluğuydu. Daha sonra kurumlar adına söz alan konuşmacılar düşüncelerini dile getirdiler. Kepezliler Derneği adına ilk konuşmayı yapan temsilci kısaca mücadele etmenin zorunluluğunu ve yapılacak her türlü eylemde yer alacaklarını belirtti. YEK-KOM adına söz alan temsilci ise bugün Kürdistan'da sürdürülen kirli savaşa dikkat çekerek, özellikle Kürtlere ve alevilere karşı bilinçli bir soykırım politikası uygulandığını belirterek ortak mücadelenin önemine vurgu yaptı. Bundan sonra yapılacak tüm eylemlerde yer alacaklarını söyledi. Daha sonra ATİF adına söz alan temsilci gerek ATİF olarak, gerekse DEKÖP (dönem sözcüsü olarak) olarak bu mücadelede yer alacaklarını dile getirdi. AVEG-KON, DİDF, BİR-KAR, ADHF ve Duisburg Kürdistanlılar Derneği adına söz alan konuşmacılar, Füze Kalkanı Projesi'nin ABD-NATO patentli bir savaş projesi olduğu gerçeğine dikkat çekerek ne Kürecige, ne de bir başka yere füze kalkanı kurulmasını istemediklerini belirttiler. Panelde katılım beklenenin üzerinde olduğu dikkat çekti. Daha başlangıçta belirtilen bir Komisyon'un kurulması sadece Almanya'da değil Avrupa'da, ve Türkiye ile birlikte çalışılması kararının alınması oldu.

Doğa Katliamlarına Karşı 21. Gençlik Kültür Sanat Festivalinde Buluşalım!

Geleceğin Doğasını Bugünden Yaratalım!

tiyatro-kısa film

Nazmi Kırık
Kemal Görgü
Aydın Orak

şiiir-öykü

Nevzat Çelik
Haydar Eroğlu
İbrahim Eroğlu

müzik

Hakan Akay
Kemal Sahir Gürel
Servet Kocakaya

halk oyunları

Piro Galli
Şahin Özer
Ergün Özkoç

Konuk Sanatçılar:

Servet Kocakaya | Grup Haykırış | Davul-Zurna

12.11.2011

Saat: 11.00

Saalbau Volkshaus Sossenheim
Siegener Strasse 22
D-65936 Frankfurt am Main

Düzenleyenler: ATİK-YDG & DSB | info@ydg-online.org | +49 [0] 178 763 26 02

www.ydg-online.org

Wildplakatieren verboten

Egemen sistemin halka karşı saldırılarının arttığı bir süreçten geçtiğimiz gerçeği, geniş kesimler tarafından bilinmekte ve görülmekte olduğunu söylemek bugün açısından çokta abartılı bir söylem olmayacaktır. Emperyalist kapitalist sistemin 1929 krizi ile karşılaştırılan, 2007-2008 krizi ile başlayan süreç derinleşerek devam etmektedir. Hiç şüphesiz bu durum karşısında mevcut egemen sistem kendini yeniden yapılandırmaya çalışmaktadır. Bu yeniden yapılandırma geniş emekçi yığınlar için kimi yerde kemer sıkma adı altında hak gaspları (Yunanistan, İspanya vs başta olmak üzere tüm ülkelerde) kimi yerde açlık (Somali ve diğer Afrika ve Asya ülkeleri), kimi yerde ölüm (Libya vs), kimi yerde doğanın yok edilmesinin (nükleer santraller, HES, siyanürlü maden ocakları) daha da artırılması olarak kendini açık bir şekilde göstermektedir.

Bu saldırıların artmasına paralel olarak ezilenlerin de mücadelesi hız kazanmaktadır. Bu mücadele sadece ideolojik, politik ve siyasal alanda sürmez, kültürel alanda da sürer. Öyle ki egemen sistem muhaliflerine yaşam hakkı tanımamaya ve kendi sömürü sisteminin "alternatifsiz" olduğunu kabul ettirmeye, onları bu sistemin

uysal birer parçası haline getirmeye çalışır. Bunu yaparken de her türlü aracı kullanmaktan çekinmez.

Burjuva kültür insanı kendi emeğine, değerlerine, içinde yaşadığı toplumun değerlerine yabancılaştırır. Burjuva kültür insanı insana yabancılaştırma ve düşmanlaştırmada görevini 'iyi' yapmaktadır. Son somut örnek, Norveç'te yaşanan vahşi katliamdır.

Burjuvazi, elindeki her türlü iletişim teknolojisinin bütün avantajlarını kullanarak kendi gerici yoz kültürünü kitlelere empoze etmekte çok önemli mesafeler kat etmiştir. Ancak buna rağmen kendi kültürel hegemonyasının zaferini ilan edememiştir. Çünkü her alanda olduğu gibi kültür sanat cephesinde de ezilenlerin mücadelesi sürmektedir. Ancak yine de bugün burjuvazinin kültürünün hakim olduğu bir gerçektir.

Bu noktada burjuva kültürünün tüm gericiliğine karşı alternatif devrimci kültürün geliştirilmesinde Gençlik Kültür Sanat Festivalimiz önemli bir yerde durmaktadır. Bugün belli noktalarıyla festivalimizin önemi yeterince kavranmamaktadır. Bunun nedeni yukarıda kısaca bahsettiğimiz ezen ve ezilen arasında ki mücadelenin yeterince kavranma-

masıdır. "İlerici güçlerin gericiliğe karşı verdiği savaş, önceleri o zamanki gerçekleri ima yoluyla da olsa belirtmeye yarayan edebiyatı, müziği, resmi kucakladı. Zamanla bu savaşa halkın demokratik kesimleri yaklaşmaya başladı ve onların sayesinde git gide daha radikal bir hal aldı." (Kalinin) Demek ki sorun ezilenlerin mücadelesidir. Bu noktada birincisi mevcut sömürücü egemen sistemi yenmek ve bu mücadelenin gerekliliğini emekçi kitlelere kavratma, ikinci olarak ta, onları bu mücadele için safalarımıza kazanma. Bu iki nokta, kültürel sanat çalışmalarımızdaki esas yönelimimizdir. Bu nedenle ezilenlerin zaferi açısından kültür sanat asla küçümsemez bir yere sahiptir. Bu yüzden bu alandaki faaliyetlere gereken değeri vermeli ve burjuva kültürünün hayatın her alanında önümüze çıkan saldırılarına karşı, kendi kültür cephemizi oluşturmalı ve sağlamlaştırmalıyız. İşte Kültür Sanat festivalimiz ezen ezilen arasında ki mücadelede ezilenden yana barikatın bir tarafında yer almaktadır. Bu nedenle ezilenlerin mücadelesinde tarihsel bir misyonu vardır.

"Geleceğin Doğasını Bugünden Yaratalım!"

Hiç şüphesiz Gençlik Kültür Sanat Festivalimizin 20 yıllık bir deneyim ve değere sahiptir. Ve her daim festivalimiz anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist cephede önemli değerler yaratmıştır. Her festival burjuva gerici kültüre karşı bir barikat olmakla birlikte aynı zamanda işlediği siyasal temalarla gençliğin bilinçlenmesinde önemli bir yerde durmaktadır. Bu yıl 21.'sini düzenleyeceğimiz Gençlik Kültür Sanat Festivali'miz egemen sistemin doğada yarattığı tahribatı konu etmektedir.

Son olarak Japonya'da yaşanan nükleer faciada görüldüğü gibi egemenler tarafından kitlelerin tepkisini bilinçli olarak mevcut egemen sisteme yöneltmesi engellenmektedir. Burjuva ideologları "araştırmaları" ile dünyanın yok olma aşamasına gel-

diğinden, korkulacak bir şey olmadığını söyleyenlere kadar çok zıt yönde açıklamalar yapılmaktadır. Burada esas kitlelerin kafası karıştırılmaktadır. Bu sayede kitlelerin tepkilerinin sisteme yöneltmesi engellenmeye çalışılmaktadır. Zaten açıklamaların içeriğine baktığımızda sorunun esasına kimse değinmemektedir.

Sorunun esası kapitalizmin bitmek bilmeyen aşırı kâr hırsıdır. Bu nedenle doğanın yok olması onları ilgilendirmemektedir. Zaten insanlığa düşman olan kapitalizmin doğaya saygı göstermesi beklenemez. Japonya'daki atom santrallerinin açığa çıkardığı tehdit bu santralleri tekrar tartışmaya açsa da sorun çok daha geniş bir yelpazededir. Dünya sağlık örgütü verilerine göre çevre kaynaklı hastalıklar her 45 dakikada 300 dolayında çocuğun ölümüne neden oluyor. Yaşam alanlarının yok edilmesi nedeniyle dünyada ki canlı türlerinin 1/5'i 20 yıl içinde yok olacak. 1 milyardan fazla insan temiz içme suyundan yoksun durumda. (Veriler: Mücadele gazetesi sayı 213'den alınmıştır) Bu verileri daha fazla arttırmak mümkün. Bizce bu kadarı bile sorunun boyutunu göstermesi açısından önemlidir.

Çevrede yaşanan bu tahribata karşı dünyanın her noktasında mücadele gelişmektedir. Avrupa'da atom santrallerine karşı kitlesele gösteriler düzenlenmekte, Türkiye'de ise özellikle HES'lere karşı kitlelerin militan duruşları vardır. Bu gelişmeler önümüzde ki dönem doğanın yok edilmesine karşı gelececek mücadelenin de ön adımlarıdır. Bu noktada YDG festivalinin temasını çevre olarak belirleyerek gençliğin bu sorunun doğru temelde anlatılması hedeflenmektedir. Bu sorunun doğru kavranması hiç şüphesiz yazının girişinde de vurguladığımız gibi ezen ve ezilenler arasında ki mücadelenin doğru kavranmasıdır.

Geleceğimiz için Festival'de Buluşalım!

Festivalimiz içinde yer aldığı devrimci kültür sanat geleneği ile kapitalizmin gençliğin geleceğinin yok edilmesine karşı bir barikattır. Onlarca YDG'linin kollektif bir emekle örgütlediği festivalimiz sadece bu duruşu ile bile ezilenlerin mücadelesinde önemli bir yerde durmaktadır. Öyle ki burjuva kültürünün gençliği aşırı bireycileştirdiği günümüzde YDG'lilerin oluşturduğu kollektif emek, alternatif bir duruştur. Bu duruşu daha da geliştirmek için bütün yurtsever, demokrat ve devrimci kültür-sanat emekçilerini 21. Festivalimize davet ediyoruz!